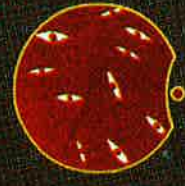

செப்டம்பர்
2005
ரூ.15

புத்தகம்

கோ

டா.
நி.
கி

**கோ-ஆப்டெக்ஸ் காலத்திற்கேற்ற புதுமையுடனும்
பாரம்பரியப் பெருமையுடனும்...
1935 முதல் மிகச் சிறந்த இரகங்களை
உங்களுக்காகவே வழங்குகிறது.**

- ★ காஞ்சிபுரம் அசல் பட்டு சேலைகள்
- ★ சேலம் தரமிக்க பட்டு சேலைகள்
- ★ ஆரணி தரமிக்க பட்டு சேலைகள்
- ★ கோயமுத்தூர் உயர்ரக பருத்தி சேலைகள்
- ★ உறையூர் பருத்தி சேலைகள்
- ★ சேலம் உயர்ரக பருத்தி சேலைகள்
- ★ மதுரை சுங்கடி புடவைகள்
- ★ சென்னிமலை ஏற்றுமதி தரம் வாய்ந்த படுக்கை விரிப்புகள்
- ★ கோவை ஏற்றுமதி தரம் வாய்ந்த ஏரலை துண்டுகள் (டவல்கள்)
- ★ குறிஞ்சிப்பாடி ஏற்றுமதி தரம் வாய்ந்த லுங்கிகள்
- ★ தாத்தையங்கார்பேட்டை வேட்டிகள்

கிடை அனைத்தும் உங்களுக்காக வழங்குகிறது கோ-ஆப்டெக்ஸ், வாருங்கள், பாருங்கள், வாங்குங்கள் - முழு திருப்தியைக் கண்டு மகிழுங்கள்.

ஆண்டுதோறும் 1,00,000 பட்டு புடவைகள், 3,00,000 பருத்தி புடவைகள் 10,00,000 பருத்தி விரிப்புகள் மற்றும் 10,00,000 டவல்கள் விற்பனை செய்யப் படுகின்றன. டெல்லி, மும்பாய், கொல்கத்தா, பெங்களூர், அகமதாபாத், கோவை, திருச்சி மற்றும் கிந்தியாவின் பிற முக்கிய நகரங்களில் எங்கள் சேவை உங்களுக்காக.

Visit us at: www.in.gov.in
www.cooplex.com

தலைமுறைகளாய் தொடரும் பந்தம் - கோ-ஆப்டெக்ஸ்

பிடிப்பதம்

பு
தி
ய

கோ
டா
ங்
கி

மலர் 5 - இதழ் 3
செப்டம்பர் 2005

ஆசிரியர்
ஆட்ரி ஜேனட் ஜோசப்

முகப்பு ஓவியம்
ஈஸ்டர் ராஜ்

இதழ் வடிவமைப்பு
யாக்கன்

சந்தா

ஆண்டுக் கட்டணம் - ரூ. 150/-
வாழ்நாள் கட்டணம் - ரூ. 1,000/-

அயல் நாட்டினருக்கு
தனி இதழ்: US \$ 2

ஆண்டுக் கட்டணம்
US \$ 20

விளம்பரம்

அரைப்பக்கம் ரூ. 10,000/-
முழுப்பக்கம் ரூ. 20,000/-
பின்/உள் அட்டை ரூ. 50,000/-

தொடர்பு முகவரி

705, 101-ஆவது தெரு
15-ஆவது செக்டார்
கே.கே. நகர்
சென்னை 600078
Mobile : 98404 - 49204
puthiakodangi@yahoo.co.in

புதிய கோடாங்கி வாசகர்கள் அனைவரும், தமிழகத்தில் தலித்து களின் நிலவுரிமைக் கோரிக்கைகள் பரவலாக வலுவடைந்து வருவதையும், அங்கங்கே கருத்தரங்குகள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடந்து வருவதையும் அறிவர். இவ்விதழில் புதிய கோடாங்கி ஏற்பாடு செய்த மற்றும் கலந்து கொண்ட நிகழ்வுகள் மட்டுமே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தொகுக்கப்படாத தலித் நிலவுரிமை தொடர்பான பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளும், ஆர்ப்பாட்டங்களும் தொகுக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. ஆகையால், நிகழ்ச்சிகளை உரிய விவரங்களுடன் பத்திரிக்கைச் செய்தி வடிவில் அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றார்கள்.

அடுத்த இதழிலிருந்து பெண்கள் இயக்கத்திற்காக சில பக்கங்களை ஒதுக்க திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக, எழுத்துத் துறையிலுள்ள பெண்கள் ஏதாவது ஒரு வகையில் தங்களை அடையாளம் காட்டுகின்றனர். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, நாவல் என்று எழுதும் தலித் பெண் எழுத்தாளர்கள் மிகக் குறைவானவரே. பெண் என்றும் பெண் மொழி என்றும் தங்களை அடையாளம் காட்டிக்கொள்ள விரும்பும் சில பெண் எழுத்தாளர்கள்கூட தலித் என்று அடையாளம் காட்டிக்கொள்ள விரும்பாத சூழல் உள்ளது. ஆனால் ஏராளமான தலித் பெண்கள், இந்த எழுத்தாளர்களை விடவும் தீவிரமாக பெண் அரசியல் - தலித் அரசியலில் பங்கேற்று தலித் மக்களிடையே பணியாற்றி வருகின்றனர். அவர்களை வெளிக்கொணருவதன் மூலம், தலித் பெண்கள் இயக்கத்தை வலுவாக்க முடியும். அவ்வகையில் பாத்திமா பெர்னார்டு, ருத் மனோரமா, விமல் தோரட், ரஜினி (டெல்லி), ரோணிக்கா, ஜாய்ஸ் ரோஸ்லின், வழக்கறிஞர் ரஜினி, வழக்கறிஞர் லூசி, அதேகாம் பின்னகம் லலிதா, விழுப்புரம் செல்வி, ஹெப்சிபா, பாண்டியம்மாள், சரோஜா, லூசிசினா, ரீட்டா, வழக்கறிஞர் நாகேஸ்வரி, முத்துமாரி, ராதா, மகிமை, கண்ணகி பாக்கியநாதன் ஐ.ஏ.எஸ்., நிர்மலா, மகிழினி, புனிதா, சக்தி, ஜான்சி, ஜோதி, லட்சுமி போன்ற பல தலித் பெண்கள் ஒருங்கிணைப்புப் பணியிலும், தலித் விடுதலைப் பணியிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். அவர்களை புதிய கோடாங்கி வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்வதுடன், தலித் பெண்ணியக் கருத்தியலை களப்பணியுடன் இணைக்கும் வகையிலும் புதிய கோடாங்கி செயல்படும்.

அடுத்த இதழில் தலித் பெண்கள் இயக்கத்தின் தலைவி பெர்னார்டு பாத்திமாவின் நேர்காணல் வெளிவருகிறது. களப்பணியில் தடம் பதித்த அவரின் கருத்துக்கள் தலித் பெண்ணியத்திற்கு வளம் சேர்ப்பதாகவும் உள்ளதை வாசகர்கள் உணர்வார்கள்.

தனியார் சுயநிதிக் கல்லூரிகளில் இட ஒதுக்கீடு தலித்துகளுக்கு எவ்வகையில் பயனளிக்கும், தலித் விடுதலையின் மையப்புள்ளியாக அமைய வேண்டிய கோரிக்கைகள் எவை என்பதைக் குறித்த கட்டுரைகள் அடுத்த இதழில் வெளியாகவிருக்கின்றன. வரப்போகும் தேர்தல் களில் அரசியல் இயக்கங்கள் முன்னிறுத்த வேண்டிய கோரிக்கைகள் பற்றிய கட்டுரைகள் வரவேற்கப்படுகின்றன.

தொடர்ந்து புதிய கோடாங்கியில் தொடர்களை எழுதி வருகின்ற எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். 1995-இல் ஆரம்பித்து, கடந்த ஐந்து வருடமாக மாத இதழாக வரும் புதிய கோடாங்கி ஒவ்வொரு மாதமும் காலந்தவறாமையைக் கடைப்பிடித்து உரிய நாளில் வெளிவருகிறது. ஆகையால் தொடர் கட்டுரை எழுதுபவர்கள் இனி இரண்டு இதழுக்கான கட்டுரைகளை செப்டம்பர் 15 தேதிக்கு முன்பாகவும், அடுத்து வருகின்ற இதழுக்கு பிரதிமாதம் 10 தேதிக்குள்ளும் கட்டுரைகளை அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றனர்.

உள்ளே...

வரலாற்றில் யுகங்கள் - தொடர்	சிவகாமி	3
கூத்து - சிறுகதை	மு. ஹரிகிருஷ்ணன்	7
கவிதையின் திசைகள் - நூல் விமர்சனம்	ஜ.ஜி.ஆர்.	13
பஞ்சமி நில மீட்பில் அனிதராவின் செயல்பாடுகள்	மா. அமரசேன்	14
மாறுவேசம் - தொடர் கதை	சந்திரன்	20
கேள்வி பதில்	முனிமா	24
கன்னிமை பற்றிய சந்தேகங்கள் - கவிதை	பாரதி நிவேதன்	25
கூர்ப் பச்சையங்கள் - நூல் விமர்சனம்	பால்ராஜ் செல்வம்	26
முற்போக்கும் பிற்போக்கும்	கோ. ரகுபதி	27
ஒரு சிபண்ணும் இரண்டு தாலியும்	மு. அம்சா	30
தீச்சிற்பம் - நூல் விமர்சனம்	பரிக்கல் என். சந்திரன்	34
மக்கள் அறியாத அம்பேத்கர் - தொடர்	சந்திரன்	36
அழுவாச்சி வருதுங் சாமி - சிறுகதை	வா.மு. கோமு	38
நாட்டியக் குறிப்புகள் - கவிதை	ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்	40
பின்புலம் - சிறுகதை	பாரதி நிவேதன்	46
வரலாற்றை முன்மொழிதல்	ஸ்டாலின் ராஜாங்கம்	52
வரலாறு யாரை விடுதலை செய்யும் - தொடர்	அ. ராமசாமி	55
மறு சுழற்சி - கவிதை	சத்தியானந்தன்	59
கணிதம் நம் உடைமை - தொடர்	சந்திரன்	60

வரலாற்றில் யுகங்கள்

“தீண்டத்தகாதவர் என்பவர் யார், அவர்கள் ஏன் தீண்டத்தகாதாராயினர்” என்ற தனது நூலில், தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நிலையை மேம்படச் செய்யும் எண்ணத்தைத் தமது வாழ்நாள் முழுதும் கொண்டிருந்த அம்பேத்கர் தொடர்ந்த ஆய்வுகளை மேற்கொண்டிருந்தார் என்பது புலப்படுகிறது. பிரமிக்கத்தக்க அளவில் அவரது ஆழமான வாசிப்பும், ஆய்வுமுள்ளது. ஆதாரங்களையும், சான்றுகளையும், வரலாற்று காலகட்டத்தில் பொருத்தி அவற்றை நீக்குதலும், ஏற்பதும் கொண்டு ஆய்வு முடிவுகளை முன்வைத்துள்ளார். சில பற்றுக் கோடுகளைச் சுற்றி யுகங்களை முன்வைத்து அதை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வது எந்த வரலாற்றாளருக்கும் பொருந்துவது. இதனால் அதையொட்டியே முடிவுகள் வெளிப்படும்.

சிந்துவெளி நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகமே என்ற முன் முடிவுகளின்றி ‘தேர்ச்சி பெற்ற தொல்லியலாளரான எஸ்.ஆர். ராவால்’ ஹரப்பன் மொழி தொன்மையான ரிக் வேத மொழியையொத்த இந்தோ ஆரிய மொழியே என எவ்வாறு அடையாளம் காட்ட முடிந்தது?

‘ராவின் செயல்முறை முற்றிலும் அகவயச் சார்பும், பாரபட்சமும், பொருத்தமின்மையும் நிரம்பியது. தமது முடிவுகளை நிறுவ வேறு தொடர்புபடுத்தும் சான்றுகள் இல்லாத நிலையில், இவ்வாறெல்லாம் எழுதுவது எப்படி சாத்தியமானது’ என்று வியப்படைகிறார் மற்றொரு தொல்லியல் ஆராய்ச்சியாளரான ஐ. மகாதேவன்.

ஒரு சான்றின் எதிர்மறைகளையும் ஆய்வுக்குட்படுத்தி, அதை நீக்குதலும் வரலாற்றுப் பணியே.

அம்பேத்கர் அவர்கள் தீண்டாதவர்கள் வரலாறு குறித்து பல யுகங்களை எழுப்பியுள்ளார். இந்த யுகங்களை வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் பொருத்தி, தான் கண்டறிந்த முடிவுகளை, அறிவாற்றலுடன் வலுவான வாதிக்காளாகக் கட்டமைத்துள்ளார். அம்பேத்கரின் யுகங்களை மறுக்க முனைந்திடும் யாவரும் மனிதகுல வரலாற்றை மிகத் துல்லியமான ஆதாரங்களுடன் முன் வைக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கின்றனர்.

யுகங்களுக்கு மாற்று, யுகங்கள் மட்டுமே என்றால், அளவிற்கடங்கா யுகங்கள் அள்ளி வீசப்பட்டிருக்கும் - அவற்றை நிரூபணம் செய்யும் அக்கறையின்றி! எனினும் மாற்று யுகங்களின் மேல் கேள்விகள் எழுப்பும் பொருட்டு இக்கட்டுரை எழுதப்படுகிறது. மாற்று யுகங்கள் என்ன என்பதை இக்கட்டுரையின் முடிவில் காண்போம்.

அம்பேத்கரின் நூலில், ரிட்டிங் என்னும் ஆங்கிலேய ரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பாணரின் ‘காதம்பரி’ மேற்கோள் காட்டப்பட்டு அது தீண்டாமை நிலவிய காலத்

தினை நிர்ணயிப்பதற்கான ஆவணமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

“ஐயன்மீர், வானத்தில் ஏறி உயரத்திற்குச் சென்ற அரசன் திரிகாமுவை இந்திரன் கீழே தள்ளிவிட்டான். அந்த திரிகாமுவின் வம்சத்தைச் சேர்ந்த சண்டாளப் பெண்ணொருத்தி நம் வாயிலில் கூண்டிலடைக்கப்பட்ட கிளியுடன் நிற்கிறாள். ஐயன்மீர் சமுத்திரம்போல் கலை ஒன்றே உலகத்தின் அனைத்துச் செல்வங்களையும் அடக்கிய பெட்டகம். அந்தப் பறவையானது அத்தகைய அதிசயங்களிலொன்று என்று அடியேன் கருதுவதால், அதைத் தங்கள் காலடியில் சமர்ப்பிக்க எண்ணுகிறேன். என்னை செவிமடுத்த தங்களின் உத்தரவிற்காக காத்து நிற்கின்றேன்” என்று வாயிற்காப்போன் அரசரிடம் சொன்னதும், ஆவல் மேலிட்ட அரசன் அனுமதி அளிக்கின்றான்.

அந்தப் பெண்ணானவள் உள் நுழைகின்றாள். இனி அவளைப் பற்றிய வர்ணனை!

“அவளுக்கு முன்னதாக வந்த மனிதன் வயதினால் நைந்த தலைமயிரும், செந்தாமரை போல் சிவப்புமிழும் கண்களும், மூப்பின் காரணமாக சுட்டுக் குலைந்திருப்பினும் உழைப்பினால் உறுதியான தேசமும் கொண்டவனாயிருந்தான். கவனத்திலிருந்து தவிர்க்க முடியாதது ஒரு மாதங்களின் உடற்கூட்டு! அரசவை நுழைபவர்கள் தரிக்கும் சம்பிரதாய வெள்ளுடை அணிந்திருந்தான். அவளுக்குப் பின்னால் சண்டாளச் சிறுவனொருவன் தளர்ந்த குழல் கற்றை தோளில் சரிய, கையில் பிடித்த கூண்டுடன் வந்தான். கூண்டு தங்கக் கம்பிகளாலானது எனினும் கிளியின் நிறமேற்றுக்கொண்டு மரசுதமாய் ஜ்வலித்தது. அகரர்கள் கவர்ந்து சென்ற அமிர்தத்தை தந்திரமாகப் பெற பெண்ணுடை தரித்தானே கிருஷ்ணன், அவனது கரிய நிறத்திலிருந்தார் அப்பெண். விலை மதிப்பற்ற நீலக் கல்லினாலான பதுமை எழுந்து நடந்ததைப் போல் அவள் வந்தாள். அவள் தரித்திருந்த நீல நிற ஆடை கணுக்கால் வரை தழைந்திருக்க, அதன் மேல் தவழ்ந்த செம்பட்டுத் துகிலானது, நீல ஆம்பல்களின் மேல் விழுந்த சாயங்கால சூரியக் கற்றைகளை நினை வூட்டியது. காதணியின் ஒளி கன்னத்தில் எதிரொளித்து, நிலவொளியில் குளித்த இரவின் முகத்தை ஒத்திருந்தது.

நாராயணனின் நீல ஒளியை தனது மேலாடையில் தரித்துள்ள ஸ்ரீயா இவள்? அல்லது கோபம் கொண்ட சிவன் மதனை எரித்தபோது அதன் புகை படர்ந்த தோற்றத்திலிருந்த ரதியா? அல்லது கலப்பையை ஆயுதமாகக் கொண்ட பலராமனுக்கு பயந்தோடிய யமுனையா? அல்லது தாமரைமேயும் அரக்கும் கலந்த இளங்குருத்துப் போன்ற பாதங்களுடைய இவள், அகர மகிஷனை வதம்

செய்து ரத்தம் தோய்ந்த பாதங்களைக் கொண்டிருந்த துர்க்கையா?.....”

இப்படி முடிவில்லாமல் நீளும் வர்ணனையின் இறுதியில் “ததும்பும் இளமைப் பருவத்தினள்...பேரழகி” என்று பாதாதிகேச வர்ணனையிலிருந்து ஒருவழியாக விடுபட்டு அவளைப் பார்த்த மன்னனின் மனநிலைக்கு வருகிறார்.

“எப்பேர்ப்பட்ட அழகி இவள்! இவளைப் படைத் தவனின் உழைப்பு தவறான இடத்திலல்லவோ சேர்ந்து விட்டது! இவளது சண்டாளப் பிறப்பையும் உலகின் அனைத்துச் செல்வங்களையும் பழிப்பதாகவே உள்ளது இவளது பேரழகு! யாருமே புணர்ச்சி கொள்ள முடியாத இனத்திலன்றோ பிறந்திருக்கிறார்? இவள், பிராஜாபதியின் சிந்தையினால் மட்டுமே உதித்தவள், மாதங்க இனத் தவளைத் தொட்டுக்கொள்வதால் வரும் கேட்டை அறியாதவனா அவன்? இல்லாவிட்டால், மாசற்றுப் பிரகாசிக்கும் இவளைத் தொட்ட விரல்கள் கெட்டுப் போகும் இனத்தில் படைத்திருப்பானா?”

இப்படியும் இன்னும் பலவாகவும் சண்டாளப் பெண்ணைப் பற்றி யோசனை பண்ணுகிறான் அரசன். அவள் தன் கிளியைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றான் அரசனிடம்.

“ஐயன்மீர், வைசம்பாயனா என்னும் பெயருடைய இக்கிளி, சகல சாஸ்திரங்களையும், அரச தந்திரங்களையும் கற்றது. கதைகள், வரலாறு, புராணங்கள், பாடல்கள், இசை இவற்றில் வல்லது. இது பாராயணம் செய்த தோடன்றி சுயமாகவே காம-காதல் கவிதைகள், நாடகங்கள் இயற்றும் திறன் கொண்டது. நகைச்சுவையில் திறமை பெற்ற இது வீணை, குழல், முரசு இவற்றின் ஒப்பற்ற ரசிகள். அதுமட்டுமன்றி, நாட்டிய, ஓவிய நுணுக்கங்களைக் கற்றது. ஊடலில் கோபம் கொண்ட சாதலியின் ஊடலைத் தணிக்க வல்லது. யானை, குதிரை, ஆண், பெண் இயல்புகளை அறிந்தது. உலகின் ஒப்பற்ற மாணிக்கம், முத்துக்கள் எப்படி சமுத்திரத்திற்கு சொந்தமோ, அப்படி இது இருக்க வேண்டியது. தங்க எரிடம் தங்கள் பிரஜையாகிய நான் இதைத் தங்கள் காலடியில் சமர்ப்பிக்க வந்தேன். இதைத் தங்களுடைய தாக ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் அரசே!”

இனி பாணர் காதம்பரியில் விவரித்த சண்டாளக் குடியிருப்புக்கு வருவோம்.

“நான் சண்டாளக் குடியிருப்பை - தீய செயல்களின் உறைவிடத்தை, உற்று நோக்குகிறேன். வேட்டை நாய்களை அவிழ்த்துவிட்டு விரட்டித் திரிகிறார்கள் சிறுவர்கள். பறவையினங்களைப் பழக்குதல், பறவைப் பொறிகளைப் பார்த்துபார்த்தல், மீன் பிடித்தல், ஆயுதந்தரித்து அலைதல் என்று அழுக்கான கந்தை உடைகளுடன் காட்சியளிக்கின்றனர். வசிப்பிடங்களின் நுழைவாயில் கள் மூங்கில் புதருக்கு நடுவே தென்படுகின்றன. அவர்களது வசிப்பிடங்களை அடர்ந்து வரும் மஞ்சள் சாய விஷப்புகையினால்தான் அறிய முடிகிறது. தட்டியடைப்பில் மண்டையோடுகளும், வெளியில் குவிக்கப்பட்ட குப்பைகளில் எலும்புத் துண்டங்களும், நுழைவாயில் ரத்தத் தார்களுடன் அரிந்த கறித்துண்டங்கள், கொழுப்பு இவற்றுடன் காட்சியளிக்கின்றன அவர்களது குயில்கள்... அவர்களது வாழ்க்கை வேட்டை, உணவோ

மாமிசம், எண்ணெய்த் தைலம் கொழுப்பு, உடை முரட்டுப் பட்டு, இருக்கை தோல் விரிப்பு, பாதுகாப்புக்கு நாய்கள், சவாரிக்கு பசுக்கள், ஆண்கள் எப்போதும் குடி, மாது, படையலுக்கு ரத்தம், பலியிடுவது கால்நடைகளை..... மொத்தத்தில் நரகங்களின் மொத்த வடிவம்.”

இந்த இலக்கியச் சான்றுகள் கி.பி. 400-இல் இந்தியாவுக்கு வருகை புரிந்த பா-ஹியான் எனும் சீன எழுத்தாளரின் பயணக் குறிப்போடு ஒப்பிட்டு நோக்கப்படுகிறது.

“மதுரா நகருக்கு தென்பக்கமாக உள்ளது மத்திய தேசம் என அழைக்கப்படுகிறது. உறைபனி இல்லாத மிதமான வெப்பம் நிலவும் பிரதேசம் இது. மக்கள் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்கிறார்கள். குடிவரி கட்டாமலும், அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாமலும் வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். அரசு நிலங்களைப் பயிரிட்டவர் மட்டுமே லாபத்தில் ஒரு பகுதியை அரசுக்கு செலுத்தினர். கொலைத் தண்டனை வழக்கத்தில் இல்லை. குற்றவாளிகள் குற்றத்தின் தன்மையை ஒட்டி கொஞ்சம் அல்லது அதிகம் அபராதம் செலுத்தினார்கள். தொடர்ந்து அரசுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தவர்களுக்குக் கூட வலதுகையை வெட்டுவதே அதிக பட்ச தண்டனையாக அளிக்கப்பட்டது. அரசனின் பாதுகாவலர்களாக இருபுறமும் வீற்றிருந்தவர்கள் ஊழியர் சன்மானங்களை நிர்ணயித்தார்கள். மக்கள் கொல்லாமையையும் மது வருந்தாமையையும் கடைப்பிடித்தார்கள். வெங்காயம், பூண்டு உண்ணுவதைத் தவிர்த்திருந்தார்கள். இதற்கு சண்டாளர் மட்டும் விதிவிலக்கு சண்டாளர் தீயவர் என அடையாளங்காணப்பட்டு விலக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் நகருக்கோ அல்லது சந்தைக்கோ வரும் போது, தங்களை பிறர் தொட்டுக் கொள்வதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு மரக்கட்டையால் ஒலியெழுப்பிக் கொண்டே வந்தனர். மக்கள் பன்றி, கோழி இவற்றை வைத்திருக்கவில்லை. கால்நடைகளை விற்பதும் வாங்குவதும் இல்லை. சந்தைப் பகுதியில் மதுக்கடையோ அல்லது ஒழுங்கைக் குலைக்கும் நடவடிக்கை எதையும் நான் காணவில்லை. சண்டாளர்கள் மட்டுமே வேட்டையாடி, இறைச்சியை விற்பதில் ஈடுபட்டனர்.”

இந்த மேற்கோள்களை மட்டும் கண்ணூறும் போது நம்முள் சில யூகங்கள் எழுகின்றன.

◆ பாஹியான் கி.பி. 400-இல் வருகை புரிந்துள்ளார். அக்கால கட்டத்தில் தீண்டாமை நிலவி வந்துள்ளது. எனவே தீண்டாமையின் தோற்றம் அதற்கு முன்பு தான்.

◆ சண்டாளர்கள் எனப்படுபவர்கள் திரிகாமுவின் ராஜ வம்சாவளியினர். எனினும் சம்பவ காலத்தில் அவர்கள் இழிநிலையை அடைந்துள்ளனர். அவர்களது குலத் தொழில் வேட்டையும் அதையொட்டிய செயல்பாடு களும்.

◆ அவர்கள் பிற சமூகத்தவரால் வெறுத்தோதுக்கப் பட்டனர். அவர்களைத் தொட்டால் தீட்டு, அவர்களுக்கு தனி வசிப்பிடம், நகருக்குள் வர தடை, அவர்களது உடைமைகள் வெகு சிலவே...

◆ பிற சமூகங்கள் ஒழுக்கத்துடன் (கொல்லாமை, மதுவருந்தாமை) வாழ்ந்தபோது, சண்டாளர்கள் காட்டு மிராண்டிகளாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

இனி அம்பேத்கர் எழுப்பியுள்ள யூகங்களுக்கும் முடிவுகளுக்கும் வருவோம்.

◆ பாஹியான் குறிப்புகளுக்கும், பாணரின் வர்ணனைக்கும் பெருந்த வேறுபாடு உள்ளது.

◆ பாணர், வீரதீரய்யா பிராமணர். சண்டாளக் குடியிருப்பைப்பற்றி இவ்வளவு மோசமாக வர்ணித்த ஒருவனால் மனசாட்சிக்கு விரோதமாக, ஒரு சண்டாளப் பெண்ணை அரசுகுல மங்கைக்கு ஈடாக, அவர்களை மட்டுமே வர்ணிக்கும் சொற்றொடர்களைக் கொண்டு எப்படி வர்ணிக்கலாயிற்று?

◆ சண்டாளர்கள் தீண்டாமைக்கு ஆட்பட்டிருந்தால் அரசனின் அரண்மனைக்குள் சண்டாளப் பெண் நுழைவது சாத்தியமா?

◆ பாணர் காதம்பரியை எழுதியது கி.பி. 600-இல். அவர் சண்டாளப் பெண்ணை ராஜவம்சம் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதினால், அவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்களாக இருந்திருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. கி.பி. 600-இலேயே தீண்டத்தகாதவர் இல்லையெனில், கி.பி. 400-இல் எப்படி அவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்களாயிருந்திருக்க முடியும்? அப்படியானால், பாஹியானின் கூற்று தவறு என்றல்லவா நினைக்க வேண்டி உள்ளது?

◆ பாஹியானின் வருகையின்போது பிராமண மதத்தை ஆதரித்த குப்தர்கள் அரசாட்சி செய்தார்கள். பிராமணர்களின் பேரெழுச்சியைக் கண்டது அந்த கால கட்டம். தீட்டு, தூய்மை பற்றிய கருத்தியல் நிலைபெறத் துவங்கிய காலம். பாஹியான் குறிப்பிடுவது தீட்டு பற்றியே அன்றி, தீண்டாமை குறித்தல்ல.

இவ்வகையில் வரலாற்றில், ஆட்சி செய்தவர்களின் பின்னணி அரசியல், கருத்தியல், பிராமண மதத்தின் எழுச்சி, இலக்கியச் சான்றுகளின் பொய்யான புனைவுகள், பாஹியானின் தெளிவற்ற குறிப்புகள் (சண்டாளரைப் பற்றி மட்டுமே அவர் குறிப்பிடுகிறார். பிற சமூகங்கள் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. சண்டாளர்கள் பிராமணர்களின் பரம்பரை வைரிகள். அவர்களின் நிலைமையை தீண்டாமையின் ஓட்டு மொத்த வடிவமாகக் காண முடியாது), தீட்டு வேறு, தீண்டாமை வேறு எனப் பிரித்தறிதல் போன்ற பலவற்றைக் கையாண்டு தீண்டாமையின் காலத்தைத் தெளிவற்ற வரலாற்றுக் குறிப்புகளால் நிலைநிறுத்தாது, தனது யூகங்களை நிரூபிக்க யுவான் சுவாங் (கி.பி. 629) எனும் மற்றொரு சீன யாத்திரிகரின் குறிப்பைத் தேடிப் போகிறார்.

“யுவான் சுவாங் கி.பி. 629-இல் இந்தியாவுக்கு வருகை தந்தார். அவர் பதினாறு வருஷங்கள் இந்தியாவில் தங்கியிருந்தார். இந்திய மக்களைப் பற்றியும் அவர்களது பழக்க வழக்கங்கள் பற்றியும் மிகத் துல்லியமான குறிப்புகளை வரைந்திருக்கின்றார்” என்று அவரைப் பற்றி அறிமுகம் செய்யும் அம்பேத்கர் யுவான் சுவாங் நகர அமைப்பு குறித்து சொன்னவற்றை ஆதாரமாகக் கையாள்கின்றார்.

“நகரங்கள் உயரமான மதிற்சுவர்களைக் கொண்டிருந்தன. சாலைகள் குறுகலானதும் யாத்திரிகர்களுக்கு சிரமங்கள் அளிப்பதாகவும் இருந்தன. போக்குவரத்து சாலை ஓரங்களில் கடைகளும், சத்திரங்களும் இருந்தன. கசாப்புக்காரர், மீன் பிடிப்பவர், நிகழ்த்துக்

தீண்டாமைக்கான

காரணங்களைத் தேடும் யாரும்

தீட்டுக்கும், தீண்டாமைக்கும்

உள்ள வேறுபாட்டினை அறிய

வேண்டும். ஆனால் சனாதன

இந்து எழுத்தாளர்கள் யாவரும்

தீட்டு, தீண்டாமை ஆகிய

கிரமமும் ஒன்று எனக்

கருதுகிறார்கள். சீது தவறு.

தீண்டத்தகாதவர்கள் என்பவர்கள்

தீட்டுக் கருத்தியலிலிருந்து

தனியாக அறியப்பட

வேண்டியவர்கள்.

கலையினர், தூக்கிலிடுபவர், மலம் அள்ளுபவர்களின் இருப்பிடங்கள் தனித்த அடையாளங்களுடன் விளங்கின. அவர்கள் நகருக்கு வெளியில் வாழும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். நகருக்குள் வந்தால் இடது பக்கமாக ஒதுங்கி - பதுங்கிச் சென்றனர்.”

பாஹியான் குறிப்பு சண்டாளர்களைப் பற்றி மட்டும்தான். ஆனால் யுவான் சுவாங்கின் குறிப்பு அவர்களைப் போன்ற பிற சமூகத்தையும் உள்ளடக்கியது. ஆகையால் இது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது என்ற முடிவுக்கு வந்து தீண்டாமை நிலைபெற்றது கி.பி. 600 என நிறுவுகின்றார். பிற வரலாற்றாளர்கள் சொல்வதுபோல் இது கி.பி. 200-இல் இருக்கவில்லை என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். மேலும் தீண்டாமை 200-க்கும் 600-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்தான் உருவாகியிருக்க முடியும் - அதாவது பிராமண மதம் ஆட்சி பீடத்தில் ஏறிய காலமான கி.பி. 400 என்கின்றார். இது பௌத்தத்திற்கும், பிராமணீயத்துக்குமான கடுமீ போட்டியில் உருவானது. ஆனால் இது வருந்தத்தக்க வகையில் வரலாற்றாளர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டது என்கின்றார்.

இப்படி எழுதப்பட்ட வரலாறைப் புறக்கணித்து, புறக்கணிக்கப்பட்ட வரலாற்றை மீட்டெடுத்தவர் அம்பேத்கர்.

ஓட்டுமொத்தமாக, அவர் தீண்டத்தகாதவரின் வரலாற்றை கீழ்க்கண்டவாறு தொகுக்கின்றார்.

1. இந்துக்களும், தீண்டத்தகாதவரும் இருவேறு இனத்தை(race)ச் சேர்ந்தவர்களில்லை.

2. தீண்டாமைக்கு முன்பு இவர்கள் இருவருக்குமான இடைவெளி ஒரு பழங்குடி இனத்துக்கும், இன்னொரு அந்நிய பழங்குடி இனத்தைச் சேர்ந்த நொறுக்கப்பட்ட மக்கள் சமுதாயத்திற்குமான இடைவெளி. இந்த நொறுக்கப்பட்ட மக்கள் சமுதாயமே பின்னால் தீண்டத்தகாதவர்களாகக் கருதப்பட்டது.

3. தீண்டாமை எப்படி இன அடிப்படையைக் கொள்ளவில்லையோ அப்படியே வேலைப்பாடு

பாடும் இன அடிப்படையைக் கொண்டதல்ல.

4. தீண்டாமையின் வேர்கள் இரண்டு. (அ) நொறுக்கப்பட்ட மக்கள் பௌத்தர்கள் என்பதனால் ஏற்பட்ட வெறுப்பும், காழ்ப்பும். (ஆ) பிற சமுதாயத்தினர் மாட்டுக் கறி உண்பதைத் தவிர்த்தபிறகும், நொறுக்கப்பட்ட மக்கள் மாட்டுக் கறி உண்ணுவதைத் தொடர்ந்தது.

5. தீண்டாமைக்கான காரணங்களைத் தேடும் போதும் தீட்டுக்கும் தீண்டாமைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை அறிய வேண்டும். ஆனால் சனாதன இந்து சமுத்தாயர்கள் யாவரும் தீட்டு, தீண்டாமை ஆகிய இரண்டும் ஒன்று எனக் கருதுகிறார்கள். இது தவறு. தீண்டத்தகாதவர்கள் என்பவர்கள் தீட்டுக் கருத்தியலிலிருந்து தனியாக அறியப்பட வேண்டியவர்கள்.

6. தீட்டுத் தொழிலில் உள்ளவர்கள் ஒரு தனியான வகுப்பு - அவர்கள் தர்ம சாஸ்திர காலத்தோடு சேர்த்து அறியப்பட்டார்கள். ஆனால் தீண்டத்தகாதார் என்ற வகுப்பு கி.பி. 400-க்கு மேல்தான் தோன்றியது. (Dr. Babasaheb Ambedkar Writings and Speeches - Vol.7 Page 242)

இந்த இவரது முடிவுகளின் மீதுள்ள தலையாய கேள்விகள். என் நொறுக்கப்பட்ட மனிதர்கள் கிராமத்தை விட்டுப் பிரிந்து அதன் ஓரங்களில் - சேரிகளில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதும், எப்படி நொறுக்கப்பட்டார்கள் என்பதுமாகும். அதற்கு அவர் தரும் யுகங்கணையும். அதற்கான வாலாற்றுச் சான்றுகளையும் காண்போம்.

உலகெங்கும் நடந்ததுபோலவே இனக்குழுச் சண்டைகள் புராதன இந்துச் சமூகத்திலும் நடந்தன. கால்நடை மேய்த்துத் திரிந்த நாடோடி வாழ்க்கையிலிருந்து விவசாய - நிலைத்த வாழ்வுக்கு மாறிய காலத்தில், விவசாயத்திலும், கால்நடை மேய்ப்பிலும் ஈடுபட்டிருந்த இருவேறு குழுக்கள் தொடர்ந்து சண்டையிட்டு வந்தன. அதிலே ஒரு இனக்குழு தோற்கடிக்கப்பட்டு சிதறியடிக்கப்பட்டது. இப்படியாக, நிலைத்த வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள், இடைவிடாத சண்டைகளில் வெறுப்புற்று தங்கள் உடைமைகளைப் பாதுகாக்க, நொறுக்கப்பட்ட மனிதர்களுடன் சமரசம் செய்து கொண்டார்கள். நொறுக்கப்பட்ட மனிதர்களும் உணவு உறைவிடம் தேடியலைவதில் சலிப்புற்று சமரசத்துக்கு உடன்பட்டு, நிலைத்த வாழ்வினரின் உடைமைகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பினை ஏற்று அதற்கு உதவான வகையில் கிராம ஓரங்களில் குடியேறினர் அல்லது குடியமர்த்தப்பட்டனர். நிலைத்த வாழ்வினர் ஒரு இனக்குழுவாக இருந்த பட்சத்தில் அவர்கள் இன்றைய சாதி இந்துக்கள், நொறுக்கப்பட்டவர் மாற்று இனக்குழுவினர் எனும் பட்சத்தில் இன்றைய தீண்டத்தகாதவர்கள் என்கின்றார்.

இவரது யுகங்கள் எப்படி பிற தேசத்து வாலாற்றாதாரங்களால் வலுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்று ஆய்வுக்குள் செல்லுமுன், அம்பேத்கரின் நீட்சியாக நாம் வேறு சில யுகங்களைப் பற்றியும் பார்ப்போம். அதற்கு முன்னால் பூர்வகுடிகள் (aboriginals) என்ற பகுத்தை விளங்கித், கொள்வது முறையானது.

ஆக்ஸஃபோர்ட் ஆங்கில அகராதி இச்சொல்லுக்கு இரண்டு பொருளைத் தருகிறது. முதல் பொருள் - (natives) முதன் முதலில் குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் நிலைத்த வாழ்வை மேற்கொண்டவர்கள். இரண்டாவது பொருள் - (primitives) சாட்டுமிராண்டிகள் - நாகரிக காலத்திற்கு முந்திய நிலை. இந்த இரண்டு பொருளுமே தொன்மம் என்பதைச் சுட்டி நிற்கின்றன. பிந்தையது நிலப்பகுதியைச் சுட்டுவதில்லை. ஆகையால் பூர்வகுடிகள் என்ற பதம், இக்கட்டுரையில், குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் நிலைத்த வாழ்வு நடத்தியவர்கள் என்ற பொருளிலேயே கையாளப்படுகிறது.

இனி தலித்துகள் இந்நாட்டின் பூர்வகுடி மக்கள் என்ற யுகத்தை மேற்கொண்டால், அவர்கள் நொறுக்கப்பட்டு சிதறடிக்கப்பட்ட காரணங்களை அறிய முடியுமா?

◆ வெவ்வேறு மொழிகள் பேசி, இந்தியா முழுதும் ஒரே முறையில் அடிமைப்படுத்தப்பட்டவர்கள், இந் நாட்டில் முதன்முதலில் நிலைத்த வாழ்வை மேற்கொண்டவர்களாவர். நாடோடி கால வாழ்க்கையின்போதே இவ்வினம் நாடு முழுதும் பாவி, பின்பு நதிக்கரை யோரங்களிலும், நீர் ஆதாரங்கள் உள்ள இடங்களிலும் பயிர்த் தொழிலைத் துவக்கியது.

◆ காடு - வேட்டை - கால்நடை மேய்ப்பு என்றிருந்த சில இனக்குழுக்கள் விவசாய வளர்ச்சி காரணமாக அதைச் சார்ந்திருந்த இனக்குழு வளர்ச்சி பெற்றதும், காடுகள் மெல்ல அழிந்து வந்ததும், மேய்ப்பால் தளம் கருங்கியதும், நிலைத்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட இனக்குழுமீது பிற இனக்குழுக்கள் தொடர்ந்து தாக்குதல்கள் நிகழ்த்தி வந்தன. தொடர் தாக்குதலை சமாளிக்க முடியாது சீர்குலைக்கப்பட்டனர் நிலைத்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர்கள்.

◆ இனக்குழுக்களிடையே இடைவிடாத யுகச் சளும் தாக்குதல்களும் வெகுவாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. நிலைத்த வாழ்வினரின் ஆதாரம் நிலம் என்பதாலும், வெகு காலத்திற்கு முன்பே நாடோடி வாழ்க்கையை விட்டொழித்து நிலைத்த வாழ்வினை மேற்கொண்டவர் என்பதாலும், வெளியேறும் வகையின்றி அவ்வப்பகுதியிலேயே வாழத் துவங்கினர். வெற்றி பெற்ற சமூகத்தின் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு வாழ வேண்டிய நிர்ப்பாதம் ஏற்பட்டது.

எப்படியானாலும் அவர்கள் நொறுக்கப்பட்ட மனிதர்களாம்! எனினும் அவர்களை நிலைத்த நாகரிக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர் என்று கூறுவதனால் மட்டும் மாற்றம் வந்து விடுமா?

இந்த யுகம் நொறுக்கப்பட்ட மனிதர்களின் வாழ்வியலையும் வாலாற்றில் அவர்களது இடத்தையும் தீர்மானிக்கும்.

என்றாலும், மேற்கண்டவை யுகங்களே என்பதால் இதற்கான வாலாற்று ஆதாரங்களை தேடிச் செல்ல வேண்டியுள்ளது.

- தொடருள்

■ மு. ஹரிகிருஷ்ணன்

சுரத்து

சித்ர ஐஞ்சி தோட்டிக்காட்டு முனியப்பனுக்கு பொதுத் தெவம். எடுத்துக்கட்டிச் செய்ய அஞ்சாரு பேரு அதுக்கு. காணியாச்சியன்னாலும் கூத்துக்கு காணியாச்சி அத்தனாரிதான். நல்லூரு பெரியமாது, எலிமேட்டு வடிவேலு, சுஞ்சநாயக்கம்பட்டி காவேரி, சித்தன், ரெட்டியாரு, செட்டிப்பட்டி சின்னாளுன்னு ஒருத்தரும் நொச்சமில்ல. கெழக்கத்தி கூத்தாடிங்கன்னும் வடக்கத்தி கூத்தாடிங்கன்னும் அவுத்த ஆடாத கூத்தாடிங்க இல்ல. இந்த வருசந்தான் அக்கர அம்மாப் பேட்டைக்கி அந்தல்ல நத்தமேடல் ஒரு ச்செட்டு நல்லா ஆடறாங்கன்னு புதூரு செங்கோடஞ் சொல்லும்பிடி அத்தனாரிதாங்கொண்டி வெத்தலபாக்கு குடுத்து கனகராச சமாவக் கூட்டியாந்து கூத்துவுட்டான். ஒழவு ஒட்டிப் போட்டிருந்த புழுதிக்காடல் ஒரு பக்கமாயிருந்து ஒரு வரிச் சையா ஒரு ஒழுக்கமா குந்தாம அவுத்த இவுத்த நேந்தப் பிடி குட்டாங் குட்டானாச் சனங்க குந்திருந்தது. இரு வதடிக்கி இருவதடி டேசல எட்டடி பனங்கைய ரெண்ட நெட்டா நட்டு குறுக்கவொரு மூங்கல கட்டி மூணு டீப்பு ரைட்டப் பொருத்தி கட்டியிருந்தாங்க. பொட்டிக் காரணுக்கும் மத்தாளக்காரணுக்கும் போட்டிருந்த கணக்கப் பிள்ளையூட்டு மர பெஞ்சி போட்டது போட்ட வாக்குல கெடந்தது. மணி ஒம்போது ஆவியும் இன்னங் கூத்து ஆரம்பிக்கல. வேசம் போடக் கட்டியிருந்த மறப்புக்குள்ளிருந்து கனகராச வாத்தியாரு தடுக்க வெலக்கிப் பாத்தாரு. சனம் ஓரளவுக்கு தெரண்டு இருந்தது. பூசப் போட்டு வேசங் கட்ட ஆரம்பிக்கலாமுன்னா ஒரேயொரு கூத்தாடிங்க கூட கொட்டாயிக்குள்ள இல்ல. அவரு மவன் தட்சியம் பையன்தாம் பொச்ச நெட்டுக் கிட்டு தூங்கிட்டு இருந்தான். நோங்கி அவங் கொலாயி மேலவுட்டாருப் பொத்துன்னு ஒரு வெர்த. பையன் எந்திரிச்சிப் பிதுக்கா பிதுக்கானு முழிச்சான். “டேய்.. எங்கடா வேசக்காரணுங்க”ன்னு வாத்தியாரு கேட்கும் பிடி பையனுக்கு தூக்க வெறியில ஒண்ணும் தெட்டுப் படல. கண்ணக் கசக்கி சுத்தியும் முத்தியும் பாத்துட்டு பையந் திலுப்பியும் படுத்துக்கிட்டான். வாத்தியாருக்கு வந்த நோப்பாளம் இவ்வுளந்தானு இல்ல. “ஆர்ராங்க கூத்தாடிங்களேங்கோயாலப் போட்டு நண்டிட்டிக்க. அல்லாரும் எங்கடாப் போயிதொலஞ்சிங்க. என்றா கூத்தாடிக்கிட்டுத் திரியறீங்க புண்டக்கூத்து. அவனவன் புழுவக் கைலப் படிச்சிக்கிட்டு படுத்துக்கிட்டிருந்தா எந் நேரண்டாப் பூசப் போட்டு அலங்காரத்த ஆரம்பிச் சிறுது? எத்துக்கரலானுங்க வந்து ரெண்டு மொத்து னாத்தான் உங்களுக்கு ஓணத்தி வருமா? இப்பிட்யேப் படுத்துருந்துப்புட்டு ஏருவாடிப் பாணி ஆயிப் போனா சுதய முடிக்காம காத்தாலக்கி ஒரே ஒரு பைசர

சொணயான் வாங்க முடியாதுப் பாத்துக்கங்க.” காலுப் பூலுன்னு வாத்தியாருக் சுத்தும்பிடி கொட்டாயச் சுத்தி படுத்துக்கிட்டிருந்த கூத்தாடிங்க ஒவ்வொருத்தரா சாரியா எழுந்து வந்தாங்க. பத்திக்குச்சி குடம் பொருத்தி வாத்தியாரு சாமிக் கும்புட்டுப்பிட்டு அல்லாத்துக்கும் பொட்டுப் போட்டுவுட்டாரு. அப்பைக்கும் இந்த மத்தாளக்காரஞ் செல்லப்பனும் கொழலுக்கார கொமாருப் பையனும் வந்து தாவுச் சேரல. கொமாருப் பையஞ் சனத்தோடுச் சனமா சாரி வரிக்கப் போயி ஒக்காந்துக்கிட்டான். செல்லப்பனுக்கு காத்தால ஏறு பொழுதுலப் போட்ட போத, பொழுது சாஞ்சப் பொறவும் ஏறங்கல. பனங்களளாயிருந்தாலும் பரவால்ல. பெரும்பள்ளம் வங்களாக்காரூட்டுத் தோப்புலப் போயி குடியாயிருந்து ஏறங்க ஏறங்க தென்னங் கள்ளக் குடிச்சா எப்பிடயிருக்கும்? அதும்போவ போதைக்கித் தோதா இருக்குமுன்னு கூத்துட்ட அத்தனாரி வுடல் தூளு துரீகையில் அவம் பொண்டாட்டி அரிச்சி அரிச்சி போடச் சொல்லி மங்கலத்த ரெண்டு உண்டுன்னா மெண்டுத் தொலைச்சிப்புட்டாஞ் சண்டாளன். அதெங்கியோ இந்தக் கறிக்கோழிக் கறியாட்டமிருக்குது! ஜீட்டுக்கு அப்பிட்யேத் தூக்கி வுட்டுச்சி. கூத வெளியப் பொறப்படற அளவுக்கு வவுத்தோட்டம். என்னாப் பண்ணது ஏதுப் பண்ணது. திக்கத்து பல்லக் கடிச்சிக்கிட்டு அவுத்தயிருந்த பனஞ் சாரியச் சுத்தி கழிஞ்சிக்கி திரிஞ் சிப்புட்டு வந்து படலு மறப்புல நின்னு உள்றக் குந்தி யிருந்த வாத்தியார “கனகா...டேய் கனகா...”ன்னு கூப்புட் டான். பேசக்கூட நோக்கமில்ல.

“ஏம்மாமா ஒருவாடி என்னாவுது? இன்னும் டேசிக்கி வராம... அங்கென்னாப்பண்ண?”

“வர்றன்னிருடா. வராம எங்கப் போறன். ஆமா அலங்காரம் என்ன வெச்சிருக்குது?”

“எதா இருந்தாத்தான் என்ன மாமா? நீயேது வேசங் கட்டறியா?”

“அட அதுக்கில்லடா மாப்ள. ஏனோ வவுத்த நொந்து ச்சீதம் ச்சீதமாப் போவுது. ஒருச் சித்தங் கூறியும் படுத்திருந்துப்புட்டு தேக்கந்தேறி அப்பறம் மத்தாளத் துக்கு வந்துநேன். அந்தச் சாரி வேசக்காரன செத்ததட் டச் சொல்றா.”

“ஏம்மாமா எதனாலுந் தெரிஞ்சிப் பேசிறியா? தெரியாமப் பேசிறியா? இவுத்திக்கி ஒன்றப் பர்லாங்கு தூரத் துல மாணிக்கம்பட்டி கணேசம் கூத்தாடறான். அவனுக்கு நாலாயிரந்தான். நம்புளுக்கு ஐயாயிரங் குடுத்து

இவற்றை பார்த்து கூத்து ஆடச் சொல்லிக்கிறது நெனப்பு இருக்குதா இல்லியா? ஒரேக் கூத்து இல்லாம நானும் பாக்கறன் ஒனக்கு இதேத் தொழுவாடாப் போயிருச்சி. நம்பள நம்பி பத்துப் பேரு தொழில் செய்யறாங்கன்னு ரவையாவது அஞ்சிக்கயிருந்தா நீயிப்பிடி பண்டமாட்ட. காத்தால கூத்துட்ட எடத்தில நீ கவுட்டான் வரிக் கறப்பியே எனக்குத் தெரியும், ராத்திரி அலங்காரத்துல இப்பிடி ஏதாச்சும் ஏடாகூட்டு செய்யிவியின்னு. என்னாப் பண்டுவியோ ஏதுப் பண்டுவியோ எனக்குத் தெரியாது ஒரு ரவ்வோத் தண்ணியோ லிம்கோத் தண்ணியோ வாங்கியாறச் சொல்றங். குடிச்சிப்புட்டு கொலாய மூடிக் கிட்டுப்போயி மத்தாளத்துலக் குந்து. எப்பேருப்பட்ட எடத்துல வந்து என்னா வேலப் பண்ணப் பாரு!”

ஆத்தரம் தாக்குப்புடிக்க மாட்டாம வாத்தியாரு ரெண்டுத் தீட்டு தீட்டுப்பிடி கும்பல்ல குந்தியிருந்த கொமாரு ஒருத்துருக்குந் தெரியாம வந்து நல்லகுடி நாச்சியாட்டம் கொழலு எடுத்து சீவானிய நோண்டி பீ பீன்னு ஊதி பொட்டிக்கிச் சேத்துப் பாத்துக் கிட்டான். ரெண்டாங்கெட்ட மனசோட செல்லப்பம் போயி மத்தாளத்துல ஒக்காந்தான். பகவான் வேசக்காரக் கோயிந்தனும், சாரி வேசக்காரஞ் சுப்பிரமணியமும் வெங்களைத் தாளத்த எடுத்துக்கிட்டு புள்ளயாரு துதி பாடி களரிக்கட்ட பொட்டியிண்ட வந்து நின்னாங்க. சுப்ரமணியப் பாத்தானோ இல்லியோ செல்லப்பனுக்கு அண்ட சராச்சரமெல்லாம் பத்திக்கிட்டு எரிஞ்சது. அப்பந்தான் என்னும்மோ நொம்போ உனுப்பா 'லொட்' 'லொட்' டுன்னு மத்தாளத்த சதிக் கூட்டறாப் பல சும்மாவே வெகு நேரந் தட்டிக்கிட்டிருந்தான். அவம் பித்தி எப்பவுமே இப்பிடித்தான். பேளறவன வுட்டுட்டு பீமேல கல்லெடுத்தடிக்கறப் பித்தி. வாத்தியாருச் சண்ட புடிச்சத்தப் பத்திக்கூட அவனுக்கு சொரன இலல. வெகு நாளா சுப்ரமணி மேல இன்னோரு வவுத்தெரிச்ச அது மல்லும் என்னா குச்சுட்டுக்காரி வாழக்கன்னு கொலத் தள்ளிப்புடிச்சின்னு மச்சுட்டுக்காரி மார்ல குத்திக்கிட்ட சததரன். எப்பவுமே சுப்ரமணி தண்ணிக்கும் மத்தாளக் காரன் கொல்லுக்கும் வேலவே வேலாது.

ஒரு கொழலுக்காரனோ, இல்ல மத்தாளக்காரனோ உசரக் கைலப் புடிச்சிக்கிட்டு விடிய விடிய வேலச் செஞ்சாலும் ஒரு அஞ்ச உருவா பின்னுக் குத்துக்க காச ஆருங் குத்துவாரில்ல. ஆனா இந்தப் பொண்ணு வேசக் காரன் என்னும்மோ அறயுங்கொறயுமோ ரெண்டு குதி குதிச்சி தொண்டய அறுத்த ஆடாட்டம் கொரலிருந் தாலும் அதுலியும் ஒரு பாட்டப்பாடி கொலயக் கொலய ஆட்டாப் போதும். மைனருப் பசங்க கொண் டாந்துச் சும்மாவேனும் வேணாங்க காசக் குத்திப் புடறாங்கன்னு வேக்காடு, போறாம, ஒரு பொறுக்காத தனம். விடிஞ்சா வேசக்காரங்களுக்கு மேல மத்தாளக் காரன் சம்பளம் எஸ்ட்டா வாங்கறது வேற சமாச்சாரம். பொறுத்து பொறுத்துப் பாத்துட்டுச் சுப்ரமணி கொழ லுக்காரன ஒரு அசவலு ஊதச்சொல்லி ஒரு சொல்லு ரெண்டுச் சொல்லு புள்ளயாரு மேலப் பாட்டெடுத்தா இந்தச் செல்லப்பன் அசவலுக்கு ஆதியில தந்தித்தக் திந்திந்தக்கு அடிக்கறவன் அவம்பாட்டுக்கு மட்டும் படக்குனு மத்தாளத்தவுட்டு கைய எடுத்துக்கிறது இல்ல. கருணதேக்கிறதாப்பல கைச்சாடப் பன்றது. இப்பிடியே அஞ்சாறாடஞ்சுப்பன் பாட்டெடுக்க, இவம் மத்தாளத்த

செல்லப்பனுக்கு காத்தால ஏறு பொழுதுலப் போட்ட போத, பொழுது காஞ்சப் பொறலும் றறங்கல. பணங்களினாயிருந்தாலும் பரலாயில்ல பெரும்பள்ளம் வங்களைகாளுடகுத் தோப்புல போய் குடியாயிருந்து றறங்க றறங்க தெண்ணங்கள்கக் குடிச்சா எப்படியிருக்கும்?

நிறுத்த ஏக ரகன. அவசயனம் புடிச்சாப்பல எத்தனாடம் பாட்ட எடுத்து எடுத்து நிறுத்தறது? சுப்பிரமணிக்கி சுருக்கனு கோவம் வந்துட்டது. 'இதுக்கத்தாண்டா நாயங்கினே நாங்களரிக்க கூட்ட வர்ரதில்ல, ஆரோ பாடி என்னமோ பன்னுங்கடா'ன்னு பொட்டி மேல தாளத்த இட்டுப்புட்டு அவம்பாட்டுக்க கொட்டாயிக்குள்ளப் போவுப்பிடி. செத்த கண்ணசந்துருந்த வாத்தியாரு 'ஏண்டா சுப்ரமணி என்றா வெளிய ரவுசன்னு' கேட்டாரு.

“மத்தாளக்காரன் அக்கப்போர எடுக்க முடியல மாமா! ரொட்டு ரொட்டுனு தட்டி. ராஸ்கோலு களரி கட்டவுடமாட்டேங்கரான். அவன வேணுமுன்னாப் போயி படுக்கச் சொல்லு. நானு ரெண்டு வேசம் வர முட்டுந் தடறன்” னாஞ் சுப்ரமணி.

“நீ கம்முனு இருடாச் சுப்பா. நீ எதுக்கு தட்டனும் மாப்ள. சம்பளம் வாங்கல. இன்னிக்கி நானா அவனான் னுப் பாத்துர்றேன். மாப்ளைக்கு இதே வேலயாப் போச்சி. டேய் ஆர்ரா வெளிய தாயோலிங்களா, கூதிய மூடிக்கிட்டு மரியேதியா அவனவன் வேலய கிருமமாப் பண்டுங்க. கீட்டக மசுரு எதனாலும் பணிக்கிட்டிருந் தீங்க எம்பாட்டுக்கு நானும் சும்மாயிருக்கற மாதிரிதா. இருப்பன் வெளிய வந்துட்டன்னு வெச்சிக்கிங்க, அப்பி டியே சேறுக் கொளப்பற மாதிரி கொளப்பிப்புடுவஞ் சாக்கிரத. நீ போயி சவக் கூட்டறாச் சுப்பா. எந்த மாப்ள வந்து என்னாப் பன்றான்னு பாக்கறன். எவனாச்சும் கிருசுப் பண்டுனான்னுச் சொல்லு. காத்தாலக்கி சம் பளத்த காம்புக் காட்டிப்புடறேன்.”

வாத்தியாருப் பாட்ட ரெண்டு வாங்கனப் பொறவு தாம் மத்தாளக்காரன் அடங்குனான். காரி காரி துப்பிட்டு, கொரல நீட்டி சுப்ரமணி வெநாயகரு விருத் தம் போட்டான்.

- நல்லதோர் கணபதியே
- நல்லதோர் கணபதியே
- நாள்தோறுமே தொழுதால்
- அல்லதோர் வினைகளெல்லாம்
- அகன்றிடும் சொல்லறிவேன்
- தும்பிக்கையுள்ளவனின் தொழுதால்
- தொல்லைகள் நீங்கி விடும்
- நம்பிக்கையுள்ள வினாயகா
- உன் பொன்னடி நமஸ்தே...
- கணபதி ஆடினீரே
- கூத்தாடும் பிள்ளை
- ரகுபதி ஆடினீரே

கணபதி குணபதி
கடவுள் குமாரக தீரன்
எங்கும் நிறைந்தவர் நீரே
ஏழைப் பாங்காளன் நீரே
கணபதி ஆடினீரே
கூத்தாடும் பிள்ளை
ரகுபதி ஆடினீரே
தங்கக் கொலுசுக ளாட
தாள மத்தாளங்கள் மீட்ட
அங்குள்ள தேவராட
உள் அழகு புஜங்க ளாட
கணபதி ஆடினீரே
கூத்தாடும் பிள்ளை
ரகுபதி ஆடினீரே
அங்க தேவராட முனிவராட
திக்குப் பாலராடவே
மானுமாட மயிலுமாட
மார்பு மணிகள் தானுமாட
ஐதிகளாட
பதிகளாட
சங்கு சக்கரம் ஆடவே
ஆடுகின்றாராம் கணபதி
பாடுகின்றாராம்.

மொள்ள பாட்டெடுத்து அப்பிடியே ஒண்ணாங்க
கலம் ரெண்டாங்கலம் மூணு நாலுன்னு சுப்ரமணி
ஏத்திப்பாட, கோவிந்தனும், பெரியக் கொழந்தையும் அத
பொறன வாங்கிப் பாட செல்லப்பன் ஆதியில ஆரம்
பிச்சி அடவுல நிறுத்தி, மறுக்க துருவதாளத்துக்கு
கொண்டுபோய் 'தித்தாங்கிருதாய் தித்தாங்கிருதாங்
குன்னு' தீர்ப்புக் குடுத்து முடிச்சாம் பாரு. ஒவ்வொரு
அடியும் சும்மா சொல்லுச் சுத்தமா பலாச் சொளயாட்
டம் வுமுந்தது. அடேச் சண்டாளா சாவியா, பொழப்
பியான்னு வாயவுட்டே செல்லப்பன தூத்தும்பிடி
வாத்தியாருக்கு ஏகப்பட்ட சந்தோசம். செல்லப்பங்
கிட்ட வேல வாங்குனும்னா அப்பப்ப குண்டியில குச்
சவுட்டு ரெவ்வெண்டு குத்து குத்திக் கொடஞ்சிக் கிட்டே
யிருக்கணும். இல்லையின்னா வெரல்ல மத்தாளத்த
நீவியே வேலவுட்டுவான்.

களரிக்க கட்டிப்புட்டு வர்றதுக்குள்ள சப்ரமணிக்கி
போதும் போதும்னு ஆயிப்போச்சி. சுருக்கு சுருக்குனு
குத்தி கொலய ஏனோ அடைக்கறாப்பல இருந்தது. அல்ல
வவுத்த கையில அழுத்திப் புடிச்சிக்கிட்டு வந்தவன்
வாத்தியாரு படுத்திருந்த மூலயில போயி கவுந்தவாக்கல
திப்புற வுமுந்துச் சுருண்டுகிட்டான்.

"அங்கிருந்துப் போனான். என்னும்மோ நாலடிப்
பாட்டுப் பாடனாஞ் செத்த. வந்திப்பிடி காலக் கெளப்
பிக்கிட்டு கெடக்கிறான். இருந்தாப்பில இருந்து என்னா
யிருக்கும் இவனுக்கு"ன்னு வாத்தியாருக்கு அறி கொழப்
பம். "டேய் சுப்புரு என்னாடாப் பண்டுதுச் சண்
டாளா?"ன்னு வாத்தியாரு பதறும்பிடி.

"ஒண்ணுமில்ல மாமா. காத்தாலப் புடிச்சி சும்மாவே
கெடந்துட்டு வெறும் வவுத்துல அந்தச் சுருச் சோத்த ஒரு
நாலு வாத்திங்கும்படி ஏனோ வாவியாட்டம் வவுத்தச்
சுள்ளு சுள்ளுன்னு இழுத்துப் பிடிக்குது. வரிச்சயா
பத்தொம்பிது ராத்திரி கூத்தாடனமே. ஒரே ஒரு நாளுக்
கூட என்னொடம்பு இப்பிடி அலண்டதில்ல. தொண்டை
யும் ஏனோ கட்டுது. கோவிச்சிக்காத வாத்தியாரே.
இன்னிக்கு ஒரு நாளு மட்டும் புள்ளயா மாப்புக் குடுத்து
ஒருச்சித்த நேரம் தூங்கவுடு. உனக்கு புண்யமாப் போவும்.
பங்கம் வராம அலங்காரத்த ஆடிக்குடுத்தறேன்"னு
சமாதானஞ் சொன்னாஞ் சுப்பிரமணி.

"அட அது கெடக்குது உட்றா சுப்ரு! அப்பிடித்தாஞ்
செத்த படுத்து எந்திரி. என்னாத் தலையாப் போவுது! நானு
தர்பாரு ஆவும்போது எழுப்பிவுடறேன்"னு வாத்தியாரு
அவங்கயிட்டத்த அனுசரிச்சாரு.

சுப்ரமணியத்து மேல வாத்தியாருக்கு எப்பவுமே
ஒரு தனிப் பிரியம். ஆருக்கிட்ட மூஞ்சி, மொவறயக்
காட்டனாலும் அவங்கிட்ட மட்டும் காட்ட மாட்டாரு

○○○

செட்டுக்குனே ஒழைக்கப் பொறந்தவஞ் சுப்பர
மணி. அவனாலத்தான் ஒரு பத்து பேத்த வெச்சி செட்
டுனு நடத்தி தொழிலும் பண்ட முடியுது. எட்டு வயசுல
பவுடரு போட ஆரம்பிச்சவன், ஒரு வருசம் சகாதேவன்
வேசங்கட்டிப்புட்டு அப்புறம் ஒரு ரெண்டு வருசம்
கோமாளி வேசம் பழவி, பன்னண்டு பதிமூனு வருசத்
திக்கியெல்லாம் நல்ல பெருங்கொண்ட வேசமெல்லாம்
போட்டு ஆட ஆரம்பிச்சுட்டான். அல்லாரு மாதிரியும்
காசுக்கு ஆசப்புட்டு அந்த செட்ல ஒரு வருசம் இந்த
செட்டுல ஒரு வருசம்முன்னு ஓடறவனில்ல. நெரந்தரமா
என்னிக்கும் ஒரே எடம். செட்ல என்னிக்கி சாரி வேசங்
கடனானோ அன்னிக்கிப் புடிச்சி அவந்தான் வாத்தி
யாருக்கு சோடி வேசம். 'பவளக்கொடி' வெச்சாங்கன்னா
அவரு அர்ச்சனன், இவன் சுபத்ர, தவச நாடகம் வெச்சா
வாத்தியாரு அர்ச்சனர் இவன் ஏலக்கண்ணி, கர்ண மோட்ச
மின்னா அவரு கர்ணன் இவம் பொன்னுருவி. ஆரவல்லி
சூரவல்லி மாதிரி ஒரு சுறுசுறுப்பான நாடகமாயிருக்
கட்டும், இல்ல நல்லதங்கா மாதிரி ஒரு சோகமான நாடக
மாயிருக்கட்டும், சுப்பரமணிச் சும்மா பூந்து வெளயாடு
வான்.

அரிச்சந்திர மயானக் காண்டம் வெச்சி, அன்னிக்கி
சுப்பரமணி சந்திரமதி கட்டிப்புட்டான்னா, வாத்தியாரே
அவங்கிட்ட தவுடுத் தின்னுப்புடனும். காட்டுக்கு வெற
வுக்குப் போயி வந்த அரிச்சந்திரமுட்டுலோகிதாசம் பையன்
பாம்புக் கடிச்சி செத்துப் போயிற்றானில்ல, அந்தக் கட்டத்
துல

"காட்டுக்குச் சென்ற எந்தன்
கண்மணி லோகிதாசன்
வீட்டிற்கு வரவும் காணேன்
வேகுதே கும்பி ஐயோ!
நாட்டிலுள்ள மைந்தரெல்லாம்
நடந்து முன் வந்திட்டாரே

**மொள்ள பாட்டெடுத்து அப்பிரியே
ஒண்ணாங்கலம் ரெண்டாங்கலம்
புணுநாலுன்னு சுப்ரமணி
ஏத்திப்பாட, கோவிந்தனும்,
வெரியக் கொழந்தையும் அது பொறா
வாங்கிப்பாட செல்லப்பன்
ஆதியில ஆரம்பிச்சி அடவுல
நிறுத்தி, மறுக்க துருவதாளத்துக்கு
கொண்டுபோய் 'தித்தாங்கிரு தாய்
தித்தாங்கிருதாங் குன்னு' தீர்ப்புக்
குடுத்து முடிச்சாம் பாரு. ஒவ்வொரு
அடியும் சும்மா சொல்லுச் சுத்தமா
பலாச் சொளயாட்டம் வழந்தது.**

கேட்டுமே செல்வோம் என்றால்
கிட்டிடும் வழியைக் காணேன்"ன்னு
கந்தார்த்தம் போட்டு

"எந்த வழியக் கண்டு ஏகுவேன்
உன்னைப் பிரிந்து நானும் உலகத்தில்
வாழ்வதுண்டா

மகனே என் மகனே"ன்னு திறப்பட தாளத்துல
பாடி அவன் அமுதான்னா அமுவாதவங்க பாவஞ்
செஞ்சவங்க.

அதேமாதிரிதான் ஒரு வேசம் அமைக்கிறதாயிருந்
தாலுஞ்சேரி ஒருப் பாட்டு பாடறதாயிருந்தாலுஞ்சேரி
அவஞ்சாமர்த்தியம் ஆருக்குமே வராது. நெலக்கடயா
நின்னு அவம்பாட்டு எடுத்தான்னா அப்பிடியே கோழிப்
பொங்குல காத்த கொடஞ்சாப்பல அத்தன ஒணக்கயா
இருக்கும்.

ஒரு நாளயில ஒருத்தருக்கிட்ட சண்ட சல்லுக்குப்
போ மாட்டான். சலுப்புச் சங்கடப்பட மாட்டான். ஒரு
வேசமுன்னா ஒரு வேசந்தாம் போடுவன்னு அடம்
புடிக்க மாட்டான். இன்னிக்கி கதைக்கு ஒரு வேசம்
தேவையாயிருந்தா அது எந்த வேசமாயிருந்தாலும்
போட்டு சந்து அடைப்பான். செல்ல ஒருத்தருக்கு ஓடம்
புக்கு முடியல, வேசம் போட முடியாதுன்னா அவன்
வேசத்த இவம் போட்டாடி சம்பளத்த விண்ணமில்
லாம வாங்கி குடுத்துருவான். அப்பப்ப மத்தாளம் அடிப்
பான். இல்லையின்னாப் பொட்டி மீட்டுவான். அததுக்கு
ஆள் இருந்துட்டா ஓரமாக உட்கார்ந்து பெரிய
கொழந்தயோடச் சேந்து 'ஆய்' குடுப்பான். அவன் முன்
னப் பெஞ்சு மேல குந்தியிருந்தாலுஞ்சேரி, சவைக்கி தர்
பாரு ஆவும்போதுஞ்சேரி, சவ அப்பிடியே கலகலன்னு
இருக்கும். ஒரு பொதுக் காரியம், பத்தஞ்சு சம்பளத்தப்
புடிச்சிக்கிட்டு குடுத்தாலும் ஏன் என்னான்னு கண்டுக்க
மாட்டான்.

○○○

"டேய் சுப்பா இந்துறா. இந்த வெள்ளவெங்காப்
பூண்டு ஒரு நாலுப் பல்லும் ரவூண்டு பனவெல்லமுங்
கடிச்சி தின்னு ஒரு சொம்பு தண்ணிய குட்டா. காத்து
நல்லாப் பிரியும். ஓடம்புங் கலகலன்னு லேசாகும்"னு
பூண்டையும் வெல்லத்தையும் அவருப் பொட்டியத்
தொறந்து எடுத்துக் குடுத்தாரு! எந்திரிச்சு அத தின்னுப்
புட்டு படுத்தவன், சொன்ன மாதிரி வாத்தியாரு எழுப்
பும்போது எந்திரிக்க முடியல. கண்ணே முழிக்க முடியல.
ஒரு காத்து பொணமாட்டம் போட்டு அழுத்திக்கிச்சி.
ஆதியாப் பாதியர் எந்திரிச்சி, என்னம்மோ அப்பிடி
பவுடரப் பூசி ஏனாத்தானோன்னு ஒருச் சீலயச் சுத்திக்
கிட்டு குனிஞ்சிச் சலங்காயக் கட்டினாம்பா! அப்பிடியே
வவுத்தக் கலக்கி கலக்கி ஒங் ஒய்னு ஒக்காளம் போட்டுக்
கிட்டு வாந்தி வந்துட்டது. தூக்கங் கெட்டதுக்கும் அதுக்
கும் தின்னச் சோறு அத்தனையும் செரிமானம் ஆவல.
வாயக் கொப்புனிச்சிக்கிட்டு வந்து நின்னா கிடுகிடுன்னு
காலு கையெல்லாம் நடுக்கமெடுத்துக்கிச்சி. உச்சந்தல
மொதக்கொண்டு உள்ளங்கால் வர வலிச்சாலும் வலி
அப்பிடியே தனித்தனியா கழட்டி வச்சிட்டாவாச்சினு
இருக்குது. அதுக்குள்ள வாத்தியாரு வேர அவரு தர்பார
முடிச்சிப்புட்டு உள்ள வந்துட்டாரு. உயிரே போவுதுன்
னாலும் பாழாப்போன வவுத்துக் கொடும மனுசர
வுடுதா? வேற வழியேயில்ல. இவன் வெளிய வந்தே
ஆவணும்.

கோமாளி பொது வசனங் கட்டிக்கிட்டிருந்தான்.
"மகா சனங்களே! அதாவது எப்பிடியென்றால் உலகா
ளும் பரமக் கடவுள் ஆணை முதல் எறும்பு வரை எண்பத்தி
நான்கு லட்சம் ஜீபேதங்களுக்கும் படியளக்கப்போக தம்
மனையாட்டி உமா பார்வதி அம்மாலை அழைக்க
பார்வதி அம்மன் தர்பார் வருவிதங் காண்க."

"சங்கையே மறவாமல் காக்கும்

சரஸ்வதி தாயேப் போற்றி

பொங்கமாய் பாட வேண்டி

போற்றினேன் அம்பாள் பாதம்

மங்கள கரமா வந்து

மதிவிளங்க அருள் செய்திடுவாய்

என் அன்னயே!"

சுப்பரமணி ஓரடி விருத்தங்கூட ஒழுங்காப் போடல.
அதுக்குள்ள வாந்தி எடுத்தத் தொண்டச் சுத்தமா மங்கிப்
போச்சி. தன்னப்பத்தி தானே கண் கலங்கனாஞ் சுப்ர
மணி.

"தாயே தொரபதி அம்மா! பார்ட்டி கூத்துல வந்து
என்னய இப்பிடி பழி எடுக்கறியே நாயமா? எம் பாவத்
துல காயறுத்து உனக்கு ஆவப் போறதென்னாடி ஆத்தா!
அறியாதப் பித்தியில தெரியாமத் தப்பு பண்டி
யிருப்பேன், தவறும் பண்டியிருப்பேன். மனசுல வெச்சிக்
காம மொகம் முழிச்சி என்னு மானத்த காப்பாத்திடி
யம்மா, என்னப் பெத்தவளே"ன்னு அவங்கொல தெய்
வத்த வேண்டிக்கிட்டு ஆதி தாளத்தல மொதப்பாட்டு
எடுத்தான்.

"ஏகப் பத்தினி தாயே உமையே

நீ யெந்தன காரம்மா ஈஸ்வரியே

பாஞ்சாலன் யாகத்தால பத்தினி

பெண் பிறந்தாய்
பத்தினியே உன்ன நம்பி
பாரா சப கூட்டப் போறன்
உத்தமியே உன்ன நம்பி
ஊரு சப கூட்டப் போறன்
கூட்டம் கலயமுட்டும் என்
கூடத் துணை வாரும்மா
ஓ அன்னையே மாதாவே
ஆதி பரம்பொருளே”

முனே முணுகுக் கூட்டத்தானாலும் பரட்டப்
பொட்டிக்கிச் சேத்தி பாட முடியல், தட்சயம் பையன
சுடுத்தண்ணி வாங்கியாரச் சொல்லிப்பட்டு தர்பார்
விருத்தம் போட்டான்.

“சந்திர உள்ள மாது
தோகையும் ரதிகள் மெச்ச
அண்டதோர் அணிகள் பூண்டு
ஆடையும் அலங்கரித்து
பதி புகழான மாது அன்னை
பார்வதி வருகின்றேனே”

தெரைக்கி வெளியே மாணிக்கங்கோமாளி விச
லடிக்க; மத்தாளக்காரன் டோலக்குப் போட்டுக்கிட்டுச்
சும்மா பொள பொளன்னு பொளந்தான். சுப்ரமணிக்கு
ரவ குதூலம் கௌம்பிக்கிச்சி. ஆனா எட்டி ஒரு அடி
எடுத்து வைக்க முடியல். விதின்னு ஒண்ணிருந்தா வேற
வொண்ணா நடக்கப் போவுது. ஆனது ஆவுட்டும்.
செத்தா சாவலாம்னு துணிஞ்சிக்கிட்டான்.

“அலே திருட்டு முண்ட வெளிய வரட்டுமாடி”ன்னு
கோமாளிக்கி கொரலு குடுத்தான்.

அவன்: “வாடி ஆயா, உன்ற இன்னும் என்னாலப்
பண்டு பசங்க வேற நீ வராம ப்டாதப் பாடு படறாங்க”

“ஓரே வெக்கமா இருக்குதிடி”

“வெக்கத்த கக்கத்துல வெச்சிக்கிட்டு சட்னு வாடி
ஆயா”

கூத்துல கோமாளி வேசக்காரன் ஆணு வேசத்
துக்கு மந்திரி! பொண்ணு வேசத்துக்கு சேடி! மொத
வேசமா வர்றவன் திருப்பியும் தர்பாருக்கு வர அத்தன
வேசத்தோடயங்கூட இருக்கணும். கூத்துச் சம்பரதா
யம் அப்பிடி அதுங்காட்டியுஞ் சுடுத் தண்ணி வந்தது.
ரொண்டு முழுங்கு குடிச்சிப்பட்டு ஓங்காரிச்சித் துப்பி
இன்னோரு வாட்டி ஆத்தாளயே வேண்டிப் பாடிச்
கிட்டு சவைக்கி வந்தாஞ் சுப்ரமணி.

“சங்காளி எந்தன் மாயன்
தங்கையான துரோபதையே
தாயே நீ வந்துக்காரம்மா
தனயன் துயர் சங்கடங்கள்
தன்னைத் தீரம்மா
சிங்காரப் பாஞ்சாலன்

செய்யும் தவத்தில் வந்த
தேர்விசயன் தனக்கு தேவியே
நீ ஐவரோடு சேர்ந்து
விளங்கும் பாவையே
பாரா சபையின் முன்னே
பாவி துரியன் தம்பி
உன்ன மானபங்கம் செய்ய
நினைத்ததும்
அவ்வேளை தன்னில் மாயன்
மானாத துயிலளித்ததும்”

பாரதக் கதயவே இருபதடி பாட்ல அடக்கிப்
பாடுவான் சுப்ரமணி. ஏனோ அன்னிக்கி அவ்வளத்
தாம் பாட முடிஞ்சது.

“ஐனித்தோம் ஐனித்தை
ஐனித்தோம் ஐனித்தை
ஒரு தகுந்த திந்தன

திந்தான தகுந்த திந்தனா”ன்னு செல்லப்பன்
அடிச்ச அடி ஓய அஞ்சாறு நிமிசமாச்சி, சவ சுப்புகிப்
பினு அடங்கியிருந்திச்சி.

“அடியே சேடி செங்கமலம்! நாட்டுக்கு நாடு மகா
நாடு. இந்த விருதாசம்பட்டி நாலு ரோடு நமக்கோ தாய்
நாடு! இச்சபையின்கண் ஆணாக பிறந்த அப்பன்
மார்களும், பெண்ணாகப் பிறந்த நம் அரும்பெரும்
தாய்மார்களும், பள்ளி மாணவ மாணவிகளும், இன்
னும் நம்மைப் போல் கலைப்பித்து பிடித்த ரசிகப் பெரு
மக்களும் கூடியிருக்கிறார்கள். இந்தப் புண்ணிய சபை
தேவலோகத்தில் கூடினால் தேவர் சபை, பூலோகத்
திலே கூடினபடியால் நமக்கோர் ராஜ்ய சபை! இச்
சபையின் முன்பாக இன்று நாம் நாட்டியிருக்கும் நாட
கம் என்ன?

விஷ்ணு புராணத்திலே ஒரு பாகமாக விளங்கக்
கூடிய துருவாசர் கருவ பங்கம் என்னும் நாடகத்தை
அரங்கேற்றம் செய்திருக்கிறோம். இந்த சிங்கார மேடை
யிலே நான்கு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், பதினெட்டு புரா
ணம், அறுபத்திரெண்டு கல்வி ஞானங்கள், தொன்னூற்
றாறு தத்துவங்களை சுற்ற பெரியோர்கள் அமர்ந்திருக்
கலாம். சுற்றது கையளவு, கல்லாதது உலகளவு. இந்த
நாடகத்திலே சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம், தாளப்
பிழை, மேளப் பிழை, கருதிப் பிழை யாதொரு பிழை
நேர்ந்தபோதும் தன் வயிற்றிலே ஒரு குழந்தை பிறந்து
தகாத குற்றம் செய்துவிட்டால் அதனை எவ்வாறு
மன்னித்து அருள்கிறார்களோ அங்ஙனமே எங்களை
யும் மன்னிக்க வேண்டுமாய் சிரந்தாழ்த்தி கேட்டுக்
கொள்கிறோம். சபைக்கு என் வணக்கம்.”

சப மரியாதி முடிஞ்சதும் என்னிக்கும் பேசற
எக்கச் சக்கம் பேசாம நேரா கதைக்கி வந்துட்டாஞ் சுப்
பரமணி.

“அடியே செங்கமலம்! தர்பாரை நாடி நான்
வந்திருக்கும் வேளையிலே என்னை யாரென்று அறிந்
தாய்”

“எனக்கு தெரியும் ஆயா. ஆனா இங்க குந்தியிருக்
கறச் சனங்களுக்கு தெரியணுமே! நீ சொன்னாத்தான்
தெரியும்”

அல்லாரு மாதிரியும் காசுக்கு ஆசப்பட்டே அந்த செடல ஒரு வருசம்
இந்த செட்டுல ஒரு வருசம்முன்னு ஓடறவனில்ல. நெரந்தரமா என்னிக்கும் ஒரே எடம்.
செடல என்னிக்கி சாரி வேசங் கடனானோ அன்னிக்கிப் புடிச்சி அவந்தான் வாத்தியாருக்கு
சோடி வேசம். 'பவளக்கொடி' வெச்சாங்கன்னா அவரு அர்ச்சுனன் இவன் சுபத்ர, தவசு
நாடகம் வெச்சா வாத்தியாரு அர்ச்சுனா இவன் ஏலக்கண்ணி,
கர்ண மோட்சமின்னா அவரு கர்ணன் இவம் பொன்னுருவி.

“சொல்லாதா வித்தை”

“சொட்டுப் போட்டாலும் வராது”

“அடியே நான் யாரு? என் நாடு நகரம் எது? நான்
எப்படி பிறந்தேன்? என் பெற்றோர், உற்றார், மாலை
யிட்ட கணவன், நான் ஈன்றச் செல்வங்கள், என்னைக்
கொண்டு இந்த நாடகத்தில் என்னென்ன நடக்கப்
போகிறது! ஒவ்வொன்றும் சொல்லும் பரியந்தம்
செவிக் கூர்ந்து ஆமோதிக்க வேண்டுமடி”

“அப்படியே ஆசட்டும் தாயே,
சொல்லுங்கள் அம்மா”

“சொல்றேன் வாடி

அடியே

பருவத ராஜன் பெற்ற

பரமசிவனுக்கு ஏற்ற

பார்வதி என்னும் மாது வந்தேன்

சபய நாடி

பார்வதி என்னும் மாது நானே!

முக்கண்ணன் தனக்கு பாரி

மூசிகனை ஈன்ற சக்தி

பார்வதி என்னும் மாது வந்தேன்

சபய நாடி

பார்வதி என்னும் மாது நானே!

என் பாதத் தண்டை

கீதம் பாட பஞ்சவர்ண

கிளிசள் கொஞ்ச

அடி, அன்ன நடை நடந்து

பின்னல் சடை குலுங்க

சிலைச் சரிகை மின்ன

சித்திர ஒட்டியானந்துள்ள

ஆயிரம் மின்னலியே ஒரு

சோதி மின்னலைப் போல

ஆமா சோதி மின்னலைப் போல

அடி சோதி மின்னலைப் போல”

பாட்டி பொட்டி க்காரனும் கொழலுக்காரனும்
பொறன் வாங்கிப் பாட தாளக்கார பெரிய கொழந்த
தத்தோம், தகத்திமி தித்தோம்னு தீர்ப்புக் குடுத்து
தட்னாரு.

சுப்பரமணிக்கி விடிய விடிய ஆட்டம் வேல சக்
சயப் புழிஞ்சி எடுத்துப் புடிச்சி. விடிஞ்சி வேசம் அழிச்சி

சம்பளம் வாங்கிக்கிட்டு கௌம்ப வெகு நேரம் ஆயிப்
போச்சி. ரெண்டு பஸ்க ஏறி குருவரெட்டியூர் பிரிவுல
வந்து எறங்கனான். பவானியிலிருந்து கொடம்பையூர்
போற பத்தாம் நெம்பரு வர நேரங்கெடந்தது. அவ
னால நிக்கவும் முடியல, நடக்கவும் முடியல. கணுவுக்குக்
கணுவு வுட்டுப் போறாப்பல காலுங்கையும் ஒளச்சலு
எடுத்துக்கிச்சி. காலெடுத்து நவத்த வெட்டாம
கொரக்கிலி வேறப் புடிச்சிக்கிச்சி. நின்னாக்கல கால
நாலொதுரு ஒதறிப் பாத்தான். சொடக்கு முறிச்சும்
பாத்தான். ஊசும், ஒண்ணும் வேலக்கி ஆவல. என்
னேரம் பஸ்க வர்றது என்னேரம் வுட்டுக்குப் போறது.

இருந்தாப்பில இருந்து அவனுக்கு நெனப்பு வந்தது.
மழை பேஞ்சா அவுத்த அவுத்த ஒழுவுதுன்னு வுட்டுக்கு
ஓல மேய ஊமாரெட்டியூருல இருந்து ஆளுங்கள வரச்
சொல்லியிருந்தான். அவங்க வேற வந்திருந்தா? வுட்ட
விட அவ ஒருத்தி என்னாப் பண்டுவான்னு வெசனமும்
சேந்திக்கிச்சி. அந்த பாழாய்ப்போன பஸ்சை நம்பி
நின்னுக்கிட்டிருந்தா வுட்டுக்கு போற வழின்னு துண்ட
எடுத்து குடுமியச் சுத்தி உருமாலயக் கட்டி வேட்டிய
ஒருக் கையிலியும் பொட்டிய ஒருக் கையிலியும் புடிச்
சிக்கிட்டு வெறுங்காலோட அந்தப் பொடியில பொடு
பொடுன்னு நடந்தவன், மூணு மைலு நடந்து ஊரு
போயிச் சேரயில பொழுது உச்சிக்கு ஏறி வந்துட்டுது.
அவன் நெனச்சாப்பிடி வுடு மேய ஒருத்தரும் வரல.
சாலச் சாத்தியிருந்தது. பொண்டாட்டிக்காரி எங்கப்
போனாளோத், தெரில!

“பிள்ள பிள்ள எப்பிள்ள பூவாயோவ்”ன்னு கூப்பட்டு
பாத்தான். உளறயிருந்து ஒரு வார்த்த வதுல வரல.
தண்ணி வண்ணிக்கி போயிருப்பாளான்னு தடத்த
தடத்தப் பாத்தான். ஊருக் கெணத்தாண்டயும்
ஒருத்தருமில்ல. அங்கயிங்கத் தொழவிப் பாத்துட்டு
எங்க போயிருப்பான்னு ரோசன் பண்டனவஞ் சலுப்பா
ஒட்டுத் திண்ணையிலப் பொட்டிய வெச்சிட்டு, குடுமிய
அவுத்து ஒதறி பட்டுப்பட்டுனு தட்டி முடிஞ்சிக் கிட
டான். வாசத் தடுக்க டர்ர்னு தள்ளித் தொறந்தாம் பாரு.

அவங்கூட்டுக்காரி பூவாயிப்பிள்ள நட்ட நடு
வூட்ட மோட்டு வளையத்த மொறைச்சிக்கிட்டு அல்
லையில மாரு ரெண்டுஞ்சரிய காலப் பரப்பிக்கிட்டு
பதியிலிருக்கிற பெரியாண்டிச்சியாட்டம் மல்லாந்து
ஆங்காரமாய் படுத்துக்கிண்டிருந்தா.

நடு நிலைமை, நிதானம், முரண்பாடின்மை (Objectivity-Moderation-Consistency) என்னும் பண்புகளுடன் விமர்சனங்கள் வெளிவரவேண்டும். மேலும் எழுத்தாளன் தொட்டால் சுருங்கியாக இருப்பதும் நல்ல தல்ல. தரமற்ற, மோசமான விமர்சனங்களை ஒதுக்கி வைக்கும் மனப்பக்குவம் வேண்டும். இம்மனப்பக்கு வம் பின்னடைவுக்கு எதிரி. விமர்சனம் என்பது பொறுப்புணர்வுடன் செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு பணி.

விமர்சனங்களில் பலவகை உண்டு. ரசனை விமர் சனம், பகுப்பாய்வு விமர்சனம், ஒப்பியல் விமர்சனம் என்பவை மிக முக்கியமானவை.

ரசனை விமர்சனம் விருப்பு, வெறுப்பைச் சார்ந்தது; பகுப்பாய்வு விமர்சனம் அதைவிடச் சிறந்தது, காரண காரியத்துடன் இணைந்தது; ஒப்பியல் விமர்சனம் ஆழமும், அகலமும் கொண்டது. இன்று மிக மிகத் தேவையானது.

அமரர் பேராசிரியர் நா. வானமாமலையின் ஊக்குவிப்பு, வழிகாட்டுதல்களின் பேரில் ஐம்பது வருடங்களுக்கு (1953) மேலாகவே தமிழில் (விமர்சனத் துறையில் குறிப்பாக) திறனாய்வாளராகப் பரிணமித்து வரும் திருநெல்வேலி கணபதியப்பன் சிவசங்கரன் (தி.க.சி.) குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் கருத்துக்கள்தான் முன் பத்திகளில் படித்தது.

இவைகளைக் கருத்தில் இருத்தி எழுத்தாளர், கவிஞர் திரு. அன்பாதவனின் 'கவிதையின் திசைகள்' படித்தேன். நான் பெற்ற வாசக அனுபவத்தை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

சற்றொப்ப நாற்பது கவிஞர்களின் (மூத்த கவிஞர் சிற்பி பாலசுப்ரமணியம் உட்பட) கவிதை நூல்களை விமர்சித்துள்ளார் இத்தொகுப்பில். முப்பத்து ஒன்பது தலைப்புகளில் தன் விமர்சனங்களைத் தந்துள்ளார்.

தவிர சிறுகதைத் தொகுப்பு, புதினம், அரவாணிகளின் நாடகம், தலித் காலம், தலித்துகளின் அவலங்கள், மித்ர பதிப்பகம் எஸ்.பொ. நடத்திய தமிழ் இலக்கியம் 2004 என்ற நிகழ்வின் தொகுப்பு, எழுத்தாளர் திரு. விழி. பா. இதய வேந்தனின் நேர்காணல் என பதினான்கு கட்டுரைகளும் இதில் அடக்கம்.

அதிக அளவில் ஹைகூ, செரினியூ கவிதைத் தொகுதிகளை விமர்சிப்பதால் இத்தொகுதிக்கு 'கவிதை யின் திசைகள்' என்ற தலைப்பினைத் தந்துள்ளார் என எண்ணுகிறேன்.

கவிதை உலகில் அடியெடுத்து வைத்த இளங்கவிஞர்களின் முதல் தொகுப்புகள் அநேகம் நூலாசிரியரின் பார்வையில் பட்டு விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிலரை கவிதைகளில் கண்டுள்ள பிழைகளைச் சுட்டி எச்சரிக்கவும் செய்கிறார்; பலரை பாராட்டவும் செய்கிறார். (எ.கா.) அதிகமாய் எழுதுகிற அவசரத்தில்.

வரலாற்றுண்மைகளை புரட்டிப் போட்டு விடும் அபாயம் கவிஞருக்கும் நேர்ந்து விட்டது. விபத்தாகத்தான் இருக்க முடியும். இல்லையெனில் கம்பனுக்கு விருத்தம், வள்ளுவனுக்கு வெண்பா என்று தொடங்கிய கவிதை மாபு என்று குறிப்பிடுவாரா? விருத்தத்திற்கு கம்பன், வெண்பாவுக்கோர் புகழேந்தி என்பதுதான் புகழ்பெற்ற வரிகள்; மேலும் பூஜ்ஜியத்திலிருந்து துவங்கும் ஆட்டம் நூலுக்கான விமர் சனத்தை எழுத்தத் தொடங்குபவர் முதல் வரியிலேயே அதிர்ச்சி தருகிறார் (பக்.100).

இத்தொகுப்பிலுள்ள விமர்சனங்கள் அறிவு வழி, இதய

கவிதையின் திசைகள்

ஆசிரியர் : அன்பாதவன்

வெளியீடு : வள்ளி சுந்தர் பதிப்பகம், சென்னை-14

பக்கம் : 176

அலைகள், கலை, கவிதாசரண் சுரந்தடி தர்சன், புதிய காற்று, புதிய கோடாங்கி, தீக்கதிர்-வண்ணக்கதிர், நிழல், தலித் முரசு, சங்கு ஆகிய சிற்றிதழ்களில் வெளிவந்தவைகள்.

படைப்பாளி அன்பாதவன் மெத்தப் படித்தவர். உளவியலில் முதுகலைப்பட்டம், வணிக இயல் பட்டம், முதுநிலை பட்டதாரிகளுக்கான கணினி பகுப்பாய்வியல் பட்டயம், வங்கிக் கணக்குப் பதிவியல் தணிக்கை இயலில் தேசிய நிறுவனத்தின் பட்டம் முதலியவைகளைப் பெற்றிருக்கிறார் (M.A., B.Com., PGDCA, CAIIB). நூலில் சற்றொப்ப 15 ஆங்கில வார்த்தைகளை இடையிடையே எழுதியிருக்கிறார். (பக். 50; 60; 124; 126; 141; 148; 155)

கருணை அடிப்படை, கருப்பொருள் பரிசீலிப்பு, சிந்தனைப்பள்ளி, சாந்தமாய் அல்லது தளர்ந்திருத்தல், விட்டுக்கொடுத்தல், நீக்கிப் பதிப்பித்தல், நுணுக்கங்கள், கணினி வணிகம், நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம் என்ற தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்தான்.

இத்தொகுதியின் தலைப்பில் கவனம் செலுத்தி வேறு தலைப்பைச் சூட்டியிருக்கலாம். ஆனால் படைப்பாளியின் சிந்தனை வழியே சென்றிருக்கிறார். படிப்பவர்களின் போக்கை கவனத்தில் கொண்டு வெளிவரவிருக்கும் நூல்களுக்குத் தலைப்பைத் தெரிவு செய்யும்போது கவனிப்பு தேவை.

இத்தொகுப்பில் பெருவாரியானவைகள் ஒப்பியல் நோக்கில் விமர்சித்திருப்பது மனதுக்கு ஆறுதல் தரும் விசயம். இது இன்றையத் தேவையும் கூட.

விமர்சனங்களின் மீதான விமர்சனத்தை எழுதியிருக்கிறேன்.

இலக்கியப் பற்றாளர்கள், ஆர்வலர்கள், தீவிர நோக்குடைய வாசகப் பெரும்க்கள் அனைவரும் அவசியம் படிக்க வேண்டிய நல்ல தொகுப்பு "கவிதையின் சாரங்கள்."

எல்லா வகையிலும் கவனத்தோடு நூலைப் பதிப்பித்துள்ள வள்ளி சுந்தர் பதிப்பகத்தாரும், எழுத்தாளரும் நூலின் ஆசிரியருமான அன்பாதவன் அவர்களும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

நூலைப் படிப்பவர்கள் பாக்கியவான்கள். படித்த பின் உணர்வீர்கள்.

பஞ்சமி நில லேபீஸ்

அன்றாவன்

செயல்பாடுகள்

■ மா. அமரசன்

“கியக்கமாய் நிமிர்ந்தெழுவோம்! திழ்ந்த மண்ணை மீட்டெடுப்போம்”

“கொள்கையை விளக்கிக் கொண்டிருப்பதை விட அவற்றைச் செயல்படுத்துவதில் ஈடுபடவேண்டும்.

திருவே நன்மை பயக்கும்”

- 17-5-1924 அன்று சோலாப்பூரில் நடைபெற்ற

ஒதுக்கப்பட்டோர் சபைகளின் மாநில மாநாட்டில் அம்பேத்கர்

இன்று பஞ்சமி நில மீட்பு குறித்தும், அதன் அவசியம் குறித்தும் தலித்துகள் அனைவரும் ஒருமித்து குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதே வேளையில் பஞ்சமி நிலங்களை ஆதிக்க சாதியினரின் ஆக்கிரமிப்பில் இருந்து மீட்டெடுப்பதற்கான செயல் திட்டம் எதுவும் நம்மிடம் இல்லை என்பதே நாம் வேதனை யோடு ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய உண்மை.

திருவண்ணாமலை மாவட்டமும், பஞ்சமி நிலங்களும்

30-9-1891 அன்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை விவரித்து விசுடோரியா மகா ராணிக்கு அன்றைய செங்கல்பட்டு மாவட்ட ஆட்சிய ராக இருந்த ஜே.எச்.ஏ. டிரெம்மன் ஹெரே அனுப்பிய அறிக்கையினாலும், அன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழ் சத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தலித் தலைவர்கள், குறிப் பாக பண்டிதர் அயோத்திதாசர், இரட்டைமலை சீனி வாசன், M.C. ராஜா, தளபதி வீரய்யன் போன்றோரின் பெரு முயற்சியினாலும் ஆங்கில அரசு 1892 மற்றும் 1933-க்கு உட்பட்ட காலத்தில் ஆதிதிராவிடர்களுக்கென சிற்சில நிபந்தனைகளுடன் நிலங்களை ஒப்படைத்தது. இவையே பஞ்சமி நிலங்கள் என்றும், ஆங்கிலத்தில் Depressed Community Land (DC Land) எனவும் அழைக்கப் படுகின்றன.

அவ்வாறு பஞ்சமர்க்கென ஒதுக்கப்பட்ட பஞ்சமி நிலங்கள் அப்போதைய வேலூர் மாவட்டத்தில் அதிக மான அளவில் ஆதிதிராவிடர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததால் வேலூர் மாவட்டத்திற்கு அதிகமான பஞ்சமி நிலங்கள் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டன.

பின்பு வேலூர் மாவட்டத்திலிருந்து திருவண்ணாமலை மாவட்டத்தை தனியாகப் பிரித்தபோது தமிழகத் திலேயே அதிகமான பஞ்சமி நிலங்களை ஆக்கிரமிப்பு செய்ததிலும் தமிழகத்திலேயே திருவண்ணாமலை

மாவட்டத்திற்குத்தான் முதலிடம் என்பது புள்ளிவிவரங் கள் நமக்குச் சொல்லும் செய்தி.

அனிர்ரா அறக்கட்டளை

பஞ்சமி நிலங்களை ஆதிக்க சாதியினரிடம் இருந்து மீட்பதற்கான செயல்திட்டங்களான 1. கிராம சபை, 2. ஜமாபந்தி, 3. தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங் குடிகள் வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டம் 1989-ஐப் பயன் படுத்தி திருவண்ணாமலை மாவட்டம், வந்தவாசி வட்டம், பெரணமல்லூர் ஒன்றியம், செங்காவரம் கிராமத் தில் மூன்று ஏக்கருக்கும் அதிகமான பஞ்சமி நிலங்களை ஆதிக்க சாதியினரின் ஆக்கிரமிப்பில் இருந்து மீட்டு அவற்றின் உரிமையாளரிடம் கொடுத்துள்ளது திரு வண்ணாமலை மாவட்டம், ஆரணி மற்றும் போளூர் வட்டங்களில் களப்பணியாற்றிக் கொண்டு வரும் அனிர்ரா அறக்கட்டளை.

கிராம சபா

ஒவ்வொரு ஊராட்சியிலும் அந்த ஊராட்சியில் இருக்கும் மக்கள் தொகையில் 18 வயதுக்கு மேற்பட் டோரில் குறைந்தபட்சம் 10-இல் ஒரு பங்கினர் கலந்து கொள்ள, வருடத்திற்கு மூன்று முறை நடப்பது கிராம சபா கூட்டம் ஆகும். ஜனவரி 26 (இந்திய குடியரசு நாள்), மே 1 (தொழிலாளர் நாள்), ஆகஸ்டு 15 (இந்திய சுதந்திர நாள்) மற்றும் அக்டோபர் 2 (காந்தி நினைவு நாள்) - இந்த நான்கு நாட்களில் கிராம சபா கூட்டம் நடை பெறும். இந்த கிராம சபாவில் கலந்து கொண்டு பொது மக்களும், தலித்துகளும் தங்களுடைய கோரிக்கையை மனுவாக எழுதிக் கொடுத்தால் அந்த கோரிக்கையில் தன்மையைப் பொறுத்து அதனை கிராம சபா தீர்மானப் புத்தகத்தில் எழுதி அடுத்து வரும் கிராம சபாவுக்குள் அதனை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பது நடைமுறை விதி. அதேபோல புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டம்

ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்களுக்கென 29 அதிகாரங் களையும், 193 கட்டாயக் கடமைகளையும் வகுத்துள் ளது. அதில் 27-ஆவது அதிகாரம் தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் மலைவாழ் மக்கள் மேம்பாடு; இதில் 22-ஆவது கட்டாயக் கடமை பஞ்சமி நிலங்களை மீட்டுத் தருதல்.

இதன்படி தமது பஞ்சமி நிலம் ஆக்கிரமிப்பாகி உள்ளதை உணர்ந்த தலித்துகள் எவரும், கிராம சபா நடக்கும்போது ஊராட்சி மன்றத் தலைவரிடம் பஞ்சமி நிலங்களை மீட்டுத் தரக்கோரி மனு கொடுத்து, அந்த மனுவை பெற்றுக்கொண்டதற்கான நகலையும் வாங்கி பத்திரப்படுத்தி வைத்து, அதன் மூலம் பஞ்சமி நிலத்தை மீட்டுத் தரக் கோரி ஊராட்சி மன்றத் தலைவருக்கு நெருக்கடி கொடுத்து பஞ்சமி நிலங்களை மீட்டெடுப் பது ஒரு வகை.

தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடிகள் வன் கொடுமை தடுப்புச் சட்டம் 1989

இந்த சட்டத்தைப் பயன்படுத்தியும் பஞ்சமி நிலங் களை மீட்டு எடுக்க முடியும். தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடிகள் வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டம் 1989, பிரிவு 3 (1) (IV) மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட அல்லது பழங்குடி இனத்தைச் சாராத ஒருவர் 3 (1) (xiv)-இன்படி தாழ்த்தப் பட்ட சாதி அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட பழங்குடியைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குச் சொந்தமான நிலத்தையோ, அவருக்கு ஒதுக்கப்படும் தகுதி வாய்ந்த ஏதேனும் ஓர் அதிகார அமைப்பால் அறிவிப்புச் செய்யப்பட்ட நிலத்தையோ அடாவடித்தனமாய் கைப்பற்றுவா ரானால் அல்லது அந்நிலத்தில் சாகுபடி செய்வாரானால் அல்லது அவருக்கு ஒதுக்கிய நிலத்தை வேறொருவருக்கு மாற்றம் செய்வாரானால், இது ஒரு வகையான வன் கொடுமையின் வடிவம்.

இக்குற்றத்திற்கு ஆறு மாதத்திற்குக் குறையாமல் 5 ஆண்டு வரை சிறைத் தண்டனை அத்துடன் அபராதம் விதிக்கலாம். இந்த அடிப்படையில் ஆக்கிரமிப்பில் உள்ள பஞ்சமி நிலத்திற்கு வாரிசுதாரர் தாம் என்பதை உறுதி செய்யும் ஆவணங்களுடனும், கிராம சபா மற்றும் ஜமாபந்தியில் அளித்த மனுக்களின் நகல்களுடனும் சம்பந்தப்பட்ட நபர்களின் மீது நடவடிக்கை எடுக்கக் கோரி வழக்கு தொடர்ந்து நிலத்தை மீட்கலாம்.

ஐமாபந்தி விளக்கம்

ஐமை என்ற உருதுச் சொல்லுக்கு நிலத்தில் இருந்து வரும் வருமானம் என்ற பொருளும், பந்தி என்ற சொல்லுக்கு தீர்வு அல்லது முடிவு என்னும் பொருளும் உண்டு. ஆண்டுதோறும் அந்த கிராமத்தில் உள்ள நில வருவாயை நிர்ணயம் செய்து முடிவு காண்பதனையே ஐமாபந்தி அல்லது வருவாய் தீர்வாய் கணக்கு முடிப்பு அல்லது வருவாய் தீர்வாயம் என்கின்றனர்.

ஒவ்வொருவரும் குடிமக்கள் அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டிய நில வரி, நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சப்படும் நீருக்கான வரி, அரசு நிலங்களில் அனுமதியின்றி அமைப் பதற்கான நிலவரி மற்றும் அபராதம் ஆகியவை ஜமா பந்தியில் நிர்ணயித்து முடிவு செய்யப்படுகின்றன. இந்த நிகழ்ச்சி ஒவ்வொருவரும் ஏப்ரல் மாதம் முதல் ஜூன் மாதம் வரை நடத்தப்படும்.

ஆக்கிரமிப்பில் உள்ள பஞ்சமி நிலத்திற்கு வாரிசுதாரர் தாம் என்பதை உறுதி செய்யும் ஆவணங்களுடனும், கிராமசபா மற்றும் ஜமாபந்தியில் அளித்த மனுக்களின் நகல்களுடனும் சம்பந்தப்பட்ட நபர்களின் மீது நடவடிக்கை எடுக்கக் கோரி வழக்கு தொடர்ந்து நிலத்தை மீட்கலாம்.

ஐமாபந்தி நோக்கம்

நிலவரி நிர்ணயம், நிலவரி வசூல் ஆகியவை சம்பந்தப்பட்ட கணக்குகள் சரியாக எழுதப்பட்டுள்ளனவா என்பதையும், பொருளாதார வளர்ச்சியும், ஆட்சி முறைக்கும் தேவையான புள்ளி விவரங்கள் தக்க முறையில் தரப்பட்டுள்ளனவா என்பதையும் உறுதி செய்துகொள்ளும் நோக்கத்துடன், கிராமப் பதிவேடு களையும், வட்டாட்சியர் அலுவலகப் பதிவேடுகளையும் விரிவான வகையில் ஆய்வு செய்வது ஜமாபந்தியின் நோக்கமாகும்.

புறம்போக்கு ஆக்கிரமிப்பு, நிலப்பட்டா மற்றும் மனைப்பட்டா வழங்குவது, நிலவரி தள்ளுபடி செய்ய வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டால் தள்ளுபடி செய்வது ஆகியவை சம்பந்தமாக வட்டாட்சியர் அலுவலகத்தில் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளையும் ஜமாபந்தியில் ஆய்வு செய்வார்கள்.

மேலும் சாகுபடி செய்யப்பட்ட பயிர்களின் பதிவு, அதிகாரிகளால் செய்யப்பட வேண்டிய பயிராய்வு, நில உரிமையை விட்டு விடுவது, நில உரிமை மற்றும் பாசு பாடு மாற்றம் ஆகியவை சம்பந்தமான பணிகள் ஒழுங்காகவும், உடனடியாகவும் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளனவா என்பதும் இந்நிகழ்ச்சியில் பரிசீலிக்கப்படும்.

ஐமாபந்தி நடைமுறை

கிராம நிர்வாக அலுவலரால் எழுதி பராமரித்து வரப்படும் கணக்குகள், ஒவ்வொரு ஆண்டும் தயாரிக்கப்படும் கணக்குகள், மாதந்தோறும் எழுதப்படும் கணக்குகள், தினந்தோறும் எழுதப்படும் கணக்குகள் என்று 1 முதல் 24 வரை எண்களும், இவைகளுக்குப் பிரிவு எண்களுள்ள உள்ளடக்கங்களும் உட்பட மொத்தம் 61 கிராம கணக்குகளை கிராம நிர்வாக அலுவலரிடமிருந்து வருவாய் ஆய்வாளர், துணை வட்டாட்சியர், வட்டாட்சியர், நில அளவை அதிகாரிகள் ஆகியோர் தணிக்கை செய்வர். முடிவாக வருவாய் தீர்வாயம் நடத்தும் அலுவலரின் உதவியாளர்கள் 100-இலிருந்து 136 கேள்விகள் உள்ள தணிக்கைப் படிவத்திலுள்ள கேள்விகளுக்கு கிராம நிர்வாக அலுவலரை பதிலெழுத வைப்பார்கள்.

இக்கேள்விகளில் திருத்தம், மாறுதல்கள், சேர்க்கைகள், தள்ளுபடிகள் ஆகியவற்றிற்காக இரண்டு மாத

ஒவ்வோராண்டும் குடியமக்கள் அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டிய நில வரி, நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சப்படும் நீருக்கான வரி, அரசு நிலங்களில் அனுமதியின்றி அமைப் பதற்கான நிலவரி மற்றும் அபராதம் ஆகியவை ஐமா பந்தியில் நிர்ணயித்து முடிவு செய்யப்படுகின்றன. கீழ்க் நிகழ்ச்சி ஒவ்வோராண்டும் ஏப்ரல் மாதம் முதல் ஜூன் மாதம் வரை நடத்தப்படும்.

கால அவகாசம் உண்டு. இதை பின்சேர்ப்பு ஜமாபந்தி (Supplement Jamabandy) என்று கூறுவர். பின்சேர்ப்பு ஜமாபந்தியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தகவல்களே, அடுத்த பசலியாண்டிற்கான நடத்தை விதிகளாகக் கொள்ளப்பட்டு VAO மற்றும் வருவாய்த்துறை அலுவல சத்தாரால் பின்பற்றப்படும்.

பசலியாண்டு - விளக்கம்

பசலி என்னும் உருதுச் சொல்லுக்கு உழவர்கள் ஆண்டு என்று பொருள். இம்முறையை மாமன்னர் அக்பர் சி.பி. 1569-ஆம் ஆண்டு உருவாக்கினார். இம் முறை சி.பி. 1591-ஆம் ஆண்டில் இருந்து நடைமுறைக்கு வருவதாக அறிவித்தார். அக்பரது அமைச்சரவையில் நில நிர்வாகத்தை சுவனித்து வந்த அமைச்சர் தோடர் மால்தான் பசலியாண்டு ஏற்பட மூல காரணமாவார். அதன்படி ஒவ்வோர் பசலியாண்டும் ஜூலை முதல் தேதி அன்று தொடங்கி அடுத்த ஆண்டு ஜூன் 30-ஆம் தேதி முடிவுறும். இவ்வகையில் தற்போது நடைபெறுவது 1414-ஆம் பசலி ஆண்டு ஆகும்.

ஆரணி வட்டமும், ஐமாபந்தியும்

ஆரணி வட்டத்தில் எங்குமே ஆதிதிராவிடர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பஞ்சமி நிலம் இல்லை என குறிப்பேடுகள் சொல்லுகின்றன. இதை இங்குள்ள வட்டாட்சியர் மற்றும் கோட்டாட்சியர் தமது கைப்படி எழுதி உறுதியிட்டு கையொப்பம் இட்ட கடிதமாக நமக்குத் தந்துள்ளார்கள். எனவே பஞ்சமி நிலம் குறித்து ஆரணி ஜமாபந்தியில் பேசுவதற்கு ஒன்றும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

போளூர் ஐமாபந்தி

திருவண்ணாமலை மாவட்டத்திலேயே அதிகமான அளவில் பஞ்சமி நிலங்கள் ஆக்கிரமிப்பில் இருக்கும் வட்டங்களில் போளூர் வட்டமும் ஒன்றாகும். இவ்வட்டத்திற்கென நடக்கும் ஜமாபந்தியின்போது கடந்த 3 ஆண்டுகளாக ஜமாபந்தி அலுவலருக்கும் மற்றும் வருவாய்த் துறை அலுவலருக்கும் ஜமாபந்தியின் நிறைவு நாளில், விவசாயிகள் மாநாட்டின்போது அனிட்ரா களப்பணி கிராமங்களில் இருந்து சென்ற தலித் மக்கள் தங்களுடைய உரிமைகளைப் பெறுவதற்காக முற்றுக்கை இடுவதால் இது ஒரு பெரும் சிக்கலாகிறது. நிறைவு நாளன்றுதான் அனிட்ரா களப்பணி கிராமங்களுக்கான ஜமாபந்தி நடக்கின்றது. மேலும் அனிட்ரா வினால் பயிற்சி பெற்ற கிராம இளைஞர்களும், பெண்களும் தங்களுடைய பிரச்சினையை பேசுவதற்காக மாவட்ட அரசிதழில் குறிப்பிட்டுள்ளவாறே பத்து நாட்களுக்கு முன்பே அனுமதி கோரி கடிதம் எழுதி விடுவதால் அவர்களுடைய கோரிக்கைகளையும் தள்ள

முடியாத இக்கட்டான சூழல் ஏற்படுவதால் என்ன செய்து என புரியாத நெருக்கடிக்கு தள்ளப்படுகின்றனர்.

கேள்வி எண் 9, 10 மற்றும் 11

1412-ஆம் பசலியாண்டிற்கான போளூர் ஜமாபந்தியின் நிறைவு நாள் அன்று அனிட்ரா பணி கிராமங்களான மண்டகொளத்தூர், ஈயகொளத்தூர், வடமாதி மங்கலம், சதுப்பேரி, சதுப்பேரிபாளையம், கூடலூர், சீழ்ப்பட்டு, திருமலை, ஆலம்புண்டி, எட்டிவாடி, அரியாத்தூர், ஓசூர் போன்ற கிராமங்களுக்கு ஜமாபந்தி பசலில் நடக்கின்றது. மாலையில் விவசாயிகள் மாநாடு நடைபெற்றது.

மேலே உள்ள கிராமங்களில் உள்ள பஞ்சமி நிலம் குறித்தான தகவல்கள் வேண்டும் என்று ஜமாபந்தி அலுவலரால் தணிக்கை செய்யப்படும் கேள்விப் படிவத்தில் கேள்வி எண் 9, 10, 11-க்குப் பதில் எழுதும்போது எல்லா ஜமாபந்தியிலும் பஞ்சமி நிபந்தனை மீறப்படவில்லை, உரியவரிடமே உள்ளது என பொய்யான பதில் எழுதுவார்கள்.

ஆனால் 1412-ஆம் பசலியாண்டில் கேள்வி எண் 9, 10, 11-க்கு உண்மையான பதிலை எழுத வேண்டும், ஆக்கிரமிப்பில் உள்ள நிலங்களுக்கு நிபந்தனை மீறப்பட்டுள்ளது என பதிலெழுதி மேலே உள்ள கிராம மக்களால் ஜமாபந்தி அலுவலர் முற்றுகை இடப்பட்டார். இம்முற்றுகை அங்கிருந்த அலுவலர்கள் மற்றும் VAO-க்கள், ஆதிக்க சர்தியினர்களால் முதன் முறையாக பரபரப்பாக பேசப்பட்டது. முற்றுகைக்கு பணிந்து மேலேயுள்ள கிராம VAO-க்கள் ஜமாபந்தி தணிக்கைப் படிவத்தில் உண்மையென பதில் எழுதினர்.

மாலையில் நடந்த விவசாயிகள் மாநாட்டில் தலித் பிரதிநிதிகள் திரு. சத்தியசீலன், திரு. மா. அமரேசன், திரு. சங்கர் போன்றோர் போராடி விவசாயிகள் மாநாட்டில் தலித் மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பேசி புதிய வரலாற்றைப் படைத்தார்கள்.

பட்டா பிரச்சினை தீர்ந்தது

1413-ஆம் பசலியாண்டிற்கான ஜமாபந்தி 2 ஜூன், 2004 அன்று தொடங்கி 15 ஜூன், 2004 அன்று முடிவுற்றது. ஜமாபந்தி இறுதி நாளில் 20 ஆண்டுகளாக தீர்க்கப்படாமல் இருந்த எட்டிவாடி தலித் மக்களின் பிரச்சினையை தீர்ப்பது என முடிவெடுக்கப்பட்டது.

அதற்காக எட்டிவாடி கிராம மக்களிடம் பேசி அவர்களது போராட்ட உணர்வு தூண்டிவிடப்பட்டது. மேலும் சென்னையில் இருந்து அனிட்ரா சட்ட ஆலோசகர் திரு. ஆரோக்கிய மணிராஜ் அவர்களும் வந்திருந்து ஆலோசனை வழங்கினார். எட்டிவாடி கிராம மக்கள்

மனு கொடுக்க அழைக்கப்பட்டதும் உள்ளே நுழைந்த 150-க்கும் மேற்பட்ட எட்டிவாடி மக்களும், ஏனைய கிராமத்தைச் சார்ந்த 150 மக்களும் மொத்தம் 300-க்கும் மேற்பட்டோர் அமைதியாய் உள்ளே சென்று ஜமா பந்தி அலுவலரைச் சுற்றி அமர்ந்து கொண்டனர்.

தலித் மக்களின் சார்பாக ஜமாபந்தி அலுவலரிடம் பேசிய சட்ட ஆலோசகர் திரு. ஆரோக்கிய மணிராஜ் மற்றும் கள ஒருங்கிணைப்பாளர் திரு. முருகேசன் எட்டிவாடி மக்களின் பட்டா பிரச்சினையை விளக்கிக் கூறியதும் ஆவணங்கள் சரி பார்க்கப்பட்டு ஜமாபந்தி அலுவலர் இன்னும் 20 நாளில் இப்பிரச்சினையை தீர்க்கிறேன் என கைப்பட உறுதிமொழி எழுதிக் கொடுத்ததைப் போல் 20 நாட்களுக்குள் பட்டா இல்லாத அனைவருக்கும் பட்டா வழங்கப்பட்டது.

மேலும் அன்றைய தினம் மாலையில் நடந்த விவசாயிகள் மாநாட்டில் திரு. அமரேசன், திரு. சங்கர், திரு. புனிதமூர்த்தி முதலியோர் தலித் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளைப் பேசினார்கள்.

ஜமாபந்தியில் கொடுக்கும் மனுக்களுக்கு ஒப்புக்கை ரசீது கேட்டு மீண்டும் ஒரு முற்றுகைப் போராட்டம் நடந்ததும் ஒரு வழியாய் ஒப்புக்கை ரசீது கொடுத்தனர் வருவாய்த் துறை அலுவலர்கள்.

பஞ்சமி நிலத்தை மீட்போம்

1414-ஆம் பசலியாண்டிற்கான ஜமாபந்தியின் அலுவலராக திருவண்ணாமலை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் திரு. சத்தியப்பிரதசாகு வருவதை மாவட்ட அரசிதழின் மூலம் அறிந்ததும், அனிட்ரா அறக்கட்டளை தனது யுக்தியை மாற்றிக் கொண்டது. அது வழக்கமாய் இறுதி நாளில் நெருக்கடி தருவதற்குப் பதிலாக முதலிலேயே நெருக்கடி தருவது என்று தீர்மானித்தது. ஏன் என்றால் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் புதியவர் என்பதால் அவருக்கு தலித் மக்களின் பிரச்சினையை உணர வைத்தால், அது தலித் மக்களுக்கு பல விஷயங்களில் சாதகமாக அமையும் என்று கருதியது. அனைத்து தலித் மக்களையும் ஜமாபந்தியில் கலந்து கொள்ள வைப்பது என்றும், அதில் பஞ்சமி நிலம் குறித்த விவரம் கேட்டு முற்றுகையிடுவது என்றும், விவசாயிகள் மாநாட்டில் அனைத்து கிராமத்திலிருந்தும் தன்னார்வலர்களை தயார் செய்து அவர்களை பஞ்சமி நிலம் குறித்தும், கிராம பிரச்சினைகள், சாதிய வன்கொடுமைகள் குறித்தும் பேச வைப்பது என்றும் திட்டமிடப்பட்டது.

அதன்படி ஜமாபந்தி அரசு சிறப்பிதழில் வருவாய் கிராமம் வாரியாக ஜமாபந்தி நடக்கும் தேதியை மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தி மக்களை தயார் செய்ய திட்ட அலுவலர்களுடன் கலைக்குழு உறுப்பினர்களும் கிராமத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். அதன்படி போளூரில் 11-4-2005 அன்று ஜமாபந்தி தொடங்கியது.

முதல் நாளே மனுக்களுக்கு ஒப்புக்கை சீட்டு தராமல் மறுத்தால் பெரிய போராட்டம் நடத்தலாம் என்று தீர்மானித்து சென்றோம். ஆனால் அங்கு அனைத்து மனுக்களுக்கும் உடனுக்கு உடன் ஒப்புக்கை சீட்டு

தரப்பட்டது பெரிய வெற்றியாகும். கடந்த ஜமாபந்தியில் ஒப்புக்கை சீட்டு கேட்டு பெரிய முற்றுகை போராட்டம் நடத்திய பின் அனிட்ரா அச்சீட்டு வைத்திருந்த ஒப்புக்கை சீட்டில் மனு எண்களை பதிவு செய்து மக்களுக்கு திருப்பி கொடுத்தனர் அதிகாரிகள். ஆனால் இம்முறை அவர்களே ஒப்புக்கை சீட்டு தயார் செய்து கையொப்பம் போட்டுக் கொடுத்தனர். பின்னர் 13-5-2005 அன்று தோழமை சக்திகளான விடுதலைச் சிறுத்தைகள் மற்றும் போளூரில் உள்ள கிராம ஒருங்கிணைவு ஊக்கம் மற்றும் பல தொண்டு நிறுவனங்களுடன் சேர்ந்து திட்டம் தீட்டியது. இந்த போராட்டத்தில் விடுதலை சிறுத்தைகளின் பங்கு போற்றுவதுக்கும், பாராட்டுதலுக்கும் உரியது.

11-4-2005 அன்றுதான் போளூர் ஜமாபந்தி தொடங்கியது. 13-4-2005 அன்று சீனந்தல் கிராமத்திற்கு ஜமாபந்தி என அரசிதழைப் பார்த்து தெரிந்து கொண்டதும் சீனந்தல் மற்றும் கேட்டவரம்பாளையம் பகுதியில் களப்பணியாற்றி வரும் வியா தொண்டு நிறுவனத்தின் பணியாளர்களுக்கு கள ஒருங்கிணைப்பாளர் பஞ்சமி நில மீட்பு குறித்து ஒருநாள் பயிற்சி அளித்தார்.

அந்நிறுவனத்தின் தன்னார்வலர்களுக்கு அனிட்ரா திட்ட அலுவலர் மா. அமரேசன் பஞ்சமி நில மீட்பு குறித்து ஒரு நாள் பயிற்சி அளித்தார். ஏற்கனவே சீனந்தல் கிராமத்திலுள்ள 40 ஆண்களுக்கும், இளைஞர்களுக்கும் கள ஒருங்கிணைப்பாளர் திரு. முருகேசனும், திட்ட அலுவலர் திரு. அமரேசனும் 'பஞ்சமி நில மீட்பும் அணுகுமுறையும்' என்னும் தலைப்பில் ஒரு நாள் பயிற்சி அளித்திருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இதிலெல்லாம் சீனந்தல் கிராமத்திலுள்ள கோபு பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டார். இவர் அப்பகுதியில் துடிப்புடன் இயங்கிக்கொண்டு வரும் விடுதலைச் சிறுத்தை ஆவார்.

போலீசே, வெளியே போ

13-4-2005 அன்று காலையிலிருந்தே போளூர் வட்டாட்சியர் அலுவலகத்தில் தலித் மக்கள் அதிகமான அளவில் திரண்டிருந்தனர். அனிட்ரா பணி கிராமங்களிலிருந்து அனைத்து தலித் மக்களும், தன்னார்வலர்களும், சுய உதவிக் குழுப் பெண்களும், மைய அளவில் பயிற்சி பெற்ற இளைஞர்களும், இளம் பெண்களும் அனிட்ரா திட்ட அலுவலர்கள் திரு. சங்கர், திரு. மா. அமரேசன், உதவி திட்ட அலுவலர்கள் திரு. பாபு, திரு. கருணாகரன், திரு. ஏழுமலை, திரு. அருண், கலைக்குழு ஒருங்கிணைப்பாளர்கள் திரு. சார்லஸ் மற்றும் அனைத்து கலைக்குழு உறுப்பினர்களும் கலந்து கொண்டனர். இவர்களுடன் வியா பணியாளர் களான திரு. சேகர், திரு. சேரியன் செயக்குமார், திரு. சக்தி தமிழினியன், திரு. ரஜினி, திரு. செந்தில், வழக்கறிஞர்கள் முருகேசன், ஆரோக்ய மணிராஜ் மற்றும் ஜோஸ் முதலியோரின் படையெடுப்பால் மேலும் பரபரப்பானது வட்டாட்சியர் அலுவலகம்.

பகல் 12 மணி அளவில் சீனந்தல் கிராமத்திலிருந்து 200-க்கும் மேற்பட்ட தலித் மக்கள் வந்ததும், ஒட்டு

மொத்தமாக உள்ளே நுழைந்து அன்றைய தினம் ஜமாபந்தி அலுவலராக வந்திருந்த மாவட்ட ஆட்சியரின் நேர்முக உதவியாளரை முற்றுகை இட்டனர்.

முற்றுகையைப் பார்த்து அதிர்ந்து பாதுகாப்புக்கு வந்திருந்த இரண்டு காவலர்கள் ஜமாபந்தி அலுவலரிடம் இவர்களை 'வெளியே அனுப்பட்டுங்களா' என்று கேட்டபோது, அங்கிருந்த மக்களும் வழக்கறிஞர் திரு. ஆனோக்கிய மணிராஜும் 'மக்கள் தங்கள் குறைகளை அவர்களுடைய வேலைக்காரர்களிடம் கூறுகின்றனர். அதில் போலீசுக்கு என்ன வேலை. போலீசே வெளியே போ' என கூச்சலிட்டனர். அதிர்ந்துபோன போலீசு அமைதியாய் நடையைக் கட்டியது.

போராட்டக் களத்திலே போலீசைக் கண்டு அச்சமும் மக்களிடம், போலீசே வெளியே போ என்று கூச்சலிட்டதும், போலீசு வெளியேறியதும் வந்திருந்த தலித் மக்களும் அதுவரையில் இருந்த அரைகுறை அச்சம் நீங்கி தைரியத்துடன் அமர்ந்தனர். போலீசு வெளியேறியதன் மூலம் போராட்டம் தங்கள் கைகளில் வந்துவிட்டதை உணர்ந்து மக்களும், வழக்கறிஞர்களும் தெம்புடனும், துணிவுடனும் ஜமாபந்தி அலுவலரிடம் பேசத் தொடங்கினர்.

கற்றது கையளவு

ஜமாபந்தி அலுவலராய் வந்திருந்த மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் நேர்முக உதவியாளரிடம் பஞ்சமி நிலங்களின் வரலாறு, பஞ்சமி நிலத்தின் நிபந்தனைகள், பஞ்சமி நில ஆக்கிரமிப்பு இவைகளைப் பற்றியும், அதனை மீட்டுத் தர வேண்டியது வருவாய்த்துறையினரின் கடமை என்றும் திரு மணிராஜ் விளக்கமாகக் கூறியதும் உடன் இருந்த வட்டாட்சியர் "நாங்கள் வருவாய்த் துறையில் இருந்தாலும் எங்களுக்கே தெரியாத பல விஷயங்களை நீங்கள் கூறியுள்ளீர்கள். உங்களிடம் இருந்து பல விஷயங்களை நாங்கள் சுற்றுக் கொண்டோம். நீங்கள் கூறியதுபோல் பஞ்சமி நில ஆக்கிரமிப்பை அகற்றுவதில் நாங்கள் உறுதியாய் இருப்போம்" என பதிலளித்தார்.

அதையும் மீறி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் நேர்முக உதவியாளர் திரு. அ. ஹேஸ்டிங் ஹோப் அவர்கள் பஞ்சமி நில மீட்டிக்கான உறுதிமொழியை தட்டச்சு செய்து கையொப்பம் இட்டுத் தந்தார்.

ஒப்புக்கை சீட்டு தந்த ஒரே ஜமாபந்தி

அத்துடன் ஜமாபந்தியில் கொடுத்த எல்லா மனுக்களுக்கும் ஒப்புக்கை சீட்டும் இந்த முற்றுகைப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு ஜமாபந்தியின் இறுதி நாள் வரை வழங்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜமாபந்தி நிறைவு நாளான 25-4-2005 அன்று போளூர் வட்டத்திலுள்ள பஞ்சமி நிலங்கள் உள்ள கிராமங்களின் பட்டியலும், பஞ்சமி நிலத்தின் சர்வே எண் மற்றும் அதன் பரப்பளவு, தீர்வை யாவும் கணிப்பொறியால் எடுக்கப்பட்டு வட்டாட்சியர் அலுவலகத்தில் ஒட்டப்பட்டது.

மற்றும் இதன் நகல் அனைத்து கிராம நிர்வாக அலுவலர் அலுவலகத்திலும் ஒட்டப்பட்டது. இது

பஞ்சமி நில மீட்டி வரலாற்றுப் போராட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியாகும்.

சக்தியின்றி, ரத்தமின்றி, கலவரமின்றி தலித் மக்கள் தங்களுடைய நிலங்களை அடைய முடியும் என்பதனை உலகிற்கு பறை சாற்றும் விதமாக அமைந்தது இந்த முற்றுகைப் போராட்டம்.

விவசாயிகள் மாநாடு

13-4-2005 அன்று முற்றுகைப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு வட்டாட்சியர் அலுவலகத்தில் தலித் மக்களின் பிரச்சினையை மிக கவனத்துடன் கையாண்டனர். இருந்தாலும் மாவட்ட அரசிதழில் குறிப்பிட்டிருந்தவாறு 25-4-2005 அன்று விவசாயிகள் மாநாட்டில் பேசுவதற்காக தலித் மக்கள் சார்பாக 53 நபர்கள் மனு செய்திருந்தனர். இதுவும் வட்டாட்சியர் அலுவலகத்தில் இருந்தவர்களுக்கு மீண்டும் ஒரு புதிய தலைவலியை உருவாக்கியது.

தலித் மக்கள் சார்பாக யாராவது ஒருவர் மட்டும் பேசுங்கள் என வட்டாட்சியர் அலுவலகத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டபோது அருட்தந்தை செபாஸ்டியனும், வழக்கறிஞர் முருகேசனும் மற்றும் விடுதலை சிறுத்தைகள் அமைப்பினரும் "ஏன் ஒருவர் மட்டும் பேச வேண்டும். இங்கு பேச வந்துள்ள அனைவரும் எங்களைப்போல எழுதி முன் அனுமதி கேட்டுள்ளனர்" என கேள்வி எழுப்பியதும் பதில் சொல்ல முடியாமல் அவர்கள் தவிக்க, இறுதியாக தலித் மக்கள் சார்பாக 10 நபர்கள் பேசுவது என முடிவெடுக்கப்பட்டது. அதன்படி திரு. சங்கர், திரு. மோகன்ராஜ், திருமதி ரெஜினா, திரு. அமரேசன், சீனந்தல் திரு. கோபு போன்றோர் பேச அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர், போளூர் MLA நளினி மனோகரன், வட்டாட்சியர், தனி வட்டாட்சியர், விவசாய சங்கப் பிரதிநிதிகள் முதலியோர் மேடையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

தீரு. சங்கர்

◆ அரசு அதிகாரிகள் அனைவரும் அரசியல்வாதிகளாக மாறிவிட்டனரோ என்று சந்தேகமாக இருக்கின்றது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை அவர்கள் வாக்குறுதிகளை அள்ளி வீசுவதுபோல் இவர்கள் தலித் மக்களின் பிரச்சினைகளை பத்து நாட்கள் இருபது நாட்களுக்குள் தீர்க்கிறேன் என எழுதிக்கொடுத்துவிட்டு இடமாற்றம் பெற்று சென்று விடுகின்றனர்.

◆ பொன்னாந்தாங்கல் 40 குடும்பங்களின் வீட்டு மனைப் பட்டா பிரச்சினை தீர்ந்ததா.

◆ லாடவரம் சுடுகாடு பிரச்சினை இன்னும் தீரவில்லை.

மோகன் ராஜ்

◆ பொன்னாந்தாங்கல் பிரச்சினை இன்னும் தீரவில்லை.

◆ பொன்னாந்தாங்கலிலுள்ள பொதுச் சொத்துக்களையெல்லாம் ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் பட்டா வாக்கிக் கொண்டுள்ளார்.

திருமதி ரெஷினா

◆ SC/ST சுய உதவிக் குழுவினர் வங்கிக் கடன் வாங்க முடியவில்லை. காரணம் BPL-இல் அவர்கள் பெயர் இருப்பதில்லை. மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் இதற்கு தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யக் கோருகிறேன்.

சீனந்தல் கோபு

- ◆ பஞ்சமி நிலங்கள் ஆக்கிரமிப்பில் உள்ளன.
- ◆ எங்கள் VAO கிராமத்திற்கே வருவதில்லை.

மா. அமரசேன்

◆ திருவண்ணாமலை மாவட்டத்திற்கு மாண்பு மிகு கண்ணகி பாக்கியநாதன் ஆட்சியருக்குப் பிறகு ஒரு நேர்மையான, நிறமையான, துணிச்சலான, நடுநிலையான மாவட்ட ஆட்சியாளரை பார்க்கின்றோம்.

- ◆ பஞ்சமி நில விவரங்களை ஒட்டியதற்கு நன்றி.

◆ பசலி ஆண்டு என்பது உருதுச்சொல். அதனை மொழிபெயர்த்து தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள் உழவர் ஆண்டு என தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளார். ஜமாபந்தி என்பதற்கும் வருவாய் தீர்வாயம் எனத் தமிழ்ச்சொல் உள்ளது. இதையெல்லாம் பயன்படுத்துவதற்குக் கூடவா நாங்கள் போராட்டம் நடத்த வேண்டும்.

◆ தலித் மக்களின் மீது சமூகப் புறக்கணிப்பு உள்ளது. லாடவரம் மற்றும் சேதாரம்பட்டு கிராமத்தில் மருந்துப் பொருட்களைக்கூட தலித் மக்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை. மளிகைப் பொருட்களை தருவதில்லை. இத்தகைய வன்கொடுமைகளை ஆட்சியர் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்.

◆ VAO-க்கள் எந்த கிராமத்திலும் இருப்பதில்லை. போளூரிலேயே அறையை எடுத்துக்கொண்டு ஜமீன் தார்களைப்போல் வாழ்ந்து வருகின்றனர். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடம் கையெழுத்து போடுவதற்குக் கூட ஐம்பது, நூறு என லஞ்சம் வாங்குகின்றனர்.

◆ வேலைக்கு உணவு திட்டத்தின்கீழ் ஒதுக்கப்படும் வேலைகள் மனித சக்தியின் மூலம் செய்யப்படுவதில்லை. இயந்திரங்கள் மூலம்தான் வேலையை செய்கின்றனர். SC/ST-க்கள் இதனால் ஏமாற்றப்படுகின்றனர். அரிசியை வெளியாட்களுக்கு விற்றுவிடுகின்றனர்.

◆ வறுமைக் கோட்டினை மறு ஆய்வு செய்ய வேண்டும். நபர் ஒருவருக்கு 2,500 கலோரி உணவு கிராமப்புறத்தில் உள்ளவர்களுக்கும், 2,100 கலோரி நகர்ப்புறத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் உணவு அளவீடாக உள்ளது. மாத வருமானத்தைப் பொறுத்தவரையில், கிராமப்புறத்தில் உள்ளவர்களுக்கு 307.64 காசும் நகர்ப்புறத்தில் 475.60 காசுமாக நிர்ணயித்துள்ளார்கள்.

◆ ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் மூலமாக இப்பட்டியல் தயாரிக்கின்றனர். அவர் ஆதிக்க சாதியினருக்கு ஆதரவாக செயல்படுகின்றார். அதனால் தலித் மக்கள் BPL list-இல் இடம் பிடிப்பதில்லை.

- ◆ இலவச வேட்டி சேலை அனைத்து சாதியினருக்

“ஏன் ஒருவர் மட்டும் பேச வேண்டும். கிங்கு பேச வந்துள்ள அனைவரும் எங்கள் களைப்போல எழுதி முன் அனுமதி கேட்டுள்ளனர்”

கும் வழங்கப்படுகிறது. தலித் மக்களுக்கு மட்டும் அவர்களுடைய உடையாக கணக்கெடுத்து உள்ளனர்.

◆ தொகுப்பு வீடுகளைக்கூட அரசு அதிகாரிகள் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டனர். மெத்தை வீடு என்று கணக்கில் சேர்த்து விடுகின்றனர். வட மாநிலங்களில் இவ்வாறு சேர்ப்பது கிடையாது.

◆ சிறுவர்களுக்கு இலவச மதிய உணவு அளிக்கப்படுவதைக்கூட ஒருவேளை உணவாக எடுத்துக் கொண்டு உள்ளனர். அதனால் தலித் மக்கள் அந்த பட்டியலில் சேர்ப்பதற்கு தடையாக உள்ளது. ஆகவே BPL பட்டியலை மறு ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என தாழ்மையுடன் கோருகின்றோம்.

மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் திருமிகு சத்தியப்பிரத சாகு

நான் தலித் மக்களின் பிரச்சினையை உணர்ந்துள்ளேன். தலித் மக்களுக்கு ஆதரவாகவே செயல்படுவேன்.

◆ SGSY திட்டத்தில் SC/ST-க்களுக்காக 20.02 இலட்சங்கள் ஒதுக்கீடு உள்ளது.

◆ வனத்துறையிலும் SC/ST-க்கான நிதி ஒதுக்கீடு உள்ளது. இந்திரா அவாஸ் யோசனா திட்டத்தில் SC/ST-க்கு 60% ஒதுக்கீடு உள்ளது.

◆ போளூர் தாலக்காவில் 158 கிராமங்கள் உள்ளன.

◆ பஞ்சமி நில ஆக்கிரமிப்பு உடனடியாக அகற்றப்படும்.

◆ இந்த ஜமாபந்தியில் 3086 மனுக்கள் வந்துள்ளன. அவற்றில் 950 மனுக்கள் பஞ்சமி நில ஆக்கிரமிப்பு குறித்து வந்த மனுக்கள். 75 மனுக்கள் வீட்டு மனைப்பட்டா கோரி வந்துள்ளன. 85 மனுக்கள் பட்டா மாறுதலுக்கானவை. 19 மனுக்கள் OAP கோரி வந்துள்ளன.

◆ நீர்நிலை புறம்போக்கு ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் பஞ்சமி நில ஆக்கிரமிப்பு கட்டாயமாக அகற்றப்படும்.

இவ்வாறு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் ஜமாபந்தி நிறைவு நாளில் நடந்த விவசாயிகள் மாநாட்டில் பேசினார். இந்த வெற்றி யாவும் சரியாக திட்டமிடப்பட்டு மக்கள் சக்தியை திரட்டியதாலேயே சாத்தியமாயிற்று. மேலும் தொண்டு நிறுவனங்களும் தலித் அரசியல் கட்சிகளும் இணைந்து போராடியதால், ஒரு முன் மாதிரியை போளூர் வட்டத்தின் ஜமாபந்தியில் ஏற்படுத்த முடிந்தது.

■ சந்திரன்

முகிலின் குடும்பம் மிகவும் புத்திசாலியான குடும்பம் புத்திசாலி குடும்பங்கள் எல்லாம் வெளிப்பார்வைக்கு முற்போக்கான குடும்பங்கள் போல தோன்றுவது இயல்பு. ஆதலால், முகிலின் குடும்பத்தை எல்லோரும் முற்போக்கான குடும்பமாகவே நினைத்தனர். அந்த நினைப்பு உண்மையென்று முகிலின் குடும்பமும் நம்பியது. தங்களது குடும்பம் மற்றவர்களால் மதிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் தாங்கள் முற்போக்கானவர்கள், தங்களை மதித்து எல்லா பொது விசயங்களையும் ஊரே தங்களிடம் வந்து பேச வேண்டும் என்று முகிலின் வீட்டு வேலைக்காரன்கூட நினைத்தான். தினமும் முகிலின் தாயாரைத் தேடி நான்கு பேராவது வந்து போவார்கள். வந்தவர்கள் அரைமணி நேரமாவது காத்திருந்து எதையாவது சொல்லி தங்களையும் ஆத்திக்குட்டு, இந்த அம்மாவையும் ஆத்திவிட்டுப் போவார்கள். வந்தவர்களை காத்திருக்கச் செய்யாது உடனடியாகப் பார்த்தால், தன்னுடைய முற்போக்கு சபாவம் கம்மியாகிவிடும் என்று முகிலின் தாயார் நம்பினாள்.

யாராவது வந்தால் அவர்களின் தலை தெரிந்தவுடன் முகிலின் தாயார் ஏதாவது வேலை என்று தன் வீட்டின் சமையல் அறை, குளியல் அறை என்று ஏதாவது ஒரு அறைக்குள் சென்று விடுவாள். அரை மணி நேரம் கழித்து வெளியே வருவாள். முதல் வேலையாக “உங்களை வெகு நேரம் காக்க வைத்துவிட்டேன். சரி... சரி... விசயத்தைச் சொல்லுங்கள்” என்பாள்.

“அதுக்கென்னங்க, பரவாயில்லை. உங்களுக்கு ஆயிரம் வேலையிருக்கும். நாங்க காத்திருந்து பார்க்கறதுல்ல எங்களுக்கு பெருமதானுங்க” என்று வந்தவர்கள் சொன்னால் அவர்களுக்கு குடிக்க மோர் தருவாள். இல்லாவிட்டால் வெறுமே தண்ணிதான். அந்த மோருக்கும் தண்ணிக்கும் பெரிய வித்தியாசம் இருக்காது. நம்ப ஊர் குழாய்த் தண்ணிக்கும், போர் பைப் தண்ணிக்கும் உள்ள வித்தியாசம் மட்டுமே இருக்கும். அதாவது புளிப்பான உப்பு போட்ட தண்ணி. வந்தவர்களும் ஆளுக்கு ஒரு சொம்பு மண்டிவிட்டு ஞாயம் பேசிவிட்டுப் போவார்கள். விவாதம் நடக்கும்போது முகிலின் அம்மா சொல்லும் கருத்தே அங்கு தீர்ப்பாக அமையும். கேட்பதற்கு அநியாயம்போல இருந்தாலும் அதுதான் நியாயம் என்று வந்தவங்க சொல்லிவிட்டுப் போவாங்க. எனக்கு ரொம்ப வேலையிருக்கு, என்னை அடிக்கடி தொந்தரவு செய்யாதீர்கள் என்று முகிலின் தாயார் வந்தவங்களிடம் தெரிவித்துவிட்டு, “ஏதுக்கும் நீங்க நாளைக்கு வந்து போங்க. அவ ரொம்ப பாவம். அவ வீட்டுக்காரன் தினமும் போட்டுப் போட்டு அடிக்கிறானாமே?”

“நீங்க யார் சொல்றீங்க மாமி”

“அதாண்டி, நம்ம கோயிலுக்குப் போறப்பல்லாம் அவளைப் பார்ப்போமே”

“யாரு, சரியா புடிபட மாட்டேனுதே மாமி”

“கோயிலில் கால அடிமேல் அடிவைத்து சுத்தி வரேன்னு வேண்டிக்கிட்டு... நடக்கும்போது கூடவற்ற யாருகூடயாவது சினிமா கதை, ஊர்க்கதை பேசிக்கிட்டே நடப்பாளே..”

“ஆமாம் மாமி”

“என்னடி ஆமாம். நான் ஒவ்வொரு முறை கோயிலுக்குப் போகும்போதும் பசுவான் உண்டு, நான் உண்டுன்னு இருப்பேன். இந்த சரச அன்னிக்கு என்னவடானா கூடவந்தவகிட்ட என்னவோ குசுகுசுன்னு பேசிக்கிட்டு...என்ன பேசினானோ எனக்குத் தெரியாது. சரியா காதுல விழல. கோயிலில் வந்து என்ன பேச வேண்டி இருக்குது?”

“ஆமாம் மாமி”

“மாப்பிள்ளை பிடிக்கலைன்னு ஓடிப்போய் விட்டு பின்னாடி வந்து அதே மாப்பிளையை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாளே நம்ம பக்கத்து வீட்டு லட்சுமி... அவளைப் பற்றித்தான் இருக்கும்.”

“எப்படி மாமி சொல்றீங்க?”

“அந்த லட்சுமி எனக்கே கொஞ்சம் கோலப் பொடி தரமாட்டேன்னு ஒரு நாள் சொல்லிட்டா, அன்னிக்கு நான் கோலம் போடாம...” மாமியின் கண்கள் ஈரமாயின. கூட இருந்த எல்லாரும் ‘உச்’ கொட்டினர்.

“சரசவுக்கும் லட்சுமி கண்டிப்பா கோல மாவு தந்திருக்க மாட்டா”

“ச்ச...இந்த சரச என்ன ஜென்மம். கொஞ்சம் கோல மாவுக்காக ஒரு பொண்ணப் பத்தி... அதுவும் கோயில்ல...”

“இந்த காலத்துதுகளுக்கு பக்தியும் இல்லை, பெரியவாகிட்ட மரியாதையும் இல்ல”

“சரியாச் சொன்னீங்க மாமி”

வெளியே வர தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்த ஏப்பம் வெளியேறிய பின்னர் ஏற்படும் சாந்தி மாமிக்கு ஏற்பட்டது. சடாரென வீட்டினுள் சென்றாள். கொஞ்சம் முறுக்கு கொண்டுவந்து எல்லோருக்கும் தந்தாள். முறுக்கில் பழைய எண்ணெய் வாடை ஒரு மாதிரியாக வீசியது.

“மாமி, நீங்கல்லாம் முறுக்குக்கு நெய்தானே போடுவீங்க”

“ஆமாண்டி. ஆனால் இது பண்ணையில் வேலை செய்யறவங்களுக்காக கொஞ்சம் கடைசியா கட்டது. நெய்யில் கட்டால் கட்டுப்படியாகுமா?... சரி நாளைக்குப் பார்ப்போம்” முகிலின் அம்மா உள்ளே சென்று விட்டாள்.

“இதுங்ககிட்ட நாலு வார்த்தை பேசறதுக்கு, இதுங்களுக்கு மோரு, முறுக்கு எல்லாம் தர வேண்டி யிருக்கு. வேண்டாம்னு ஒருத்தியாவது சொன்னாளா! பரவாயில்லை. ஏழைகள்.. பிழைச்சுட்டுப் போறதுகள். எனக்கு உண்மையாகவே பெரிய மனது. இல்லாட்டி என் மகன் கம்யூனிசத்தை இப்படி பிடிச்சகிட்டு அழுவானா. தாயைப் போலத்தான் பிள்ளை. ம... இவன் பிள்ளை எப்படி மாறப் போறானோ? மத்தவா நல்லாயிருக்க உழைக்கணும்னு பகவான்கிட்ட வரம் வாங்கிட்டு வந்திருக்குபோல எங்க குடும்பம். பகவானே. நீ செஞ்சா எல்லாம் சரிதாம்பா” கொஞ்ச நேரம் கடவுள் போதையில் தன்னை இருத்திக்கொண்டான் முகிலின் தாயார்.

“டேய் பாச்சு, இங்க வாடா...” முகிலின் தாயார் ஓங்கி சுத்தினாள்.

“என்ன மாமி”

“மாமி இல்லடா. நான் உனக்கு பாட்டி வேணும். நல்லா வளந்திருக்க. நல்லா படிச்சிருக்க. நல்ல மனசு உனக்கு இருக்குது. அதேபோல எம்புள்ள மாதிரியே ஆச் சாரத்தை மொத்தமா விட்டுடாதே. என்ன புரிஞ்சுதா?”

“சரிங்க பாட்டி”

“சரிங்கன்னு மட்டும் சொல்லு. தொலைவிட இருக்கும்போது கூப்பிட மட்டும் பாட்டின்னு சொல்லுடா. என்னைவிட வயசல மூத்தவ அந்த வைஜேந்தி மாலா. அன்னிக்கு அவ நடிச்ச படம் ரிலீஸ் ஆனா எங்க ஊர் பசங்க அந்த பாட்டையெல்லாம் பாடி என்னை கேலி பண்ணுவாங்க. இன்னைக்கும் வைஜேந்திமாலா ஆடிக்கிட்டு இருக்கா. நீ என்னடான்னா... நான் பாட்டியாக இருந்தாலும், என்னை நீ பாட்டின்னு கூப்பிட ணும்னு கட்டாயம் இல்ல. வேணும்னா நீ போய் நம்ம வைஜேந்திமாலாவை பாட்டின்னு கூப்பிட்டுட்டு அப் புறம் முடிஞ்சா என்னை வந்து பாட்டின்னு கூப்பிடுடா”

முகிலின் தாயாருக்கு கோபத்தில் வழக்கம்போல வார்த்தைகள் கூடுதலாக வந்தன.

முகில் வந்தார். “வாடா... நாம இன்னிக்கு ஊர் முழுவதும் ஒரு சுற்று சுற்றி வரலாம்” என்று அழைத்துச் சென்றார்.

“டேய் பாச்சு... அவன் டீக்கடையிலே நின்னுக் கிட்டு டீ, சிகரட்டுன்னு ஊதிக்கிட்டே இருப்பான். நீயும் அவனைப்போல மாறிடாதடா. நீ பார்க்கறதுக்கு என்னுடைய ஆம்படியான் அச்சு போலவே இருக்க. நீ நல்லா வருவே. முதல்ல அவன் சகவாசத்தை விடுடா” என்றாள் முகிலின் தாயார்.

எள்ளுக்கு அவன் அம்மா உருவம் வந்து சென்றது. என் அம்மா செய்யும் ஒரே அலங்காரம் குளியல் மட்டும்தான். ஆனால் இந்தக் கிழவி குளிப்பதற்கு முன் ஊர் பலவற்றை பூசிக்கொள்கிறது. குளித்தபிறகு பல வற்றை அப்பிக்கொள்கிறது. அதனால்தான் சினிமாவில் வரும் அம்மாபோல இது இருக்குதா!

முகிலுடன் என் ஊர் சுற்றிப் பார்க்க கிளம்பி னான். முதலில் இருவரும் ஒரு அரிசிக் கடைக்குச் சென்றனர்.

“25 கிலோ அரிசி அளந்து போடுப்பா”

“சரிங்க சார்”

“ஒரு கிலோ என்ன விலை ஆகுது?”

“21 ரூபாய் சார்”

“20 ரூபாய்க்குப் போடுப்பா”

“சரிங்க சார்”

அரிசி மூட்டையாகிக் கொண்டிருந்தது. முகில் சிகரட் வாங்க பக்கத்துக் கடைக்குச் சென்றார்.

என் அரிசிக் கடைக்காரனைப் பார்த்து “இந்த ஊரில் படித்தவர்களுக்கு நல்ல மரியாதை போல இருக்கு. அதனால்தான் சார் சொன்னவுடன் ஒரு ரூபாய் தயங்காமல் குறைத்து விட்டீர்கள்”

அரிசிக் கடைக்காரன் நிமிர்ந்தான். “அட போப்பா... இவர்கிட்ட பேரம் பேசினா பிறகு என்னை IMF-இன் ஏஜன்ட்ன்னு சொல்லிடுவாரு. அரிசி ஏன் இந்த விலை விற்குது, பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் சதிக்கு நீயும் உடந்தை, அதுஇதுன்னு பேசிக்கிட்டு இங்கேயே ஒரு நாற்காலியைப் போட்டு உட்கார்ந்துகொண்டு என்னுடைய வியாபாரத்தை குறைச்சுருவாரு. அதனால் தான் நான் மறுபேச்சே பேசாம ஒத்துக்கிட்டேன். எனக்கு வியாபாரம்தான் தம்பி முக்கியம், என்னை நம்பி பத்து பேர் சாப்பிடுராங்க. நிறைய கடன் இருக்குது. கம்யூனிசம் பேசர இவரு சொகுசா அரசு வேலையில் இருக்குராரு. இவரு பொட்டிக்கடைக்காரங்களைப் பார்த்து குட்டி முதலாளிகள்னு சொல்ராரு...”

என் அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

“சார்...”

“என்னடா...”

“எனக்கு வெள்ளரிக்காய் வேணும் சார்”

அங்கு கூடையில் வெள்ளரிக்காய் விற்றுக் கொண்டு ஒரு கிழவி அமர்ந்திருந்தாள்.

“சரி, வாங்கிக்க”

முகில் மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தார். அந்தம்மா கூடையில் இருந்தது அத்தனையும் கலப்பின சேர்க்கையின் மூலமாக விளைவித்த வெள்ளரிக்காய். ஏதும் நாட்டு வெள்ளரிக்காய் அல்ல.

முகில் “இங்க பார் என். இந்த பாட்டி தனக்கே தெரியாம ஏகாதிபத்தியத்தின் கைக்கூலியாக செயல்படுராங்க.”

“சார், நீங்க என்ன சொல்றீங்க”

“இது ரஷ்யாவின் நிர்பந்தத்தால் இந்தியாவில் இறக்கும்தியாகும் சுவை, சத்து இரண்டும் இல்லாத வெள்ளரிக்காய். இதனால் கிடைக்கும் லாபம் ரஷ்யாவின் முதலாளிகளுக்குச் செல்கிறது. இந்தம்மா தன்னை யறியாமல் ஏகாதிபத்தியத்தின் கைக்கூலியாக செயல்படுகிறார்”

“இந்தாப்பா... எனக்கு கைக்கூலியெல்லாம் தராதில்லை. வாரக்கூலிதான் தராங்க. அதுவும் இரண்டு வாரமா கூலி தராம அந்த செட்டியாரு...”

“சார் ரஷ்யாகூட கம்யூனிச நாடுதானே. அங்கி ருந்து எப்படி இதுபோன்ற ஏற்றுமதி வெள்ளரிக்காய், கைக்கூலியெல்லாம்...”

“இங்க பார். கம்யூனிச நாட்டில்கூட முதலாளிகள் உண்டு”

“அதிருக்கட்டும் சார். முதல்ல இந்த பாட்டிக்கு சில்லறையைக் கொடுங்க சார்”

“அஞ்ச ரூபா தம்பி” பரிதாபமாகச் சொன்னாள் அந்த வெள்ளரிக்காய் பாட்டி.

எள்ளின் கண் முன்னே தளதள தயிர்ப் பாட்டி வந்து சென்றாள். அவள் தலையில் ஓங்கி குட்ட வேண்டும் போலிருந்தது எள்ளுக்கு. இந்த வெள்ளரிக்காய் பாட்டிதான் உள்நாட்டுப் பாட்டி; அந்த தளதளப் பாட்டிதான் IMF பார்ட்டி, கைக்கூலிப்பாட்டி என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டான். உள்நாட்டுப் பாட்டியிடம் வெளிநாட்டு வெள்ளரிக்காய். காரணம் யார். இரண்டு வயதான பெண்களுக்கும் இவ்வளவு ஏற்றத் தாழ்வை தந்தால், பாதிக்கப்பட்டவர் தன் பிழைப்பிற்காக கிடைக்கிற வேலையைத்தான் செய்வாங்க. இவர் பொருளாதாரம் படித்த பேராசிரியர்தானே. இது போன்றவர்கள் உள்நாட்டு வேலை செய்ய வழி செய்யலாமே.

கோயில் வரை சென்று வெட்டிக் கதை பேசும் கிழவிக்கு சோறு போட யாரு உழைக்கப் போறாங்க? தயிர்க் கிழவி உழைக்கவில்லை. ஆனா அவகிட்ட மட்டும் சொத்து இருக்கு. இது நம்ம முகிலுக்கு ஏன் தப்பா தெரியல. எல்லாம் சாதிதான் காரணம். எள் யோசித்தான்.

“தம்பி காசு கொடு. நான் வியாபாரம் பாக்கணும்”

முகில் சட்டைப். பையை துளாவினார். நூறு ரூபாய்களாக மட்டுமே இருந்தது.

“எள் உன்னிடம் இருக்கிற காசு கொடு” என்று கூறிக்கொண்டே முகில் ஒரு வெள்ளரிக்காயை கடித்தார்.

“என்னிடம் காசு இல்லை சார்”

முகிலுக்குக் கோபம் வந்தது.

“உன் பர்சில் உன் அம்மா படத்திற்குள் பத்து ரூபாய் நோட்டு. ஒன்னு இருப்பது எனக்குத் தெரியும். எடுத்துக் கொடு. வீட்டுக்குப் போனதும் நான் அந்தப் பணத்தை திருப்பித் தந்திடறேன்” முகில் கோபமாகக் கத்தினார்.

“சார். இல்லை சார். எங்கிட்ட காசு இல்லை சார்”

முகில் எள்ளின் பர்சை பிடுங்கிப் பிரித்தார். அதில் பத்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்று இருந்தது.

“எள்.. இது என்ன?” முகில் கோபமாகக் கேட்டார்.

“பர்சில் எங்கும்மா படத்துடன் இதை வைத்திருக்கிறேனே சார். அவ்வளவு முக்கியமாக நான் நினைக்கிறேன் சார் இதை”

புதிய கோடாங்கி

எள் அப்படி பேசிக்கொண்டே அதையும் பர்சையும் பழையபடி சரி செய்தான். பின்னர் பர்சை தன்னுடைய பாக்கெட்டில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான்.

“சரிப்பா. இப்ப என்ன இங்க சண்டை. நீங்க போய் சில்லரை மாத்திக்கிட்டு வந்து தாங்க. நான் அதுவரை இங்கேயே காத்துக்கிட்டு இருக்கிறேன்”

எள் முகிலின் நூறு ரூபாய்த் தாளை சில்லரை முறித்து மீதம் 95 ரூபாயை முகிலிடம் தந்தான். முகில் கோபம் மேலிட அமைதியாக இருவரும் வீடு நோக்கி நடந்தனர்.

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு நடந்ததை முகில் மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்தார்.

முகில், எள், சிவா, சிரஞ்சீவி, விமல் எல்லோரும் ரோட்டுக்கடையில் அமர்ந்துகொண்டு டீ, பஜ்ஜி, கடலை உருண்டை, பிஸ்கட், பழம் என்று இரண்டு மணிநேரம் வாங்கி சாப்பிட்டனர்.

“எவ்வளவுங்க மொத்தம்?”

“நூற்றி எட்டு ரூபாய் சார்”

முகில் இரண்டு நூறு ரூபாய்களை கடைக்காரரிடம் தந்தார்.

“சார், சில்லரையா ஒரு பத்து ரூபாய் தாங்க சார்”

“இல்லையப்பா”

“சரி. வந்து நாளைக்கு வாங்கிக்கிறேன் சார்”

“சார், நம்ம எள் தன்னுடைய பர்சில் பத்து ரூபாய் வைத்திருக்கிறான் சார்”

“அப்படியா? எனக்கு கடனோடு வீடு போவது பிடிக்காது. டேய் எள், அந்த பத்து ரூபாயைக் கொடுடா. IMF-இல்தான் கடன் வாங்கக்கூடாது, உன்னிடம் வாங்கலாம். நீ உள்நாட்டு வங்கிதான். சீக்கிரம்”

“சார்... வந்து...”

“என்னடா”

“அது செலவுசெய்யக் கூடாதது சார்”

“என்னடா”

“ஒருத்தவுங்க செலவு செய்யத்தான் தந்தாங்க. ஆனா நான் செலவு செய்ய மாட்டேன் சார்”

“ஏண்டா”

“அது அப்படித்தான். என்னை மேல மேல கேட்காதீங்க சார்”

முகில் எரிச்சலடைந்தார். “எனக்கு இந்த சென்டி மென்டெல்லாம் பிடிக்காது. என் மாணவர்களுக்கும் இந்த சென்டிமென்டெல்லாம் கூடாது. புரிந்ததா”

“என்னை மன்னிச்சிடுங்க சார். நான்.. அது எனக்கு வேண்டும் சார்”

முகில் கோபமாக நடந்தார்.

எள்ளிடம் பல மாறுதல்கள் வந்துள்ளன. ஆனால் எள்ளின் பத்து ரூபாய் பிடிவாதம் மட்டும் மாறவில்லை. இது முகிலுக்கு கூடுதலான எரிச்சலைத் தந்தது. முகில், என் இருவரும் வீடு வந்து சேர்ந்தனர். இரவு உணவிற்குப் பின்னர் “என், நாம் இரண்டு பேரும் கொஞ்சம் வாக்கிங் போகலாமா?”

“சரி சார்”

ஒன்றுமே பேசாமல் என் முகிலுடன் நடந்தான். முகில் ஆரம்பித்தார்.

“என், நீ ஏன் பத்து ரூபாயை இவ்வளவு பாது காப்பாக...”

“சார் நீங்க ஏன் அதைப் பற்றியே கேட்கிறீங்க”

“நீ வெளிப்படையாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். உன்னை நம்பி என்னுடைய வீட்டில் தங்க வைத்துள்ளேன். நீ எள்ளிடம் உண்மை பேசுவாய் என்று நம்புகிறேன்”

“நான் பத்தாவது பாஸ் பண்ணியவுடனே என்னுடைய ஸ்கூல்ல ஒரு டீச்சர் எனக்கு செலவு செஞ்சுக்கன்னு பத்து ரூபாய் தந்தாங்க. அந்த டீச்சர் எனக்கு இதுவரை கிளாஸ் எடுத்ததில்லை. ஆனால் எனக்கு அவங்கமேல மிகுந்த மரியாதை உண்டு. ரொம்ப கவனமா நடப்பாங்க. தைரியமா பேசுவாங்க. துணிச்சல்தான் நாம் ஜெயிக்கிறதுக்கு ஒரே வழிணை அடிக்கடி சொல்வாங்க”

“நாமன்னா யாருடா”

“சார், உங்களுக்கு மார்க்கியம் சொல்லித் தந்தது யாருங்க சார்?”

“என்னுடைய சீனியர் அனந்து. அதாவது அனந்த கிருஷ்ணன்”

“நீங்க மார்க்கியத்தை மார்க்சுக்கிட்ட கத்துக் கிவியா சார்?”

“அது எப்படிடா முடியும். அவர் இறந்துட்டாரே”

“ஆனா நான் தலித்தியத்தை ஒரு தலித்திடம் கற்றுக் கொண்டேன் சார். ஆமாம் சார். எங்க டீச்சர் ஒரு தலித் சார். நான் தலித்தியத்தை ஒரு தலித்துக்கிட்ட கத்துக்கிட்டேன் சார்.” இப்படி சொல்லும்போது எள்ளின் முகம் ஒளிர்ந்தது. கூடுதல் கனத்துடன் அவனது குரல் ஒலித்தது. இது முகிலுக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்தியது.

“பிறப்பாலேயே பார்ப்பான், சாதி இந்து இருக்கிற நாட்டில், பிறப்பாலேயே தலித் போராளியும் இருக்க ணும் சார். எங்க டீச்சர் எனக்குத் தந்த அந்த பத்து ரூபாய் நோட்டை நீங்க முதல் முதல்ல டீச்சரின் கேட்டப்ப அத தர முடியவில்லை என்பதற்காக மிகவும் வருத்தப் பட்டேன். நோட்டு முழுசா இருக்கறதால்தானே நீங்கல் லாம் கேட்கிறீங்க. சரி அதை துண்டு துண்டா கிழித்து ஒரு கவரில் போட்டு என் பர்சில் பத்திரப்படுத்த நினைத் தேன். காரணம், அதை யாரும் செலவு செய்யக்கூடாது.

ஆனால் எங்க டீச்சர் தந்ததை கிழிக்க மனம் வரலை. அதைவிட துணிச்சலை சொல்லித் தந்தவங்க தந்ததை, துணிச்சலா பாதுகாக்க முடியலையின்னா அது அவங் களுக்கு நான் செய்யற அவமானம். எனவே தைரியமா நீங்க இரண்டாவது தடவை கேட்டபோது கூட மறுத்து விட்டேன். இவன் காலனிப்பயல்தானே. இவனுக்கு தனிப்பட்ட சென்டிமென்ட் தேவையில்லை என்று நீங்க நினைக்கிறீங்க சார். அதுதான் மீண்டும் மீண்டும் சீண்டி என்னை காயப்படுத்துறீங்க. சார், இனி நீங்க என்னுடைய சொந்த விருப்பங்கள் மேல் கேள்வி கேட்காதீங்க சார்.” எள்ளின் கண்கள் ஈரமாகவில்லை. உறுதியாகச் சொன்னான். உண்மையிலேயே இப்படிப் பேச அந்த ரூபாய் நோட்டும் அதைத் தந்த டீச்சரும் எள்ளின் துணிச்சலுக்குக் காரணமாக இருந்தனர். முகில் சலித்துப்போனார்.

“என், நீ பணத்தை முடக்கி வைக்கிறாய். பணம் புழங்கத்தான்டா. நல்லவேளை உன் டீச்சர் உனக்கு சம்பளம் தரும் எஜமானியாக இல்லை. உன் டீச்சர் முதலாளியாக உள்ள கம்பெனியில் சம்பளத்த உங்க டீச்சர் தந்தாக்க, அந்த பணம் முழுவதையும் அப்படியே செலவு செய்யாம வச்சிருப்பியா என்ன”

எள்ளுக்கு சிரிப்பு வந்தது. “சார் அதில் ஒரு நோட்டை அடையாளத்திற்கு எடுத்து வைத்து விட்டு மீதியை செலவு செய்வேன் சார்.”

முகிலின் முகம் மகிழ்ச்சியில் சந்தோசம் ஆனது. “டேய் இங்க பாரு. அந்த பணத்தை நீ உன் சென்டி மென்ட் என்கிறாய். அதை நான் வரட்டுப் பிடிவாதம் என்கிறேன். நீ அதை செலவு செய்யக்கூடாது என்கிறாய். உள்ளிடம் மட்டும் இருக்க வேண்டும் என்கிறாய். அது உனக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்கிறாய். நான் சொல் கிறேன். அது எல்லோருக்கும் பொது. அதை யாரும் செலவு செய்யலாம் என்கிறேன். சரியாடா என்?”

“ம்...” என்றான் என்.

“உனக்கு பலத்தைத் தருகிற பத்து ரூபாய்க்கு நீ பல கதைகளை சொல்கிறாய். அந்த சென்டிமென்டை உன் சொந்த விருப்பம் என்கிறாய். அதில் யாரும் தலையிடக் கூடாது என்கிறாய். உன் நண்பர்கள், உன் ஆசிரியர் நெருக்கடியில் உள்ளபோதுகூட அதை விட்டுத்தர மறுக்கிறாய். ஆனால் இதேபோல தங்களுக்கு பலம் தருவதாக நம்பும் சாதியை மட்டும் இந்த சாதி இந்துக் கள் விட்டுத் தரவேண்டும என்று நீ விரும்புகிறாய். சாதி என்பது பல பெண்களுக்கு சென்டிமென்டான விசய மாக இருக்கிறது. எல்லா ஆண்களுக்கும் அது சொந்த விருப்பமாக இருக்கிறது. அதை பாதுகாப்பதில் அவர் களுக்கு ஒரு துணிச்சல் கிடைக்கிறது. காரணம் உங்க டீச்சரை விட அதிக துணிச்சலும், புனிதமும் உள்ள அவங்க முன்னோர்கள் தந்தது அந்த சாதி. அதை மட் டும் இவங்கெல்லாம் விட்டுவிட வேண்டும் என் நீ எதிர் பார்க்கிறாய். உனக்கு இந்த பத்து ரூபாய் மேலே இருக் கிற attachment-ஐவிட கோடி மடங்கு ரத்த attachment இந்த சாதிமேலே நம்ம நாட்டு மக்களுக்கு இருக்கு.” முகில் மேலும் தொடர்ந்தார்.

இப்போதுள்ள அரசியல் தலைவர்களில் யாரை உங்களுக்குப் பிடிக்கும்?

- இன்பமேரி, ராய்க்குளம்.

மக்கள் தலைவர்கள் அனைவரும் சூழல்களினால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்தான். இதுவன்றி தன்னலமற்ற மக்கள் சேவை, விடா முயற்சி, தன்னம்பிக்கை, அர்ப்பணிப்பு, தெளிந்த சிந்தனை, எந்த நிலையிலும் மக்களின் நலனுக்கு எதிராக சமரசம் செய்துகொள்ளாத மன உறுதி என்ற பல குணநலன்கள் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர்களே சிறந்த தலைவர்கள். இத்தகையவர்களைக் காண்பதரிது. எனினும் இக்குணங்களில் ஒரு சிலவற்றைப் பெற்று, தமிழகச் சூழலில் சமூக மாற்றம் உருவாகக் காரணமாக இருப்பவர்களில் சிறப்பானவராக திருமாவளவனைக் கூற முடியும். சமூகத்தின் அடித்தளமாக, உழைப்பின் உயிர் நாடியாக விளங்கும் தலித் மக்களுக்கு போராடுவதற்கான உந்து சக்தியைக் கொடுத்தவர் என்ற முறையில் அவரைப் போற்றுவதே முறையாகும். ஆனால், என்றும் என் மனதில் நிலைத்து நிற்பவர் எல்லாத் தலைவர்களும் ஒருசேரப் போற்றி வணங்குவரும், தலைவருக்குள்ள எல்லாக் குணங்களும் அமையப்பெற்றவரும், அடிமை மக்களின் வாழ்க்கையை மாற்றியமைத்தவரும், இந்தியாவின் சமத்துவம்-சகோ தரத்துவம் அடிப்படையிலான சுதந்திரத்திற்காக வாழ்நாள் முழுதும் போராடிய தலைவருக்கெல்லாம் தலைவராக விளங்குவருமான அண்ணல் அம்பேத்கரே.

உயர் பதவிகளிலுள்ள தலித் அதிகாரிகளில் பெரும் பான்மையினர் ஏன் தாங்கள் தலித்துகள் என்று வெளிப்படையாக அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளத் தயங்குகிறார்கள்?

- சிவசாமி, சென்னை.

தனிப்பட்ட முறையில் சங்கரன் கோவிலுக்கு வருகை புரிந்த இந்தியாவின் தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் திரு கோபால்சாமி அவர்கள் கோவில் முகப்பில் நின்று, நெற்றியிலிட்ட நாமத்துடன், சுழற்சி முறையில் தனித்தொகுதிகள் மாற்றியமைக்கப்படும் என தொலைக்காட்சிக்கும் பத்திரிக்கைகளுக்கும் பேட்டி அளித்துள்ளார். சாதி அடையாளம் உள்ளிட்ட மத அடையாளத்துடன், அவரால் அரசு காரியங்களை செவ்வனே ஆற்ற முடிகிறது!! அவர்களால் மார்கழி மாதங்களில் சபாக்களில் ஓசி டிக்கட்டில், வியாபார மாக்கப்பட்ட கர்நாட சங்கீதம், நாட்டியம் என்று அனுபவித்து தங்கள் சாதியாளர்களுடன் உல்லாசமாகக் குலாவ முடிகிறது. நான் சுத்த சைவம் என்றும், தனது குடும்பப் பின்னணி என்றும் சாதி சார்ந்த விஷயங்களை வெளிப்படுத்த முடிகிறது. ஹிந்து, இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் என்ற பல பத்திரிக்கைகள் தொடர்ந்து சாதனையாளர்

புதிய கோடாங்கி

கள் என்று தங்கள் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களை நிழற்படங்களுடன் வெளியிட்டு சாதி அரசியல் நடத்த முடிகிறது. இப்படி அதிகாரிகள், கலைஞர்கள், பத்திரிக்கையாளர்கள் என்று சாதி கூட்டணி அரசியல் நடக்கிறது.

சாதி, மதம், அரசியல் இவற்றைக் கடந்து மக்களுக்குப் பணியாற்ற வேண்டிய, தாழ்த்தப்பட்டோர் நலன்களுக்கு பாடுபட வேண்டிய அதிகாரிகள் சாதி அடையாளங்களுடன் வெளிப்படுகின்றார்கள். ஆனால் தலித் அதிகாரிகள் தாங்கள் அடையாளப்பட்டால் அனுபவிக்கும் கொஞ்ச நஞ்சம் வாய்ப்புகளும் பறிக்கப்பட்டுவிடும் என அஞ்சுகின்றார்கள். அந்தோ, அவர்கள் நிலை பரிதாபத்திலும் பரிதாபம்!

தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதி மகளிர்க்கு 33 சதவிகித ஒதுக்கீடு முதலில் கிடைக்கட்டும், அதில் வகுப்பு வாரியான ஒதுக்கீட்டை பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்கின்றார். இதன் பின்னணி என்ன?

- சாந்தா, பெண்ணாடம்.

போனால் போகிறதென்று பரிதி இளம்வழுதிக் கும், ராஜாவுக்கும் இடமளித்து தலித் பெண்களுக்கு நெஞ்சில் நீங்காத இடத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். இனி தலித் பெண்ணுக்கும் ஒரு இடமாவது கொடுக்க வேண்டும் என்றால், அவரது நெஞ்சமே பிளந்து விடும்! தி.மு.க. என்ற கட்சி உடைந்தாலும் பரவாயில்லை, தனது குடும்பத்தாருக்கு பதவிகள் கிடைத்தால் போதும் என்று நினைக்கும் கருணாநிதி தன் குடும்பத்துப் பெண்களுக்கு 33 சதவிகிதத்தில் இடம் பிடித்து விடுவார். அவருக்கு பிறரைப் பற்றி ஏது கவலை? இவரது கருத்து பிஜேபியின் கருத்தியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று தமிழக மக்கள் உணர்ந்தவர்களே!

ஆகஸ்ட் 15 அன்று முதல்வர் கோட்டையில் கொடியேற்றி, விவசாயிகளுக்கு 250 கோடி ரூபாய் சலுகைகளை அறிவித்து இனிப்பு வழங்கியுள்ளார். தங்கள் கருத்து?

- இருசம்பன், விருதாச்சலம்.

முதற்கட்டமாக அ.தி.மு.க. ஏஜன்ட்டை அணுகி இந்த 'விவசாயிகள் குழு'வின் மெம்பராகுங்கள்.

அடுத்த கட்டமாக நேர்மைக்கு 'பெயர்போன்' வருவாய்த்துறை அலுவலர்களை அணுகி நீங்கள் குறு, சிறு விவசாயி என்று சான்று வாங்குங்கள்.

மூன்றாவது கட்டமாக, வரப்போகின்ற தேர்தலில் அ.தி.மு.க.வுக்கு வோட்டளியுங்கள்.

இவையெல்லாம் முடிந்தவுடன் நீங்கள் செலவழித்த தொகையுடன் பெறப்போகின்ற சலுகைகளைக் கூட்டிக் கழித்துப் பாருங்கள்.

கணக்கு சரியாக வரும்!

கன்னிமைப் பற்றிய சந்தேகங்கள்

பாரதி நிவேதன்

இளையபெருமாள் அவர்கள் காட்டுமன்னார் கோவில் பகுதிகளில் தலித்துகள் யாரும் பறையடிக்கக்கூடாது என்று முன்பு பிரச்சாரம் செய்ததினால், தலித் மக்கள் பறையடிப்பதை நிறத்திவிட்டார்கள். கலைவழியாக தலித் விடுதலை என்று பேசுவார்கள், பறையை முழக்குவோம், அதை விடுதலைக் கருவியாக்குவோம் என்கின்றார்கள். உங்களின் கருத்து என்னவோ?

- விருதிவிராஜன், செங்கல்பட்டு.

பறை உள்ளிட்ட எல்லா மேளங்களிலும் மாட்டுத்தோல், அதிலும் குறிப்பாக கன்றின் தோலை பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இசை என்பதே காற்றுத்தான் என்கிறார் இளையராஜா. இழிவு என்பது கருவியில்லல். அதை உபயோகப்படுத்தும் மனிதர்களைப் பற்றியது. உபயோகிக்கப்படும் விதத்திலிருக்கிறது.

பறை எழுப்புகின்ற ஒலி அற்புதமானது. அதை மதிப்புமிக்கதாகக் செய்வதே அதன் மீதான இழிவைப் போக்குவதற்கான வழி. பறையை இசைக்காமல் இருந்தால், அம்மக்களின் மீது சுமத்தப்பட்ட இழிவு நீங்கிவிடும் என்பது அடிமைக் கருத்தியல். இதுபற்றிய விரிவான சுட்டுரை விரைவில் வெளிவரும்.

பீகார் கவர்னர் பூட்டா சிங் அவர்கள் தலித் அதி காரி ஒருவரின் மாறுதலுக்கு சிபாரிசு செய்த விஷயம் லல்லு பிரசாத் யாதவ் அவர்களால் கடுமையாக விமரிசிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படி பொறுப்புள்ள கவர்னர் பதவியை வகிப்பவர் பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொள்ளலாமா?

- சுந்தர், கீழ்க்கரை.

முதலில் லல்லு தன் பெயரின் பின்னால் உள்ள யாதவ் என்ற சாதிப் பெயரை நீக்கி பொறுப்புள்ள பதவியை வகிக்க தன்னைத் தகுதியாக்கிக் கொள்ளட்டும். அந்தத் துணிவு வந்தால், சிபாரிசுக்கே இடமிருக்காது ரயில்வே நிர்வாகத்தில்!

சுட்டணிக்கு அ.தி.மு.க. ஆலாய்ப் பறக்கிறது. கேட்கவே பரிதாபமாக இருக்கிறது.

- விரளயன், போளூர்.

அ.தி.மு.க. தேர்தல் பக்குவத்தில் வெந்து கொண்டிருக்கிறது. அலகு குத்திக்கொண்டு, வோட்டுப் பிச்சைக்கு வந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. தேர்தல் நேரத்தில் மக்கள் பரிதாபப்பட்டால், பிறகு தீ மிதியில் அவர்கள் தள்ளப்படுவார்கள் என்பதை உணர வேண்டும்.

நானாவதி அறிக்கையின் காரணமாக மத்திய அமைச்சர் ஒருவர் பதவி விலக நேர்ந்துள்ளது எதைக் குறிக்கிறது?

- குமார், பம்மல்.

பாராட்டுக்குரியது சீக்கியரின் விழிப்புணர்வு. நாடெங்கும் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட தலித் படுகொலைகளுக்கு பிரதமர் மன்மோகன் சிங் பொது மன்னிப்பு கேட்பாரா?

கொள்ளைபோன வாசனை இங்குண்டு

பழங்களின் வெப்பராளத்தில் அணில்களின் நாட்டியம் கூடியிருக்கிறது

ஒவ்வொரு மின்னலுக்குப் பிறகும்

மழை வழிய பழகியதில்

மண் வாசனை முடங்கிப்போயிருக்கலாம்

முதல் புணர்ச்சியாகவே

முடிவு செய்யும்படி

இந்த சோலையில் புறாவின் அணத்தல்

புனலாடி

பின் பிரிந்த

தேம்பலும் தடங்களும் உண்டு

ஊடுறுவி வெளிவரும்போதும்

கூடுவதில்லை நீ நிஜம் என்பது

இங்கே வந்து இப்படி நின்றாலும்

கண்ணாடிச்சில் மதிலில்

எப்படி என் வேர் விரிக்க

ஒரு குவளை தேநீரை

ஒரு மிடறில் குடித்து

தணியாத தாகத்தின் வழியாக

மிருகங்களை அனுப்பிவிடுகிறாய்

வனத்துள் துரத்தப்படுகிறேன்

செம்மண்ணிலும் மரப்பச்சையிலும்

வானநீலத்திலும் உனதுதிசை

சுழற்றி சுழற்றி அழுத்தும்

என் ஓலத்தின் மீது

கால்கள் பாவி அந்தரமடைந்து

சற்று நேரத்தில் விண்மீன்களுடன்

பரிச்சயப்பட்டு தூங்கிப்போகிறேன்

உருட்டிவிடும் மேகத்திலிருந்து

விடியலில் ஓலங்களை ஒட்டி

வனத்துள் விழுசெயில்

உன் பழையவர்களுடன் தூங்குகிறாய்

வனத்துள் நேற்று

ஒருவனின் எலும்புக்கூடு கிடந்தது

இப்போது ஞாபகம்

தேநீர் மேசையை

குப்புறத்தள்ளும் என் மிருகம்

நீலவானத்தில் கீழ்விளிம்பில்

கருச்சிதையும்

அப்போது பிறக்கும் கொக்குகள்

உன் வீட்டு முற்றத்தில்

யார் வருகைக்கோ கோலமிடும் பாசாங்கை

பார்க்கும்.

பறந்து வந்து மீண்டுமொரு காலத்தில்

பார்க்கும்.

பால்ராஜ் செல்வம்

கவிதையில் சொற்களை அதன் மண்ணிலிருந்து பிரித்து மாற்றிடத்துப் பதியனிடவதில், புரிதலுக்கு இடர்பானதாகவும் புரிதலுக்குட்படும் கணம் கிளர்ச்சியானதாகவும் அமையக் கிடக்கிறது. சில நேரங்களில் சில லாவகங்களே அடைமழையாய் பெய்வதைப்போல் சொற்களைப் பெயர்த்துப் போடுதல் பருவமிது. கூர்ப் பச்சையமும் விதிவிலக்கல்ல.

சடசடவென பிடித்துக் கொள்கிற மழையைப் போல சொற்கள் பல படிமங்களுடன் ஏறி தாவி படர்ந்து இறங்கி நிம்மதியற்ற பயணத்தின் அயர்ச்சியை - சற்றே இருந்துணர முடியாத விரட்டலை கொண்டிருக்கும் திலகபாமாவின் கவிதைகள், பல முனைகள் ஒரே புள்ளியில் குவிக்கும் நிலையில் தன் பரந்த முயற்சியினை தானே முறித்துக்கொண்டு பிரிதல் - தனிமை - சுதந்திரம் - புரிதல் - மகிழ்தல் என்பதற்குள் சுழற்சியற்று நின்று விடுகிறது. வாசிப்பாளரின் நிலையில் இச்செயல்பாடு குறையானதாகவும் இதுவே நிறையானதாகவும் மாற வாய்ப்பிருக்கிறது.

இழந்தவைகள் இருப்பதான பாவனையில் வாழப் பழகிக்கொள்ளும் - நேர்ந்திருக்கும் மனச்சிதைவுகளை ஆற்றும்படி இயற்கையோடு அழைத்துச் செல்லும் கவிஞர் அதையே மருந்தாக்குவது - கவிதையின் சொத்தை தானும் பங்கிட்டுக் கொள்வதாய் மட்டுமே நின்று விடுவதில்லை. பயணிக்கலாம். பயணிப்பில் மிஞ்சலாம். புறத்தைக் கழுவித் தரும் இல்லின் அகமும் சண்டித் தனமாகி ரணங்கள் வேற்றுத் திசையைப் பார்த்து திரும்பி கொள்ளுதல் - பிரிவு - முறிவு - மெளனம்.

இயல்புகளைப் போலிருக்கும் போலிகளில் ஏமாற்றமடைவது - அதனால் உண்டாகிற வெறுப்பு சுயபச்சாதாபம் பிரகடனங்களை எழுப்பி விடுவதை தவிர்க்க முடியாத நிலையின்பாற்பட்டதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். 'அலை எழுப்பும் கடல் மீது/நடக்கப் பழகியவள் நான்' 'கைகளில் சிக்காத/வண்ண ஒளிக் கற்றை எழுதிய முப்பரிமாண உருவாக நான்' என்பதைத் தவிர்க்க இயலாவிட்டாலும் 'தனக்கே தனக்காய்/ நேராகியிருக்கும் முல்லையொன்று' இயல்பின் வசீகரத் தோடு ஆழப்படுத்துகிறது.

'தெளிந்திருந்தது நீரா?/கலங்காதிருந்தது சேறா?' 'காற்றோடு கலந்துவிடும் ஈர நீரா/நீரின் ஈரமோடு கலந்த காற்றா' 'தழுவிக்கிடந்தது நானா/தாண்டிக் கொண்டிருப்பது நானா' 'நான் குளிரானேனா/குளிர் நானானதா' - இப்படி கவிதைப் பயிற்சி விளையாட்டுகள்.

'நான்' 'கிழிபடும் வானம்' 'வார்த்தை சொல்லாத பிரவாகம்' 'மீள் புரிதல்' 'இன்னுமொரு முறை' - தலைப்பிலமைந்த கவிதைகள் யாரோடும் உடன்பட முடியாமல் தவிப்பதை மறக்க முடியாமல், அதை குற்றவுணர்வாக உறுத்தாத வகையில் எதிர்த்திசை பயணத்திற்கு ஆயத்தமாகும் தனத்திலு'பேசிக் கொள்ளு தலை உடைய நிறைய வரிகள். எனினும் இருமை எதிர்வுகள் ஒருமை அடைவதற்கான அவசியத்தின்

எதிர் திசையிலும் திரும்பிப் பார்க்கும்

கருணை

நூல் : கூர்ப்பச்சையங்கள்

ஆசிரியர் : திலகபாமா

வெளியீடு : காவ்யா

விலை : ரூ.50

பக்கம் : 111

○○

நெருக்கடிகள் சூழ்ச்சூழ

நிம்மதியற்றதனம் பெருக

பெருக சுயங்களின் வலிமை

பலவீனமாகி வதைந்து

முணாகும் கவிதைகளுக்கு

மத்தியில் திலக பாமாவின்

வரிகள் வேர்பிடித்து

எழுதலையே பேசு கின்றன.

○○

பின்னணியில் முற்றுப்புள்ளியை வைத்துக் கொள்ளும் கோபங்கள், அல்லது தனிப்பட்ட சுதந்திரங்கள் இறுதியில் காத்திருந்ததின் கருணையுடன் நிற்கின்றன. கவிஞரின் பரப்பு அநேகமாக கைக்குட்டை அளவுகள். ஆனால் வார்த்தைகள் தொடர் ஓட்டப் பந்தயங்கள். இதிகாச புராண நிரப்பல்களுடன்.

உடல் மீண்டும் மீண்டும் பாலுணர்ச்சிக் கழிவறையாக பரிமாறப்படுவதுடன், துவக்கத்தினை ஏற்படுத்திய அலகுகள் நிறைவைத் தந்துவிடாமல் தவறுவதை ஆயுதமாக்கி கேலிக்கும் வரிகள். மரபுக்குள்ளிருக்கும் எழுத்தை உடுத்தியிருந்தாலும் எடுத்துச் செல்லப்படும் தடங்கள் இன்றைக்கானவை.

வலியை மேலும் அழுத்தும்போது பெண்மைக்குள் எழும் கனவும் அதன் பாதையையும் இவர் வரிகளில் உணரலாம். நெருக்கடிகள் சூழ்ச்சூழ நிம்மதியற்றதனம் பெருக பெருக சுயங்களின் வலிமை பலவீனமாகி வதைந்து முணாகும் கவிதைகளுக்கு மத்தியில் திலக பாமாவின் வரிகள் வேர்பிடித்து எழுதலையே பேசு கின்றன.

சேனைத் தலைவர் மகாஜன சங்கத்தை முன்வைத்து

“இதுகாறும் நம் மரபின் சரித்திரத்தில் எழுதப்பட்டிராத வண்ணம் நாம் இன்று இத்தென் ஜில்லாவில் கூடுகிறோம். நாடெல்லோரையும் இன்று இவ்விடத்தில் கூட்டிவைக்க அருள் புரிந்த நம் குல தெய்வமாகிய ஸ்ரீ சண்முகக் கடவுளை பிரார்த்திப்போமாக. வெகு தூரங்களிலிருந்தும் அநேகர் தேக அசௌகரியங்களுடனும் தம் தம் ஜோலிகளுக்கீடையுறு செய்துகொண்டும் முன்பின்னறியாத அநேக உறவின் முறைகளை ஒன்றாய் இவ்விடத்தில் கூட்டி வைத்தது எது? அதுவே நம் ஜாதியபிமானம். இவ்வெண்ணம் எப்போதும் உங்கள் மனதில் வேரூன்றி செழித்தோங்குமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.”

- டி.பி. மூப்பனார்

நிலவுடைமைச் சமூக அமைப்பில் இடை நிலைச்சாதிகளுக்கும் பண்ணையடிமைகளாயிருந்த சாதிகளுக்கும் இடையேயான வேறுபாடானது தீண்டாமையினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. இச்சாதிகளின் பொருளாதார அளவில் பெருந்த வேறுபாடுகள் கிடையாது. காலனிய ஆளுமையில் நிலவுடைமை கட்டுமானத்தில் மாற்றம் நிகழ்ந்தபோது, பார்ப்பனச் சாதிக்கு மட்டுமான தனிவுடைமையாக இருந்த கல்வி கற்கும் உரிமை அனைத்துச் சாதிகளுக்கும் தரப்பட்டது. கல்வி கற்றவர்கள் தாங்கள் சார்ந்திருக்கும் சாதி முன்னேற வேண்டும் என்ற நோக்கில் சாதியச் சங்கங்களை ஆரம்பித்தனர். இடைநிலைச் சாதியினரும், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரும் சங்கங்கள் அமைத்தனர். இதில் இடைநிலைச் சாதியினரின் சங்கங்கள் அச்சாதியினரின் முன்னேற்றத்திற்காக குரலெழுப்பியதோடு முற்போக்காகவும் சிந்தித்து செயல்பட்டன. அதே சமயம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ‘தங்களுக்குக் கீழானவர்கள்’ என்ற உளவியலோடு பிற்போக்காக சிந்தித்துள்ளனர். இந்தக் கருத்தியல் தன்மையே இன்றும் தலித்துகளுக்கும் தலித்தல்லாதோருக்குமான ‘முரண்பாடாக’ மேலெழுந்து நிற்கிறது. இக்கட்டுரையில் அன்று மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்த சேனைத் தலைவர் எனப்படும் இடைநிலைச் சாதியின் முற்போக்கு மற்றும் பிற்போக்குத் தன்மையினைக் காணலாம்.

சேனைத் தலைவர் மகாஜன சங்கம்

சேனைத் தலைவர் சாதியினர் தஞ்சாவூர், தென் ஆற்காடு, புதுச்சேரி, திருநெல்வேலி, மைசூர் ஆகிய மாவட்டங்களிலும், திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலும் சுமார் இரண்டு லட்சம் பேர் வசித்தனர். இவர்கள் வேளாண்மையில், குறிப்பாக வெற்றிலை பயிரிடுவதையும், அதனை விற்பதையும் தங்களின் பிரதானத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் வியாபாரத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். வேளாண்மையினைப் பிரதானமான தொழிலாகக் கொண்ட இவர்கள் ‘படைத் தலைவன்’ என்ற பொருள்படும் ‘சேனைத் தலைவர்’ புதிய கோடாகி

என்ற பெயரை தங்களது சாதிப் பெயராகக் கொண்டிருப்பது கேள்விக்குரியதே. இச்சாதியினர் அன்று நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றிற்கும் மேலாக தமிழ் எழுதப் படிக்கத் தெரியாமலிருந்தனர். இவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தினை முன்னேற்ற முற்பட்டார் கெ.சி. சுப்பிரமணியன். இவர்தான் இச்சாதியில் முதன்முதலில் பாரிஸ்டர்-அட்-லா பெற்றவர்.

பட்டம் பெற்றுத் தமிழகம் திரும்பிய கெ.சி. சுப்பிரமணியன் 1912-ஆம் வருடம் தனது சாதியார் சிலருடன் சேர்ந்து சென்னையில் ‘சேனைத் தலைவர் மகாஜன சங்கத்தினை’ நிறுவினார். இதனை பத்திரிகை மூலம் அறிந்த டி.பி. மூப்பனாரும், உபசரணைக் குழுவின்காரியதரிசியும் சென்னைக்குச் சென்று திருநெல்வேலி மாவட்டம், திருவாங்கூர் சமஸ்தானம் ஆகிய பகுதிகளில் வாழும் சேனைத் தலைவர் சாதியினரை அச்சங்கத்தோடு இணைத்தனர். இச்சாதியச் சங்கத்தின் முதல் கூட்டம் பட்டுக்கோட்டையிலும், நிர்வாக சபைக் கூட்டம் புதுச்சேரியிலும் நடைபெற்றது. முதலாவது மாநாடு மைலத்திலும், இரண்டாவது மாநாடு பட்டுக்கோட்டையிலும் கூடியது. இச்சங்கம் சேனைத் தலைவர் சாதியினருக்கு அவசியமான கல்வி, கைத்தொழில் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அச்சாதியினரை முன்னேற்றுவதைத் தனது நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது.

இச்சங்கத்தின் மூன்றாவது மாநாடு 1915-ஆம் ஆண்டு சூன் 7, 8 ஆகிய நாட்களில் குற்றாலத்தில் நடைபெற்றது. மாநாட்டிற்கு சங்கத்தின் நிறுவனர் கெ.சி. சுப்பிரமணியன் தலைமை தாங்கினார். உபசரணைக் குழுவின தலைவர் டி.பி. மூப்பனார் வரவேற்றுப் பேசினார். முதல் நாள் திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆட்சியர் டாடன்றர் மற்றும் அலுவலர்கள், சில இசுலாமியர்கள் பங்கேற்றனர். திருநெல்வேலி மாவட்டம் மற்றும் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலிருந்து எண்ணிக்கையில் அதிகமானோரும், இதர மாவட்டங்களிலிருந்து சுமார் ஐம்பது பேரும் மாநாட்டில் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்து கொண்டனர். இரண்டு நாட்கள் நடைபெற்ற இம் மாநாட்டில் சுமார் 3000 பேருக்கு உணவு வழங்கப்

பட்டது. இந்த மாநாட்டில் சேனைத் தலைவர் சாதி இளைஞர்கள் கல்வி கற்பதற்கான வழிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தல், வெளிநாடு சென்று படிப்பதற்கு பொருளுதவி செய்தல், மர்ணவர்களுக்கான விடுதி ஏற்படுத்தல் குறித்து விவாதிக்கப்பட்டது.

முற்போக்கு சீர்திருத்தம்

நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் பார்ப்பனர்களைத் தவிர பிற சாதியினருக்குக் கல்வி மறுக்கப்பட்ட ஒடுக்கு முறைக்கெதிராக தம் சாதியினரின் கல்விக்காக குரலெழுப்பிய இச்சங்கத்தின் செயல்பாட்டை நோக்கினால் அச்சங்கத்தின் முற்போக்கு பாத்திரத்தை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். இச்சங்கத்தை தோற்றுவித்தவரும் சேனைத் தலைவர் சாதியிலேயே முதன்முறையாக பாரிஸ்டர்-அட்லா பட்டம் பெற்றவருமான கெ.சி. சுப்பிரமணியன் சேனைத் தலைவர் மாகாண சபையின் அச்சாணி ஆவார். இவரின் கருத்துக்கள், நடைமுறைச் செயல்பாடுகள் தான் அம்மக்களிடமும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. படிப்பறிவற்ற மக்களிடத்தில் படித்த தலைவரின் கருத்துக்கள் ஆதிக்கம் செய்வது இயல்பே. எனவே, சேனைத் தலைவர் மாகாண சபையின் தலைவர் கெ.சி. சுப்பிரமணியத்தின் உரைகளை மதிப்பிடுவதின் மூலம் அவ்வியக்கத்தின் பண்புகளை மதிப்பிடுவோம். கெ.சி. சுப்பிரமணியத்தின் உரைகள் பல்வேறு சீர்திருத்த போக்குகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. அவர் சாதிப் பாடு பாடு பார்ப்பதினை பின்வருமாறு எதிர்க்கிறார்.

“கனவான்களே! நாம் எல்லோரும் ஒரே வகுப்பினராயிருந்தும் நம்முள் பல பிரிவுகளிருக்கின்றன. ஒரு ஜில்லாவிலுள்ளவர்கள் மற்றைய ஜில்லாவிலிருக்கும் நம்மவர்களைவிட மேலானவர்களென்று கருதி வித்தியாசம் பாராட்டி வருகின்றனரென்றால் இந்தியாவில் ஜாதி வித்தியாசம் பரவிக்கிடப்பது அதிசயமோ? நாமும் மற்றைய ஜாதியாரும் ஒரே வகுப்பார் என்பதனை மறந்து ஜாதி பேதத்தினாற் தடுமாறுகின்றோம். தென்னிந்தியாவை இருப்பிடமாகக் கொண்ட நாமனைவரும் திராவிடர்களென்பதும் நமது தென்னிந்தியா திராவிட தேசமென்பதுமான உண்மைகளை நீங்கள் மனதில் நன்றாய் பதிக்க வேண்டும். திராவிடச் சரித்திரத்தையும், நூல்களையும் ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் திராவிடர்களுள் ஜாதி வித்தியாசம் கிடையாதென்பது நன்றாய்ப் புலப்படும். தென்னிந்தியாவில் ஜாதி பேதத்தை நாட்டியவர்கள் ஆரியச் சகோதரர்களே” எனக் கூறினார். இதற்கு ஆதாரமாக திணைப் பிரிவுகளையும், மார்க்ஸ் முல்லரின் சாதி குறித்த ஆய்வினையும் எடுத்துக் காட்டிப் பேசினார்.

ஜாதிப் பாடுபாட்டை எதிர்த்த அவர் பெண் கல்வி மீதும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். “இந்திய தேசமெங்கும் பெண் கல்வி பயிலலாகாது என்ற அபிப்பிராயம் உலவியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. இப்போது அநேகர் அந்த அபிப்பிராயத்தை விட்டொழித்து கல்வி மாதர்க்கணி கலமென்றெண்ணிப் பெண்களையும் கல்வி பயிலச் செய்து வருகிறார்கள். நம் மரபினர்க்குள் பெண் கல்வியில்லையென்றே சொல்லலாம். கல்வியை கெட்ட வழிகளில் உபயோகப்படுத்துகிறார்களாதலால் பெண் கல்வி கூடாதென்ற ஆட்சேபணை கொண்டு வருவது வழக்கமாயிருக்கிறது. சிலர் புத்தியைத் தீய வழியிற் செலுத்த அதற்கவர்கள் கற்ற கல்வியை உபயோகித்தால், கல்வியின் சிறப்பதனால் குன்றிப் போய்விடுமோ? அதினால்

புதிய கோடாங்கி

நிலவுடைமைச் சமூகத்தில்

பார்ப்பனர்களைத் தவிர பிற

சாதியினருக்குக் கல்வி மறுக்கப்பட்ட

ஒடுக்கு முறைக்கெதிராக தம் சாதியினரின்

கல்விக்காக குரலெழுப்பிய இச்சங்கத்தின்

செயல்பாட்டை நோக்கினால்

இச்சங்கத்தின் முற்போக்கு பாத்திரத்தை

நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

நமது மாதுசிரோமணிகளையும் அஞ்ஞானமாகிய இருட்டில் வைத்திருக்கலாமோ?” என்று பெண்கள் கல்வி கற்கப் போடப்பட்ட முட்டுக்கட்டைகளை எதிர்த்துப் பேசிய அவர் பெண் கல்வி கற்பதின் அவசியத்தை பின்வருமாறு வலியுறுத்தினார். “நமது பூர்வீக மாதர்களில் ஒளவைப் பிராட்டியார், தமயந்தி, சாவித்திரி முதலிய ஸ்திரீ ரத்தினங்கள் கல்வி கற்றவர்களே. இப்படியிருக்கப் பெண்கட்குக் கல்வி கற்பிக்கக் கூடாதென்பது எவ்விதம் பொருந்தும்! பெண்களுக்கு உயர் தரக் கல்வி வேண்டியதில்லையென்றாலும், அவரவர்கட்கு முக்கியமாய் எழுதப் படிக்கவும், சுகாதாரத்தைக் கவனிக்க சுகாதார விளக்கமும், குடும்ப சிக்கனமும் அவசியம் தெரியும்படியாய்க் கல்வி பயிலச் செய்ய வேண்டுவது நமது கடமையல்லவா? பெண் கல்வியின் அவசியத்தைப் பற்றி விஸ்தாரமாய் நான் வற்புறுத்த வேண்டுவதில்லை. ஏனெனில் இப்போது பள்ளிக்கூடங்களில் படித்து வரும் வாலிபப் பெண்கள்தான் பிறகு தாயார்களாகவும் குடும்ப பாரத்தைச் சுமந்து குடித்தனம் செய்கிறவர்களாகவுமாகிறார்களென்பது நீங்கள் யாவரும் அறிந்த விஷயம். குடித்தனத்தை செவ்வனே நடத்த நமது பெண்டிற்கட்கும் கல்வியறிவு இன்றியமையாத தென்பதையும் எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமோ!” என்று கூறினார்.

பிற்போக்குப் பண்பு

சேனைத் தலைவர் சாதிக்கென சங்கம் ஆரம்பித்து அச்சாதியினரின் முன்னேற்றத்திற்காக கெ.சி. சுப்பிரமணியன் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் தன் கய சாதி முன்னேற்றத்திற்கானதுதான் என்றாலும் அதில் சீர்திருத்த முற்போக்குத் தன்மை பொதிந்துள்ளது. அதே சமயம் அவரிடத்தில் அபாயம் நிறைந்த பிற்போக்குத் தன்மையும் குடிகொண்டிருந்தது. அவர் சாதியை ஒரு தேசமாகவே பார்த்தார். சேனைத் தலைவர் சாதியினரின் கல்வி முன்னேற்றத்திற்காக குரல் கொடுத்த அவர் தன் சாதியினர் கல்வியில் முன்னேறுவதற்காக முன்னேறிய சாதிகளை முன்மாதிரியாகக் காட்டாமல், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையே தங்களின் போட்டியாளர்களாகக் காட்டினார். இதனை அவர் கூற்றிலிருந்தே நாம் அறியலாம். “ஆங்கிலேய அரசாட்சிக்கு நம் இந்திய தேசம் உட்பட்டு இத்தனை காலமாகியும் நம் மரபினரில் மேற்குறிப்பிட்ட நபர்கள்தான் கல்விப் பட்டமும் உத்யோகமும் பெற்றவர்களென்றால் நம்மவரின் கல்வி நிலையை என்னவென்று சொல்வது. பெரும்பான்மையோர் உயர் தரக் கல்வி பயிலாததற்குக் காரணமென்ன? நாம் கல்வியின் விஷேசத்தை அறியாமையும், ஊக்கக் குறைவு மென்றே நினைக்க இடமுண்டாகிறது. நம்மவரில்

**ஆதிக்கச் சாதியினரால் தாழ்த்தப் பட்ட மக்கள்
உடனடியாக அடையாளம் காணப்படுகின்றனர்.
முற்போக்குத் தோழர்கள்கூட தாழ்த்தப்பட்ட
மக்களை பிறரிடம் அடையாளம் காட்டும்போது
“அவர் ஒரு தலித் தோழர்” என்றுதான்
அறிமுகப்படுத்துகின்றனர்.**

மேற்சொல்லிய நபர்கள் உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றால் நமக்குப் பெருமை உண்டாகி விடுமோ? தாழ்ந்த வகுப்பார் என்று சொல்லி வரும் பஞ்சமர்களில் கூட அநேகர் வித்தியார்த்தி செய்தும், சர்க்கார் உத்தியோகம் பெற்றுமிருக்கிறார்கள். இவ்விதக் குறைவு நமது ஜன சமூகத்திலிருந்து வந்தால் நம்மைப் பிறர் எப்படி மதிப்பார்கள்?” என்ற அளவில் அவரின் கூற்று அச்சாதியினரிடத்தில் கல்வி கற்க வேண்டிய ஆர்வத்தினை ஊட்டிய அதே சமயம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மீதான வெறுப்பையும் விதைத்திருக்கிறது. கெ.சி. சுப்பிரமணியன் சேனைத் தலைவர் சாதியை விட முன்னேறிய சாதிகளான வெள்ளாளர், பார்ப்பனர் போன்ற சாதிகளை தங்களுக்கு முன்மாதிரியாகக் கொள்ளாமல், அச்சாதியினரைப்போல் நாமும் முன்னேறுவோம் என்று கூறாமல், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நம்மைவிட கல்வியில் முன்னேறிவிட்டார்கள் என்று பேசியிருப்பது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கெதிராக அவர் விதைத்த வெறுப்பு விதையே தவிர வேறல்ல. 1915-ஆம் ஆண்டு அவர் விதைத்த வெறுப்பின் விளைவு, 1990-களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு எதிரான இடைநிலைச் சாதிகளின் கூட்டு வன்முறையின்போது சேனைத் தலைவர் சாதியும் பங்கேற்றுக்கொண்டதை இவ்விடத்தில் நினைவுபடுத்திக்கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும். 1998-இல் திருநெல்வேலி மாவட்டம் வீரவநல்லூரில் ப(ம)ள்ளர்களுக்கு எதிராக கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. இக்கூட்டம் நடத்துவதற்கான இடத்தை சேனைத் தலைவர் சமூகத்தினர் இடைநிலைச் சாதியெறியர்களுக்கு கொடுத்தனர். ப(ம)ள்ளர்களைத் தாக்குவதற்காகக் கூட்டப்பட்ட இக்கூட்டத்தில் அனைத்து சமுதாய (தலித்துகளைத் தவிர) பாதுகாப்பு கமிட்டி என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இக்கமிட்டியின் தலைவராக சேனைத் தலைவர் சாதியைச் சேர்ந்த மகாலிங்க மூப்பனார் தலைவராகத் தேர்வு செய்யப்பட்டார். இந்நிகழ்வு, 1912-இல் சேனைத் தலைவர் சாதியினர் சங்கம் அமைத்த காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு எதிராக விதைக்கப்பட்ட வெறுப்பின் தொடர்ச்சியாகவே உள்ளது.

கெ.சி. சுப்பிரமணியத்தின் தாழ்ந்த வகுப்பார் என்று சொல்லிவரும் பஞ்சமர்கள் பற்றிய குறைபாட்டினை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு அவரையும், சேனைத் தலைவர் சமூக முன்னேற்றத்திற்காக உருவான சேனைத் தலைவர் மகாஜன சங்கத்தினையும் பிற்போக்குத் தன்மை கொண்டது என்று கூறுவது எந்த அடிப்படையில் நியாயமானது என்ற கேள்வி எழும். கெ.சி. சுப்பிரமணியன் கூறிய அந்த வாக்கியம் இன்றும் சேனைத் தலைவர் உட்பட இதர மேல் மற்றும் இடைநிலைச் சாதியினரிடத்தில் தலித்துகளுக்கெதிரான வன்மமாக உருமாறியுள்ளது. அரசு எந்திரங்கள், அரசியல்

தட்சிணர், தேர்தல் பாதை இடதுசாரி இயக்கங்கள் போன்றவற்றில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இணைந்திருந்தால் அதிலிருக்கும் ஆதிக்கச் சாதியினரால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் உடனடியாக அடையாளம் காணப்படுகின்றனர். முற்போக்குத் தோழர்கள்கூட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை பிறரிடம் அடையாளம் காட்டும்போது “அவர் ஒரு தலித் தோழர்” என்றுதான் அறிமுகப்படுத்துகின்றனர். இது வெளிப்படையாக நடைபெறவில்லையெனினும் ரகசியமாக நடைபெறும். நான் எனது ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் பல்கலைக் கழகத்தில் எனது உறவினர் ஒருவரும் ஆய்வினை மேற்கொண்டிருந்திருக்கிறார். அவரைப் பற்றிய எந்த விவரமும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர் எனக்கு உறவினர் என்பதினை எனக்கு அப்போது நண்பராயிருந்த இலங்கையிலிருந்து இங்கு வந்து ஆய்வு செய்யும் வெள்ளாளர் சாதியினைச் சேர்ந்த அந்த நபர் கூறினார். இது எனக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது. ஏனென்றால் என்னுடைய சாதியினை கண்டு பிடித்து, அவரோடு ஆய்வு செய்யும் அவரது நண்பர் (எனது உறவினர்) என்ன சாதி என்பதினையும் கண்டு பிடித்து, அவரை என்னிடம் இவர் உனது உறவினர் என்று அறிமுகப்படுத்தினார். இந்த நிகழ்ச்சி என்னுள் இருக்கும் சாதியற்ற பிரக்ஞையையும், அவருக்குள் இருக்கும் வெள்ளாள சாதிய வெறியினையும் அதே சமயம் நீங்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், தலித்துகள் என்று கூறும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எதிரான அவரது மனநிலையினையும் வெளிப்படுத்துகிறது. இலங்கையிலிருந்து தற்காலிகமாக இங்கு வந்திருக்கும் வெள்ளாளர் சாதியின் மனநிலை இதுவென்றால் இங்கேயே நிரந்தரமாகக் குடியிருக்கும் இடைநிலைச் சாதியின் மனநிலையை சொல்லவும் வேண்டுமோ? தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நவீன ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு வரும்போதும், உணவு விடுதிகளில் சாப்பிடும்போதும் அதைப் பார்ப்பதும் இடைநிலைச் சாதியினர், அவன் ஆடையைப் பார், அவன் சாப்பிடுவதைப் பார் என்று ‘பார்ப்பனிய கருத்தியலுக்கு அடிமையான மனோபாவத்திலிருந்து’ கூறுவதினைக் கேட்க முடிகிறது. இது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கெதிரான உளவியலே தவிர வேறல்ல. அவர்களால், இது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மேல் மற்றும் இடைநிலைச் சாதியினர்களுக்கு எதிராக நடத்தும் ‘பண்பாட்டுப் போராட்டம்’ என்பதினை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இப்போது மேலும் கெ.சி. சுப்பிரமணியத்தின் வாக்கியத்தினை மீண்டும் படித்துப் பார்த்தால் அதன் ஆபத்தினை உணர முடியும்.

இடைநிலைச் சாதிகளின் சமூக முன்னேற்றத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட சங்கங்களையும் அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகளையும் நாம் வரவேற்போம். இது சாதியத்திற்கு ஆதரவு என்றில்லாமல் அச்சமூகத்திலுள்ள ஏழை மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கானது என்ற அளவில் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் அச்சங்கங்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய முற்போக்குத் தன்மை கொண்ட அதே சமயம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கெதிரான வன்மம் கொண்ட தலைமையினை புறக்கணிப்போம். அவர்கள் காலநியக் காலந்தொட்டு இன்றுவரை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையே தங்களின் போட்டியாளராக, எதிரிகளாகக் கருதி வருகின்றனர். இந்த மனோபாவத்தை தகர்க்காமல் கெ.சி. சுப்பிரமணியன் முற்போக்காக விரும்பிய சமூக ஒற்றுமை ஒரு கனவே. ◆

ஒரு பெண்ணும் இரண்டு தாலியும்

■ மு. அம்சா

சீமையல்கட்டை சுத்தப்படுத்திவிட்டு சாவித்திரி படுக்கையில் விழும்போது இரவு பதினொரு மணி. ஐம் பது அறுபது குடம் நீரிரைத்து, அம்பாரமாய் குவிந்து கிடக்கும் அழுக்கு மூட்டையை துவைத்து, பாத்திரம் தேய்த்து, கூட்டி, பெருக்கி என்று பம்பரமாய் சுழன்று கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

முதுகெலும்பு ஓடிய பாடுபட்டுப் படுத்தால் தூக்கம் வந்து விடுகிறதா என்ன... பக்கத்து அறைகளில் தம்பி மனைவிகளின் கொஞ்சலும், குலாவலும், சிரிப்பும்... நெருப்பாய் தகிக்கும் உடலையும் மனதையும் அடக்கி கண்ணை மூடினால், எதையெல்லாம் மறக்க முயலுகிறோமோ அவை நிழற்படமாய் மனக்கண்ணில் குதியாட்டம் போட்டுக் கொண்டு எழுந்து உட்காரச் செய்துவிடுகிறது.

ஏனோ அவளது வாழ்க்கை மட்டும் முன்னுரை மட்டுமே எழுதப்பட்ட புத்தகமாய்... புரட்டப் புரட்ட வெற்றுத் தாள்களாய்...! பிரம்மா வெற்றுப் பேனா வினால் கிறுக்கி அவள் கணக்கை முடித்து விட்டார் போலும். முப்பது முப்பத்திரண்டு வயதில் முற்றுந் துறந்தவளாய்... பத்து வருடங்கள் இருக்குமா... ன்... பத்துப் பதினொரு வருடமாகி விட்டது. இந்த வீட்டில் மகளாய் இருந்து வேலைக்காரியாய் மாறிப்போய் பதினொரு வருடங்களாகிப் போனதா...! அவளது சிறகுகள் பிடுங் கப்பட்டு பதினொரு வருடங்கள்... நீண்ட பதினொரு வருடங்கள். அவள் மனதை வெட்டி வீழ்த்தி எழ முடியாமற் செய்த அந்த நாள் அவள் மனக் கண்ணை விட்டு அகலுவதேயில்லை.

தன் வீட்டிற்கருகில் அறை எடுத்து தங்கியிருந்த சிவாவின் மனதில் எப்படியோ அவள் இடம் பிடிக்க, சாவித்திரியின் மனதிலும் அவள் குடியேறினாள். சிவந்த நிறமும் செழுமையான உடற்கட்டும் ஒரு முறை பார்த் நால் மீண்டும் பார்க்கச் செய்யும் அழகும் சிவாவை வீழ்த்தியதில் வியப்பேதுமில்லை. இவர்களது விசயம் அரசல் புரசலாய் வீட்டினர்க்குத் தெரிய வீடு களேபர மானது. சிவா முறையாக வந்து பெண் கேட்டபோது அடித்து விரட்டினார்கள். சிவாவும் விடலைப் பைய னல்ல. கண்ணியமானவன். தனியார் கம்பெனி ஒன்றில் கை நிறைய சம்பாதிப்பவன். அனைவரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கச் செய்யும் உயரத்துடன் கம்பீரமாக இருப்பான். அவ்வளவோ வாதாடியும் அவர்கள் காதல் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அதனாலேயே இருவரும் வீட்டை விட்டு வெளியேறும் முடிவுக்கு வந்தனர்.

“என்னங்க... நாம இப்படி பன்றது தப்பில்லையா...”

“என்ன பன்றது சாவித்திரி, ரெண்டு பேரும் உங்க

வீட்டுல எவ்வளவோ வாதாடிப் பாத்துட்டோம். கண்ணை மூடிக்கிட்டு வறட்டுப் பிடிவாதமா இருக்கற வங்ககிட்டே நாம என்ன செய்ய முடியும். அவங்களே பாராட்டும்படியா நாம வாழ்ந்து காட்டணும் சாவித்திரி. அதுதான் எனக்கும் கௌரவம், என்னை நம்பி வந்த உனக்கும் அழகு”

எளரே உறங்கும் அந்த நள்ளிரவில் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, நண்பர்களின் துணையுடன் விடியற்கால சின்ன திருப்பதியில் திருமணத்தை முடித்துக்கொண்டு, யாருக்கும் தெரியாமல் ஏற்காடு வந்து, நண்பன் ஒருவன் தயவில் வீடு பிடித்து குடித்தனத்தை ஆரம்பித்தது ஒரு தனிச்சுதை. வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு, யார் கண்ணிலாவது பட்டுவிடுவோமோ என்று பயந்து பயந்து... அப்படியெல்லாம் எச்சரிக்கையாக இருந்தும் எப்படியோ மோப்பம் பிடித்து வந்து விட்டனர் சாவித்திரியின் உறவுக்காரர்கள். நல்லது செய்ய நாலு பேர் இருக்கிறார்களோ இல்லையோ, கெடுதல் புரியும் கூட்டம் எப்போதும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவர்களால் காட்டிக் கொடுக்கப் பட்டார்கள்.

ஒரு நாள் சுதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டு திறந்த வள் திகைத்து நின்றுவிட்டாள். வெளியே அவளது அப்பா ராமசாமி தன் கொடுவான் மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு... அவருக்குப் பின்னால் சித்தப்பா, சித்தப்பா மகன், தாய் மாமன், அத்தை மகன், தன் ஊரில் உள்ள பெரிய மனிதர்கள், கட்டப் பஞ்சாயத்து பேசும் அடா வடி இளைஞர்கள் என்று முப்பதுக்கும் மேற்பட்டோர்... அவர்களைப் பார்த்தவுடன் சப்த நாடியும் ஒடுங்கிப் போனாள்.

“என்னம்மா... தெகைச்சுப் போயி நின்னுட்ட வீடு தேடி வந்தவர்களை ‘வாங்க’ன்னு ஒரு வார்த்தைகூட சொல்லாம...” அப்பா உண்மையாகவே கேட்டாரா, இல்லை எகத்தாளமா கேட்டாரா... புரியவில்லை.

“வாங்கப்பா” என்றாள் திகைப்பு நீங்காமலே சொந்தம், சுற்றம் எல்லாம் சேர்ந்து வந்திருப்பது எதற்கென்று தீர்மானிக்க முடியவில்லை. அடிவயிற்றை பயம் கவ்வியது. தன்னை மட்டும் மிரட்டி அழைத்துச் சென்றுவிட்டால் என்ன செய்வது? சுழக்குப் பயந்த கோழிக்குஞ்சாய் ஒடுங்கினாள். ‘நாங்கள் இப்போது காதலர்கள் இல்லை, கணவன் மனைவி’ என்பதை புரிந்து கொள்வார்களா... அவள் மன ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டவராய் “என்ன, கல்யாணமெல்லாங்கூட முடிஞ்சிட்டாப்பல. இருக்கே” என்றவராய் அவளது கழுத்தில் இருந்த மஞ்சள் கயிற்றை கேலியாகப் பார்த்தார்.

“போம்மா... போயி மாப்பிளய வரச்சொல்லு. இப்படி சித்தே உட்கார்ந்துருக்கோம்” என்றவராய் வாசலில் இருந்த வேப்ப மரத்தடியில் உட்கார்ந்தார். வந்திருந்தவர்கள் அங்கங்கே அமர்ந்தனர்.

தூங்கிக்கொண்டிருந்த சிவா விசயத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் ஆடிப்போனான். எதற்கு இத்தனை பேர் வந்திருக்கிறார்கள். அடிதடி என்று இறங்கப் போகிறார்கள், புது இடத்தில் யாருடைய ஆதரவுமின்றி எப்படி சமாளிப்பது. இந்த நேரம் பார்த்து நண்பனும் இல்லை. முப்பது, நாற்பது பேரை தான் ஒண்டியாக சமாளிக்க முடியுமா?

இதுவரை பிரச்சினை எதுவுமில்லை. இனிமேலும் கோபம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைந்துவிடும் என்றல்லவா எண்ணியிருந்தோம். இப்போது இப்படி வந்து நிற்கிறார்களே. சிவா ஒன்றும் கோழையல்லதான். அதே சமயம் அவ்வளவு பேரை அடித்து வீழ்த்துமளவு சினிமா ஹீரோவும் அல்லவே. சாவித்திரியை அழைத்துச் சென்று விடுவார்களோ என்ற பயம் அவனுக்குள் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் இனி அழைத்துச்சென்று என்ன செய்யப் போகிறார்கள். தாலி கட்டி குடும்பம் நடத்தி ஒரு மாதத்திற்கும் மேலாகி விட்டதே. சாவித்திரி இன்னும் கன்னிப் பெண் இல்லையே.

எந்த நோக்கத்தில் வந்திருந்தாலும் அதை எதிர்கொண்டுதான் ஆக வேண்டும் என்று சாவித்திரிக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு வெளியில் வந்தான். பொதுவாக எல்லோரையும் பார்த்து கையெடுத்து கும்பிட்டான்.

“எங்களை மன்னிச்சிடுங்க. எங்களுக்கு வேற வழி இல்லாததால் இப்படி வெளியேறும்படி ஆயிடுச்சி...” சிவா வருத்தத்துடன் மன்னிப்பு கேட்டான்.

“அட்டே... இப்ப அதுக்கு என்னப்பா, நீ பொண்ணு கேட்டதுமே இந்த ராமுப்பையன் குடுத்திருக்கணும். அவன் ஒரு மடையன். குலமென்ன கோத்திரமென்னன்னு பாத்துக்கிட்டு இப்ப தலை குனிஞ்சு நிக்கிறான். எங்க ஊருல ஒரு கௌரவப்பட்ட குடும்பமா போயிட்ட தால இதை யாராலயும் தாங்கிக்க முடியல. சரி போவட்டும். நடந்ததெல்லாம் நடந்துடுச்சி, இனி பேசி என்ன, கறந்த பாலு மடி புகவர் போவுது. பொறப்படுங்க நம்ம ஊருக்கு போலாம். இங்க எதுக்கு அனாதையா இருக்கணும்” வந்தவர்களில் ஒருவர் வசனம் பேசினார்.

“இல்லைங்க... இங்க எங்களுக்கு எந்த கஷ்டமும் இல்லை. நாங்க சந்தோசமா இங்கயே இருந்துடறோம்” சிவாவின் பேச்சு எடுபடவில்லை. வந்தவர்கள் கேட்கும் நிலையிலும் இல்லை. அழைத்து வந்தனர் என்பதைவிட டெம்போவில் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு வந்தனர் என்பதுதான் நிஜம்.

சிவாவிற்கு பயம் பிடித்துக் கொண்டது. பதிவுத் திருமணமும் செய்யவில்லை. காவல் நிலையங்களில் காதல் திருமணங்கள் நடைபெறாத காலமாதலால் அங்கும் செல்லவில்லை. நண்பர்கள் முன்னிலையில் கோவிலில் செய்துகொண்ட திருமணத்தை கண்முடித்தனமாக இருக்கும் இவர்கள் எப்படி மதிக்கப்போகிறார்கள் என்கிற சிலி மனதை அரித்தது.

சாவித்திரியின் வீடு வந்து சேர்ந்ததும் நிலைமை என்னவென்று புரிந்தது. சிவா மரத்தில் கட்டி வைத்து புதிய கோடாங்கி

**ஊரே உறங்கும் அந்த
நள்ளிரவில் வீட்டைவிட்டு
வெளியேறி, நண்பர்களின்
துணையுடன் விடியற்காலை
சின்ன தீரூப்பதியில்
தீருமணத்தை
முடித்துக்கொண்டு, யாருக்கும்
தெரியாமல் ஏற்காடு வந்து,
நண்பன் ஒருவன் தயவில் வீடு
பிடித்து குடித்தனத்தை
ஆரம்பித்தது ஒரு தனிக்கதை.**

அடிக்கப்பட்டான். ஆளுக்கொரு விறகுக் கட்டையை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு வழிப்பறித் திருடனை அடிப்பது போல் அடித்தனர். மூக்கிலும் வாயிலும் ரத்தம் வடிய “சாவித்திரி... சாவித்திரி” என்று அலறினான். மேலும் மேலும் அடி விழுந்தது. முழங்கால் சில்லு பெயர்ந்தது. மயங்கி விழுந்தபோதும் தண்ணீர் கொடுத்து அடித்தனர். தவறுக்கு அவன் மட்டுமே காரணம் என்பதாக அவன் புரட்டி எடுக்கப்பட்டான். ஒவ்வொரு அடியிலும் மரணத்தைத் தொட்டு மீண்ட சிவாவின் அலறல் யாரையும் இளகச் செய்யவில்லை. சிவா திடகாத்திரமானவன் தான். ஆனாலும் கட்டி வைத்து அடிப்பவர்களிடம் என்ன வீரத்தைக் காட்ட முடியும்.

இந்த கொடுமையைக் கண்டு கதறினாள் சாவித்திரி. “அப்பா, அவரை அடிக்காதிங்கப்பா, மாமா... அவரை அடிக்காதிங்க... என்னை கொன்னு போடுங்க, அவரை ஒண்ணும் பண்ணிடாதிங்க... அவரை விட்டுடுங்க, அடிக் காதிங்க... அப்பா அடிக்கச் சொல்லாதிங்கப்பா...” ஒவ்வொருத்தர் காலிலேயும் விழுந்தாள். காதலித்து கைப் பிடித்த பாவத்திற்கு தன் கணவன் சித்ரவதைப்படுவதை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. தவறு செய்தவர்கள் இருவரும். அடி, உதை ஒருத்தருக்கு மட்டுமா? வேகமாய் ஓடிச்சென்று சிவாவை கட்டிக் கொண்டு அவன்மீது அடி விழாமல் சுற்றிச் சுற்றி மறைத்தாள். அவள் மீதும் அடி விழுந்தது. அவள் நகர்வதாயில்லை. “கொன்னு டுங்க... எங்களை இப்படியே கொன்னுடுங்க...” ஆவேசமாய் அலறியவளை அவளது அத்தை மகன் சுப்பு முடியைப் பிடித்து இழுத்து எட்டி உதைத்து கீழே தள்ளினான். தன்னிடம் பேசவே நாணிக்கோணும் நோஞ்சான் சப்புவிற்று இந்த தைரியம் எப்படி வந்தது. தான் ஓடிப்போன ஒரே காரணம் மட்டுந்தானா. சாவித்திரி திகைத்தாள்.

“ஓடுகாலி நாயே... ஓடம்பு திமிரெடுத்து கண்டவனோட ஓடினவள்ல. ஒன்னை எப்படி அடக்கறதுன்னு எங்களுக்குத் தெரியும். போடி அந்தாண்ட...” சுப்பு உதைத்து தள்ளியதில் சுவற்றோரமாய் சுருண்டு விழுந்தாள்.

“அவளை அடிக்காதிங்க... என்னை என்ன வேணாப் பண்ணுங்க...” கதறிய சிவாவிற்கு மேலும் அடிகள்.

காதலித்த பாவத்திற்காக அந்த இளம் காதலர் களின் உடல்கள் புண்ணாக்கப்பட்டது. ஒரு மாதம் கணவன், மனைவியாய் வாழ்ந்து விட்டவர்களை இனி என்ன செய்ய முடியும் என்று அடித்து நொறுக்குகிறார் களோ தெரியவில்லை.

அத்தை மகன் என்ற உரிமையில் வரம்பு மீறும் போதெல்லாம் சாவித்திரியால் விரட்டியடிக்கப்பட்ட கப்பு இப்போது அதற்காக அவளை அழகாக பழி வாங்கினான். தன்னை வேண்டாமென்று ஒதுக்கியவள் ஒரு பஞ்சப் பயலிடம் மனம் மயங்குவதா... வெள்ளைக் கிழங்காய் திகுதிசுவென்று வளர்ந்து நிற்கும் இவளை வெளியாள் கொண்டுபோக தான் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதா.. அவளை உயிரோடு விடலாமா... இவர்களை சேர்ந்து வாழ விட்டுவிடுவதா... சுப்பு நினைத்து நினைத்து அடித்தான்.

மூர்க்கம் அங்கே கொடிக்'டிப் பறந்தது. மூளை தூங்கிப்போனது. காதலித்து கல்யாணமும் செய்து கொண்டு ஒரு மாதமாய் கணவன் மனைவியாய் வாழ்ந்த பிறகு அவர்களை அடிப்பதால் பிரிப்பதால் என்ன லாபம் என்று புரியவில்லை.

அவளை வேறு ஒருவனுக்கும், அவளை இன்னொருத்திக்கும் கட்டிவைத்து நான்கு பேரின் வாழ்க்கையை கெடுக்க வேண்டுமா? மனம் ஒப்பி அந்த வாழ்க்கையை அவர்களால் வாழத்தான் முடியுமா? எதற்காக அவர்களை துன்புறுத்த வேண்டும்? தங்கள் வாழ்க்கைத் துணையை அவர்களே தேடிக்கொண்டார்களானால், பெற்றவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிந்தால் வாழ்த்தி விட்டுப் போவது; இல்லையென்றால் வசை பாடாமல் அனுப்பி விடலாமே. நல்லதோ கெட்டதோ அவர்கள் அனுபவித்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்களை துன்புறுத்தி பிரித்து வைப்பதால் இவர்கள் நினைப்பதுபோல் போன மானம் திரும்பி விடுமா என்ன.

சிவாவை அடித்ததோடு நிற்கவில்லை அந்த உறவுக் கும்பல். அவன் கண் முன்னாலேயே சாவித்திரியின் கழுத்திலிருந்து தாலி அறுத்து எடுக்கப்பட்டது. நெருப்பிலிட்டுப் பொசுக்கப்பட்டது. சிவா துடித்தான். கட்டி வைத்து வேடிக்கை காட்டுபவர்களிடம் என்ன தான் துடித்தும் என்ன பயன். அதைவிடக் கொடுமை அவன் கண் முன்னாலேயே சுப்பு அவன் கழுத்தில் மீண்டும் தாலி கட்டினான். மறுத்து துடித்த சாவித்திரி மயக்கமாகி சரிந்தாள்.

இரண்டு பேரின் வாழ்வும் அங்கே சவக்குழி தோண்டி புதைக்கப்பட்டது. சாவித்திரியை அறைக்குள் போட்டு பூட்டிவிட்டு சிவாவை குற்றயிரும் குலையுயிருமாய் துரத்தினார்கள். அவன் குடியிருந்த அறையில் உள்ள பொருட்கள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன. சிவாவால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

கண் முன்னால் தன் மனைவிக்கு இன்னொருத்தன் தாலி கட்டியதையே தடுக்க முடியவில்லை. பொருட்கள் நாசமாவதைத்தானா தடுக்க வேண்டும். நடைப்பிணமாய் வெளியேறினான். தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை, அநியாயத்தை சொல்லி நியாயம் கேட்க காவல் நிலையம் சென்றபோது அங்கேயும் விரட்டப்பட்டான். "மைனர் பெண்ணை பணம், நகைக்காக கடத்திச் சென்று விட்ட

**பதினேழு பதினெட்டு வயதில் சிறகுகள்
ஒடிக்கப்பட்டு முடக்கப்பட்டவள்...
இந்த பத்து பதினொரு வருடங்களாய்
அந்த கிருட்டறையே கதியாய்...
அந்த வீடே உலகமாய்...
மோட்டு வளை மட்டுமே தன் பார்வைக்கு
உகந்ததாய்... கிணத்து மேடையும்,
துவைக்கும் கல்லும்,
பண்ட பாத்திரங்களுமே தோழிகளாய்
ஊடமாகிப் போனாள். பாவம் அதுகூட
அவள்மேல் பரிதாபப்பட்டிருக்கும்.**

தாக கேஸ் போடவா... ஒழுங்கா ஊரு போயிச் சேரு" ராமசாமியின் செல்வாக்கு பேசியது.

கழுத்தில் இரண்டாவது தாலியுடன் அறையில் முடங்கிக் கிடந்தாள் சாவித்திரி. பலத்த காவல் போடப்பட்டது. சாக முயன்றபோதெல்லாம் காப்பாற்றப்பட்டாள். ஒருத்தன் பெண்டாட்டியை இன்னொருத்தனுக்குக் கட்டி வைத்து வாழ்த்துப்பா பாடிய அந்த கும்பல் நம் பெண்ணை நாமே நடத்தை கெட்டவள் என்ற பட்டத்திற்கு ஆளாக்குகிறோமே என்ற எண்ணம் சிறிது மின்றி சுப்புவுடன் அனுப்பி வைத்தது. அவளது பெற்றோர் ஏதோ அவர்கள் கடமையை செய்து விட்ட நிம்மதியில் அமைதியடைந்தனர்.

சுப்புவும் தான் பெரிய தியாகம் செய்பவனைப் போல் நடித்து சாவித்திரியை முப்பது பவுன் நகையுடனும், சீர்செனத்தியுடனும் அழைத்து வந்தான். தன்னை கட்டிக்கொள்ள மாட்டேனென்று உதாசீனப் படுத்தியவளை சும்மா விடுவதா? ஒரு வழி பண்ணிவிட வேண்டாமா? ஒரு வழி பண்ணினான். என்னதான் அவளை தொடவிடாமல் போராடியபோதும், முடியாமல், குரங்கு கை பூமாலையாய் சிதைந்து போனாள் சாவித்திரி. உடல் முழுதும் தீக்காயங்கள். மனமெல்லாம் அவன் வார்த்தையால் ஏற்படும் ரணம். சிவாவை மறக்க விடாமல் சொல்லிச் சொல்லி அடித்தான். யாரை கனவிலும் நினைக்கக்கூடாது என்று கூறி தாலி கட்டினானோ, அவனையே ஒவ்வொரு நிமிடமும் சம்பந்தப்படுத்தி பேசி சித்திரவதை செய்தான்.

சாவித்திரியை தேவடியாளாகவும், தன்னை தியாகியாகவும் சுற்பிதம் செய்துகொண்ட சுப்பு ஆடாத ஆட்டமில்லை. அதை பெரியவர்கள் யாரும் கண்டு கொள்ளவும் இல்லை.

ஒடிப்போன பெண்ணை தேடிப்பிடித்துக் கூட்டி வந்து, அவள் மனம் விரும்பி கட்டிக்கொண்டவளை விரட்டியடித்து, வேறொருவனுக்குக் கட்டிக் கொடுத்து தாங்கள் இழந்த கௌரவத்தை மீட்டுக் கொண்ட சந்தோசத்தில் அவர்கள் நிம்மதியாக இருந்தார்கள். தங்கள் கௌரவம் காத்த சுப்பு அவர்களுக்கு கடவுளாகவே தெரிந்தான்.

சாவித்திரி சுப்புவைப் பற்றி கூறினால், "போதும்.. போதும்.. நீ செய்த லட்சணத்துக்கு உன்னை வெட்டி

காதல் காலங்காலமாய் வாழ்கிறது. காதலர்கள் வாழ்கிறார்களா? காதலர்கள் வாழாதபோது அந்தக் காதல் வாழ்வதில் என்ன நியாயம்? காதலர்களை பலி வாங்கிக்கொண்டே இருக்கவா?

கூறு போடாம இந்தளவுக்கு வச்சிருக்கானே” என்று சுப்புலவையே பாராட்டினார்கள்.

அந்த பாராட்டைக்கூட அவன் நிரந்தரமாக பெறவில்லை. இனியும் அவளை கொடுமைப்படுத்தும் வழி தெரியாததாலோ என்னவோ, ஒரு நாள் தாலியை பிடுங்கிக்கொண்டு நிரந்தரமாக துரத்திவிட்டான் - அவனோடு வாழ தனக்கு மனமில்லையென்று கூறி.

ஆறு மாதங்கள்.. அவன் வாழ எடுத்துக்கொண்ட காலமல்ல. அவளை வதைக்க அவன் எடுத்துக்கொண்ட காலம். அவள் விருப்பப்படி வாழ்ந்திடக்கூடாது என்பதற்காக தன் வீட்டில் சிறை வைத்த காலம்.

சாவித்திரியின் வீட்டிலும், வெளியிலும் அவன் கூறிய காரணம், “இவளை என்னால கட்டி மேய்க்க முடியாது... எப்படித்தான் காவலிருந்தாலும் கண்டவனை பார்க்கறத விட மாட்டேங்கறா.. என்னையும் விட்டுட்டு எவனையாவது இழுத்துக்கிட்டு போயிடுவா போலிருக்குது. அவ நடத்தையே சரியில்ல..” மோசமானவள் என்று முத்திரை குத்தி விட்டான்.

அழுவோ, வேதனைப்படவோ சக்தியில்லாத சாவித்திரி கல்லாய் நின்றாள். எத்தனை எத்தனை கற்பனைகள். வாழ்வில் வண்ண மயமான கனவுகள். சிவாவுடன் வாழ்ந்த அந்த ஒரு மாதமும்.. அன்பும் அமைதியும், அதைவிட அவன் தன்னை பூவாய்த் தாங்கிய விதமும்...

ஏன் என்னை, என் வாழ்க்கையை கெடுத்தார்கள். எனக்கு ஏன் இந்த கொடுமையை செய்தார்கள். ஒருவனோடு சந்தோசமாக இருந்தவளை இழுத்து வந்து இரண்டாமவனுக்குக் கட்டிவைத்து... நடத்தை கெட்டவள் என்று பட்டம் சூட்டி... அழகாய் நான் அமைத்துக் கொண்ட வாழ்க்கையை அலங்கோலமாக்கி... ஆண்டவனே இது நியாயமா... அடுக்குமா... தனக்குள் மறுகிப்போனாள். அன்றிலிருந்து சாமி கும்பிடுவதையே நிறுத்தினாள்.

காதல் காலங்காலமாய் வாழ்கிறது. காதலர்கள் வாழ்கிறார்களா? காதலர்கள் வாழாதபோது அந்தக் காதல் வாழ்வதில் என்ன நியாயம்? காதலர்களை பலி வாங்கிக்கொண்டே இருக்கவா?

சுப்புலவனான அவளது வாழ்வும் முடிந்த பிறகு அந்த ஸ்டோர் ரூமில் ஒரு மூலை அவளுக்கு ஒழித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. எந்த உறவுக்காரர்கள் முன்னாலும் அவள் வரக்கூடாது. வெளியே வாசல், திண்ணை என்று வந்தால் காலை ஒடித்துப்போட்டு விடுவதாக மிரட்டினார் அப்பா. ஏனோ அம்மாவும் அதற்கு துணை போனதைத்தான் அவளால் தாங்க இயலவில்லை. ஒரு பெண்ணின் மனம் ஒரு பெண்ணுக்குக்கூடவா புரியாது.

பதினேழு பதினெட்டு வயதில் சிறகுகள் ஒடிக்கப்பட்டு முடக்கப்பட்டவள்... இந்த பத்து பதினொரு வருடங்களாய் அந்த இருட்டறையே கதியாய்... அந்த

வீடே உலகமாய்... மோட்டு வளை மட்டுமே தன் பார்வைக்கு உசந்ததாய்... கிணத்து மேடையும், துவைக்கும் கல்லும், பண்ட பாத்திரங்களுமே தோழிகளாய் ஜடமாகிப் போனாள். பாவம் அதுகூட அவள்மேல் பரிதாபப்பட்டிருக்கும்.

அவளது வாழ்வின் வசந்த காலமாய் நினைத்துப் போற்றிய சிவாவின் காதலும், அவனுடனான ஒரு மாத வாழ்க்கையும் மட்டுமே அவளுக்கு ஆறுதல் தரும் நினைவுகளாய்.

இடையில் எத்தனையோ மாற்றங்கள். தம்பிகளுக்கு திருமணமாயிற்று. தம்பிகளின் போதனையால் தம்பி மனைவிகள் மதிக்க மறந்தனர். அது சரி, வீட்டை விட்டு ஓடிப்போனவள் என்றும், பார்த்துப் பார்த்து கட்டி வைத்தவனுடன் வாழாமல் வீட்டோடு வந்து விட்டவள் என்றும் அறிமுகப்படுத்தும்போது யார்தான் மதிப்பார்கள். விரட்டி விரட்டி வேலை வாங்க மட்டுமே அவள் பயன்பட்டாள். அம்மா மட்டும் அதிசயமாக சில நேரம் வருத்தப்பட்டு அழுவாள் - அதுவும், அவள் சிவாவோடு ஓடிப்போனதால் அவள் வாழ்க்கையே வீணாகிப் போனதே என்று. தங்களால் அவள் அழைத்து வரப்படா திருந்தால் அவள் வாழ்க்கையை அவள் வாழ்ந்திருப்பாள் என்பதை அந்த வீட்டில் யாருமே நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

சுப்புகூட வேறு கல்யாணம் செய்துகொண்டு இரண்டு குழந்தைகளோடு வாழ்கிறான் - அவளது வாழ்வை நாசமாக்கிய வருத்தம் துளியுமின்றி.

சிவாவைப்பற்றி என்றோ ஒரு நாள் காற்று வாக்கில் வந்த செய்தி. அவனும் இன்னும் தனியாகத்தான் இருக்கிறான். தம்பி, தங்கைகளுக்கு திருமணம் செய்து வைத்து விட்டு யாருடனும் ஒட்டாமல் தனிமை தவம்புகிறான். வேறு கல்யாணத்திற்கு வற்புறுத்தியபோது “சாவித்திரி மட்டுமே என் மனைவி. வேறு ஒரு பெண்ணிற்கு என் மனதில் இடமில்லை. அவளை என்னோடு தக்கவைத்துக் கொள்ளாத பாவத்திற்கு நான் சரியான தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டும்” என்று மிகவும் வைராக்கியமாக வாழ்வதாக அறிந்தாள். மனம் இன்னும் ரணமாகிப்போனது.

எங்கோ ஒரு மூலையில் சாவித்திரியின் நினைவோடு சிவாவும், இங்கே ஒரு இருட்டறையில் சிவாவின் நினைவோடு சாவித்திரியும்...

நினைவுகளை மட்டுமே சுமந்துகொண்டு அந்தக் காதலர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை நகர்த்திக் கொண்டிருக்க...

இந்த இருவரின் வாழ்வை நாசப்படுத்திய அவளது சொந்தம், சுற்றம், சுப்பு எல்லோருமே குழந்தைகளும், குட்டிகளுமாய்... குடும்பத்தோடு சந்தோசமாய்...

காதல் வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது... காதலர்கள்தான் வெந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ◆

சண்டமாருத சக்திப்

பிழம்புகளாய்

அன்பாதவனின் தீச் சிற்பம்

ஆசிரியர் : அன்பாதவன்

விலை : ரூ.45

வெளியீடு : மருதா, சென்னை

நாலு கடிதங்கள்

மிக நல்ல கதை. நண்பனின் தம்பிக்கு - நண்பனுக் காக வக்காலத்து வாங்கி கடிதம் எழுதப் போய் - கடைசியில் நண்பனிடமே வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ளும் பரிதாபம்.. இக்கதையில் நகைச்சுவையும் இருந்தது. கிருஷ்ண மூர்த்தி மேல் ஐயோ பாவம் என்கிற அனுதாபமும் பிறந்தது.

பூராசாயி

சனியன் - சுர்முர் - நாத்தம் - மூளைச் சுரம் - சுர்ண கரூர ஓலி - அருவருப்பு - இப்படி பன்றிகளின் இழிவு ஆனால் கதையோ அழகு. கதை சொல்லும் பாங்கு அற்புதம். ஆங்காங்கே நகைச்சுவை...முடிவில் பூரா சாமியின் வாழ்க்கை அந்த பன்றியைவிட மோசம். நெஞ்சைப் பிழிய வைத்தது முடிவு.

தீ பரவடும்

ஒரு நூலகம் பிறக்கிறது. இளைஞர்களின் சாதிப்பு - அங்கே எத்தனை பரவசம். இளைஞர்களின் முயற்சி வீணாவதில்லை. அக்கதையில் விழுப்புரத்தில் உள்ள முக்கிய எழுத்தாளர், கவிஞர் பெரும்க்கள் அனைவரும் வருகின்றனர். நர்மும் விழுப்புரத்தில் குடியிருந்தால் நம் பெயரும் இடம் பெற்றிருக்குமே என்கிற ஏக்கம் எனக்கு. சிறந்த வழிகாட்டும் சிறுகதை.

மாளிடம்

புதிய கோடாங்கியில் சம்பத்தில் வந்து கலக்கிய கதை. கொண்டு சாப்பிடும் மனிதர்களோர் மானின் மேல் பரிவு காட்டுகின்றனர். காப்பாற்ற வேண்டிய இடத்தில் இருக்கும் மாக்களோ மாணை வேட்டைப்பொருளாக எண்ணுகின்றனர். இருவேறு துருவங்களை அலசும் பார்வை...

சக்தியின் வறுவங்கள்

மகளிர் குழுக்களின் சாதனையே இக்கதை. படித்த படிப்புக்கும் பார்க்கும் வேலைக்கும் பொருந்தா நிலை. வங்கியில் ஏற்படும் இழிவுகளை இட்டு எழுதியிருந்தது - ஓ.. இங்கேயும் இப்படித்தானா என எண்ண வைத்தது. பெண்களின் முன்னேற்றத்தையும் ஒரு வங்கி மேலாளரின் முனைப்பையும் சித்தரிக்கும் அருமையான கதை.

நிறப்பிரிகை

குழந்தைகள் - விளையாட வேண்டிய வயது ஆனால் விதியோடும், ஆபத்தோடும் விளையாடும்

மொத்தம் 15 சிறுகதைகள். அத்தனையும் அர்த்த பலத்தோடு மானிடரை அசைத்துப் பார்க்கும் சமூக நிதர் சனங்கள் நழுத்துப்போன சமுதாய நாடியை நிரந்தர மாயத் துடிக்கச் செய்யத் தூண்டும் ஊட்டத்திற்கான நெருப்பு மருந்துகள்... பல் உடைந்த நிர்வாகச் சக்கரப் பழுதை சரிபார்க்கும் சாட்டையடிச் சண்டமாருத சக்திப் பிழம்புகள்... பெரிய மனிதர்களின் முகக் கவசத்தை நீக்கும் மூர்க்க முனைப்புகள் இப்படி அன்பாதவன் கதைகளின் ஒட்டுமொத்த உயர் சிறப்புகளைச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

முதல் கதை - பாம்பு

கண்ணாடி அறைக்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதை வேலை செய்வதுபோல் வேலை செய்துகொண்டே அலுவலகமே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது - என்பதில் தான் எத்தனை நக்கல். பாம்பை அடிக்க புரீசிடீங்ஸ் தேடியலையும் அதிமேதாவித்தன அற்பங்கள் அருமை. குத்தல், கேலி, கிண்டல் மூலம் அலுவலக அவசர நடவடிக்கையின் அரிதாரம் பளிச்சிட வைக்கும் கதை.

ஒத்த அடி

ஒரு தலித் வழக்கறிஞரின் திறமை கூறப்பட்டுள்ளது. வாராதுபோல் வந்த மாமணியாய் சுசுமார். இனத்தின் பெருமை காக்க சுசுமாரர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள்.

விழிப்பு

ஓர் ஓய்வடைந்த ராணுவ வீரரின் வாழ்க்கை சான்றை அதிகாரிகளே தொலைத்ததால் ஏற்படும் வக்கிரங்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் சித்திரம். முடிவில் வீரர் - துப்பாக்கி ஏந்திய கையால் செருப்பை ஏந்திய சீற்றம்... எல்லையில் இருந்தபோது எதிரி நாட்டு எதிரிகளோடு மல்லு... ஓய்வுக் காக இருக்கும்போதும் உள் நாட்டு உதவாக்கரைகளோடு மல்லு... ராணுவ வீரருக்குத் துணையாக இதற்கெல்லாம் ராணுவம் வருமா என்ன? தனியாகத்தான் கிளம்ப வேண்டும் - கிளம்புகிறார் - வெற்றியும் பெறுகிறார் - தீர்வு சொல்லும் தீரக் கதையிது.

பட்டாம்பூச்சிக் காவம்

துரை, சிவா நண்பர்கள். படித்தவர்கள். வேலை தேடித் தேடி கிடைக்காத குதிரைக் கொம்பு - கைத்தறியில் ஏதோ தற்சாலிகமானதொரு வாய்ப்பு - பட்டாம்பூச்சி இறந்து கிடக்கிறது - பட்டதாரி விழிக் கணவைப் போல... வேலையில் லாப் பட்டதாரிகளின் சோகம் நெகிழ வைக்கிறது.

விபரீதம். நாடு இன்னும் ஆபத்தைத் தாண்டவில்லை. போதுபதறுகிறது அதிகார வர்க்கம். மிகச் சிறந்த கதை. என அறிவிக்கும் பாங்கு அற்புதம். பல்வேறு வண்ணங்களின் தலைப்பில் கதையை நகர்த்துவது வித்தியாசமான உத்தி.

கதை முடிவு

பாஞ்சாலியின் வீராவேசக் குரல். தர்மன் அதர்மனாகிறான். அர்ச்சுனன் காமார்ச்சுன்னாகிறான். கண்ணன் கரும் விமர்சனத்திற்கு ஆளாகிறான். புரட்சிப் பாஞ்சாலியின் பூகம்பப் பார்வை அனைத்தையுமே புரட்டிப் போடுகிறது. வேறுபட்ட கோணத்தில் சிந்தித்திருக்கும் அன்பாதவன் மாறுபட்ட சிந்தனையாளரே.

நீர் வழி

புறநானூற்றின் புடம் போட்ட தங்கப் பாடலோடு ஆரம்பிக்கும் இக்கதை, வீராணம் திட்டத்தின் பாதிப்பு களை, மக்கள் உள்ளக் குமுறலை படம் பிடிக்கிறது. நீர் வழிகளை அடைத்தது, குளம் குட்டைகளை தூர்த்தது போன்ற விபரீதங்களை அடுக்குகிறது. வழியில் விழுப் புரம் பேராசிரியர் ஐயா பழமலய், பண்டுட்டிக் கவிஞர் சந்திப்புகள் நிகழ்வது வெகு சிறப்பு.

சர்மபிகேட்

சிரிப்பாகவும் இருந்தது - வேதனையாகவும் இருந்தது. இருளர் என்கிற பழங்குடி மக்கள் இனச் சான்றுக் காக எத்தனை இடையூறுகள். ஆனால் உயர் சாதிக்காரர் களுக்கு கொண்டாரெட்டி. எனும் எஸ்.டி. சான்றிதழ் மட்டும் தாராளம். அங்கே பணம் - இங்கே வெறும் இனம் முடிவில் அந்த இனம் பாம்பாகப் புடுங்கும்

கோன் பனைகா க்ரோப்பதி

லாட்டரி சீட்டு விற்பவனின் மனசாட்சியை முடிவில் பேச விட்டிருக்கிறீர்கள். இதில் ஒரு பொன்னான வரி: "நம்மளுக்குக் கெடைக்கிற மீனுகூட கவல தானம்மா"

தீச்சிற்பம்

கருப்பு ஒரு சிவப்பை வென்ற கதை. காதல் = இதயம் மட்டுமே இயங்க வேண்டிய இடம். ஆனால் பணம் தன் பண்பாட்டை மீறும்போது போர்க்களம் ஆகும் கல்யாணக்கூடம். சேரிதானே என்கிற சிறுமை எண்ணம் - ஆனால் சிறிப் பாயும் சினத்தில் தான் தெரிகிறது அதன் பெருமை வண்ணம்.

இத்துடன் கதை முடிகிறது. ஆனால் இன்னும் கதைகள் சேர்த்திருக்கக்கூடாதா என்ற ஏக்கமே மேலிகிறது.

எல்லாக் கதையும் சமூக நோக்கு - காலத்தை வென்று நிற்கும் மர்க்கண்டேயக் கதைகள். சமூக அக்கறையுடன் சனங்களின் ரத்தமும் சதையுமான எதார்த்த ஓவியங்களே இக்கதைகள். சாதனை சாதிக்கும் கதைகள். வேதனையை வெளிக்கொணர்ந்து, வெற்றி கரமாக சனங்களின் குரல் என விளக்கும் கதைகள். இதனை பரிசுக்குரிய நூலாக தேர்வு செய்யலாம். அப்படித் தேர்வு செய்தால் இலக்கிய அமைப்புகளுக்குப் பெருமை.

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர் சங்கம், சிறப்புப் பேரவை

14.8.2005 அன்று சென்னை தியாகராயர் நகர், தக்கர்பாபா வித்தியாலயாவின் புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டு நினைவரங்கில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர் சங்கத்தின் சிறப்புப் பேரவை நடைபெற்றது.

சங்கத்தின் தலைவராக மூத்த மொழிபெயர்ப்பாளர் திரு. மாஜினியும், தலைவராக பேராசிரியர் கோச்சடையும், செயலாளராக அமரந்தாவும், பிற செயற்குழு உறுப்பினர்களும் பொறுப்பேற்றனர். சென்ற ஆண்டு கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிடும் யோசனைக்கேற்ப கட்டுரைகள் சேகரிக்கப்பட்டன.

சிறப்புப் பேரவையில் எதிர்காலப் பணிகளைத் திட்டமிடவும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களில் அரசியல்-சமூகம் மற்றும் பிற துறைகள் சார்ந்த இரு பகுதி நூல்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் பற்றியும் விவாதங்கள் நடைபெற்று கருத்துக்கள் தொகுக்கப்பட்டன.

மேற்கொள்ளப்பட்ட தீர்மானங்கள்

1. மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்கு நூலின் பதிப்புரிமை வழங்கப்பட வேண்டும்.
2. சாகித்ய அகாதெமி விருது பெறும் பிற மொழி நூல்கள் தமிழிலும், தமிழ் நூல்கள் பிற மொழிகளிலும் மொழியாக்கம் செய்திட நடவடிக்கை தேவை.
3. தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களில் மொழிபெயர்ப்புக்கென தனிப் புலம் அமைக்கப்பட வேண்டும்.
4. பல்கலைக்கழக அனைத்துத் துறைகளிலும் மொழிபெயர்ப்புக்கென தனி இருக்கைகள் நிறுவப்பட வேண்டும்.
5. தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வரலாறு குறித்த ஆய்வு மற்றும் உயராய்வு செய்திட மாணவர்களை பல்கலைக் கழகங்கள் ஊக்கப்படுத்த வேண்டும்.
6. தமிழ் நூல்களை ஆங்கிலம் மற்றும் பிற மொழிகளில் மொழிபெயர்த்திட மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் முன்வர வேண்டும்.

சந்திரன்

—24

அரசு என்பது அதிபர் ஆட்சி அல்லது நாடாளுமன்ற ஆட்சி என இரு வகையாக உலக நாடுகள் அறிந்துள்ளன. இதில் நாடாளுமன்ற ஆட்சி என்பது மக்களின் விருப்பம் சார்ந்து அமைக்கப்படுவதாக நாடுகள் சொல்லிக்கொள்கின்றன. பொதுப்படையான விருப்பம் அல்லது மக்களின் இசைவு பெற்ற அரசு என்பது நாடாளுமன்ற வகையில் மட்டுமே சாத்தியம் என நம்பப்படுகிறது. சட்டம் இயற்றுதலும் அதை நடைமுறைப்படுத்துதலும் பெரும்பான்மையே இறுதியான இலக்காகக் கொள்ளப்படுகிறது.

செயலாக்கம் என்பது அதிகார வர்க்கத்தின் பிடியில் நேரடியாக ஒப்படைக்காமல், அதன் லகாளை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, அதிகார வர்க்கத்தை செயல்பட அனுமதிக்கும் விதமாக நாடாளுமன்ற அரசு பெரும்பாலும் அமைந்து விடுவதாக அம்பேத்கர் குறிப்பிடுகிறார்.

நீதியை உறுதி செய்யும் வாய்ப்புப் பெற்ற மாட்சிமை தங்கிய நீதிமன்றங்கள் மக்களின் பொது நீதி காக்கப்படுவதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய அரசு அதிகார மையங்களை அமைக்கும்போது மக்களின் தொடர் தேவைகளை மனதில் கொண்டே அமைக்கிறது.

1782 முதல் 1800 வரையிலான ஒன்பது ஆண்டுகள் மாதிரி அயர்லாந்து நாடாளுமன்றத்தை தத்துவ வடிவமாகக் கொண்டதான் இந்திய நாடாளுமன்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. அயர்லாந்தின் அப்போதைய நாடாளுமன்றம் தன் அதிகார மையங்களை தேர்வு செய்வதிலும், குறுக்கீடு செய்வதிலும் முழு அதிகாரம் பெற்றதாக இல்லை. மாறாக இந்த அதிகாரத்தை ஆங்கில அமைச்சகம் தன் கையில் கொண்டிருந்தது.

இந்த அவலம் தொடரக்கூடாது என்பதற்காக நமது நாடாளுமன்றம் போதிய நேர்மையான அதிகாரங்

**சட்டத்தின் மூலமாக
தீண்டாமையை ஒழிக்க
இயலாது எனவும் குறிப்பிடும்
மனிதவாதிகள், சாதி
தீண்டாமையை ஒழிக்க
மக்களின் மன மாற்றம்
மட்டுமே தீர்வு எனவும்
முன்வைக்கின்றனர்.**

களை இயக்கும் வலிமைமிகு தளமாக அமைக்கப்பட்டது. மக்களின் பொது விருப்பம் என்பது, வாழும் குழுக்களின் தேவை என்ற அளவிற்கு மாற்றப்பட்டது. இந்த மாற்றம் பொது நீதிக்கும், மக்களின் உணர்விற்கும் இடையே கூடுதலான முரண்களை ஏற்படுத்தி வருகிறது.

அதிகார மையங்களின் திறன் அறிந்து அதை சாமான்ய மனிதன் அணுகும்போது அதுவரை இயல்பாய் செயல்பட்டுக்கொண்டு வந்தவைகள் தமது இயல்பு மாறி முடக்கி வைக்கப்படுகின்றன.

அதிகார மையங்களின் செயல்பாடுகள் “மக்கள் விருப்பம்” என்பதை கணக்கிட்டு அமைவதாக நாடாளுமன்றவாதிகள் நம்புகின்றனர்.

சட்டத்தின் மூலமாக சாதியை ஒழிக்க இயலாது எனவும், சட்டத்தின் மூலமாக தீண்டாமையை ஒழிக்க இயலாது எனவும் குறிப்பிடும் மனிதவாதிகள், சாதி தீண்டாமையை ஒழிக்க மக்களின் மன மாற்றம் மட்டுமே தீர்வு எனவும் முன்வைக்கின்றனர்.

ஆனால் வெளிப்படையான உண்மையாக வர்ணம், சாதி, தீண்டாமை, ஆண்-பெண் பாகுபாடு ஆகிய

கீந்த நாட்டின் தொன்மையான மொழிகளாக பாலியும், தமிழும் அமைந்துள்ளன. இம்மொழியில் எழுந்துள்ள மூல காப்பியங்கள் அனைத்துமே பவுத்த, சமண காப்பியங்களாக உள்ளன. இன்னும் குறிப்பாக ஐம்பெரும் காப்பியங்களும், ஐஞ்சிறு காப்பியங்களும் பவுத்த-சமண காப்பியங்களாகவே உள்ளன.

வற்றை தொடர்ந்து மனு சாஸ்திரம், நாரதி ஸ்மிருதி, புருஷ சுத்தம் போன்ற கொடுஞ்சட்டங்களே ஏற்படுத்தின என்பதை கவனத்தில் திட்டமிட்டு மறைத்து வருகின்றனர். இந்த நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு புராணமும், பகவத் கீதை போன்ற உபதேசங்களும் இவர்களால் சொல்லப்படும் வேதங்களும் பேதங்களை நியாயப்படுத்துவதாகவும், பாதுகாப்பதாகவும் அமைந்துள்ளன. சட்டத்தின் மூலமாக ஒரு சமூகத்தை பிளவுபடுத்தி வைத்திருப்பது தெளிவாக உள்ளபோது, அதை நேர் செய்வதற்கு பயன்படு சட்டங்களின் மூலமாகத்தான் இயலுமே தவிர வேறு வழியில்லை.

அம்பேத்கர் தந்திருப்பது வெகுமக்களின் உவப்பிற்கும், மனித சமத்துவத்திற்கும் அவசியமானது என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர வேண்டும். இதுவே வெகுமக்களின் மனமாற்றத்திற்கு வழிகோலுமே தவிர, மாற்று வழியில்லை.

சாதியை, தீண்டாமையை ஒழிக்கும் விதமாக அம்பேத்கர் நூல்கள் உள்ளன. சாதியை ஏற்கும் நூல்களை நம்பும் மக்களிடம் தெளிவு வேண்டி அம்பேத்கர் நூல்கள் பரவலாக்கம் அவசியமாகிறது. இந் நூல்களின் ஆட்சி மட்டுமே மக்களிடையே தெளிவை முகிழ்க்கும். மாறாக தெளிவு விளைந்தபின் மட்டுமே அம்பேத்கர் நூல்களின் தேவை அமையும் என்பது அம்பேத்கர் நூல்களின் பரவலாக்கத்தை மந்தப் படுத்தவே வழிகோலும் என்பது தெளிவு.

இந்த நாட்டில் புராணங்களின் தொகுப்பு நூல்கள் கிடைக்கும் அளவிற்கு அம்பேத்கரின் நூல்கள் விரிவாக்க முயற்சிகள் நடப்பதில்லை என்பது சீர்செய்ய வேண்டிய நிலை.

தற்கால கருத்தாளர்கள் செம்மையாக அம்பேத்கர் கருத்துக்களை எளிய மனிதர்களை நோக்கி கொண்டு செல்கின்றனர். இது சமத்துவத்திற்கு உவப்பான கருத்தாக அமைவதோடன்றி சாதி, வர்ண கோட்பாடுகளை சிதைக்கும் வாய்ப்பாகவும் அமைகிறது.

பவுத்தம் தன்னுடைய இயல்பிலேயே சகோதர உணர்வை வைப்பாகக் கொண்டுள்ளதால், இவ்விலக்கிய மக்கள்மயப்படுதலும் சாதி ஒழிப்பிற்கு வழி என்பது அம்பேத்கரின் சிந்தனை என்பது அறிவு.

இந்த நாட்டின் தொன்மையான மொழிகளாக பாலியும், தமிழும் அமைந்துள்ளன. இம்மொழியில் எழுந்துள்ள மூல காப்பியங்கள் அனைத்துமே பவுத்த, சமண காப்பியங்களாக உள்ளன. இன்னும் குறிப்பாக ஐம்பெரும் காப்பியங்களும், ஐஞ்சிறு காப்பியங்களும் பவுத்த-சமண காப்பியங்களாகவே உள்ளன.

ராமாயணமும், மகாபாரதமும் தமிழைப் பொருத்த வகையில் மொழிபெயர்ப்பு காவியங்களே (கவனிக்க - காப்பியங்கள் அல்ல). தமிழில், பாலியில் இறை கோட்பாடு பொதிந்த காப்பியங்கள் தோன்றாதது, அம்மொழியாளர்கள் கடவுட் கோட்பாட்டை ஏற்காதவர்கள் என்பது தெளிவு.

இந்த சுற்பித நூல்களாக ராமாயணம், மகாபாரதம் போன்றவை மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வில்லிபாரதம் மற்றும் கம்ப ராமாயணமாக தமிழில் பெரிதும் இன்று சிலரால் விரிவாக்கம் செய்யப்படுகிறது.

அரசு என்பது மக்களின் விருப்பத்தை தன்னுடைய செயலால் வடிவமைத்துக் கொள்ளவியலும் என்பதற்கு மனுவின் மனு ஸ்மிருதியும், அண்மைக் காலங்களில் தோன்றிய மொழிபெயர்ப்பு ராம, பாரத நூல்களே சான்று.

இவைகளை அம்பேத்கர் உணர்ந்துதான் ஆரசியல் சட்டத்தின் மூலமாக சகோதர கருத்தியலை நாட்டில் கருத்தாக்கினார். பவுத்தம் தன்னுடைய இயல்பிலேயே சகோதர உணர்வை வைப்பாகக் கொண்டுள்ளதால், இவ்விலக்கிய மக்கள்மயப்படுதலும் சாதி ஒழிப்பிற்கு வழி என்பது அம்பேத்கரின் சிந்தனை என்பது அறிவு.

குறிப்பிட்ட கால இலக்கிய காலம் வரை, இறை கோட்பாட்டு புராணங்கள் பவுத்தத்தை விமர்சனம் செய்தே எழுதப்பட்டன. பின்னர் பவுத்தம் என்பதை குறிப்பிடவும் தவிர்த்து தங்களின் கருத்தை பதித்தனர்.

விமர்சனம் செய்வதன் மூலமாகக்கூட பவுத்தத்தின் இருப்பை அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ள இயலவில்லை.

இந்நிலை ராமாயண, மகாபாரதங்களுக்கும் ஏற்படுத்துதல் மட்டுமே சமத்துவ கருத்துக்கள் பரவ வழி.

இதன் தேவையை அம்பேத்கரின் நூல்களும், பவுத்த நூல்களும் மிகச் சரியான வகையில் ஈடு செய்யும் என்பது உண்மை. மக்களின் மன மாற்றம் என்பது இத்தகைய சட்டங்களினால் மட்டுமே என்பது அறிவு.

வா.மு. கோமு

கும்பிடறனுங்க! பொழுது போவன்னு பேசிட்டு இருக்கறது ஒரு ரகமுங்க. பொழுது போயிடுச்சேன்னு வெசனப்பட்டு பேசிட்டு இருக்கறது ஒரு ரகமுங்க. பொழுதெல்லாம் எம்பட பொழப்பு நாறப் பொழப்புங்க. அதனால எப்ப வேணா பேசலாம், எப்ப வேணா நிப்பாட்டிக்கலாமுங்க. ஒவ்வொருத்தனுக்கும் அவனவன் பொழப்பு மேலயே ரொம்ப வயித் தெரிச்சலுங்களாமா? காறித் துப்பிக்குவானுகளாமா? நாலு எழுத்து படிச்சவங்க... கேக்குறேன் நெசமுங்ளா? உங்களப் பத்தி நமக்குத் தெரியாதுங்களா... நாலு பேரு ஆமாம்பீங்க... நாலு பேரு இல்லம்பீங்க... உனக்கு அதப்பத்தியெல்லாம் என்னடா பரதேசின்னுசு! சொல்லுவீங்க... கும்பிடறனுங்க, எசமாங்கவியளே!

போரு முடிஞ்சு போச்சுங்களாமா, எழுட்டுப் பேரோ செத்துப் போயிட்டதா அந்த சொக்காகாரரு பேசிட்டு இருந்தாப்பலைங்க. ஒரு ஏராக்கப்பல்ல இருந்து குண்ட போட்டா, இன்னொரு ஏராக்கப்பல்ல இருந்து குண்டு போயி வெடிச்சப்போடுதுங்களாமா? படிச்சவீக, கேக்குறேன் நெசமுங்ளா? எங்கூர்ல ஒரு வாத்தியாரு டுவாக்கீல பாலிஸ் குண்டுகளப் போட்டு தேங்கா நாரைச் செடுமி குருவி சுடுவாப்பலைங்க. ஏராக்கப்பலப் பத்தி அந்த சொக்காகாரரு அந்தப் புள்ளகிட்ட சொல்லிட்டுப் போக, அவளும் கோழி அனத்துறாப்பல சிரிக்கறாளுங்க.

கும்பிடறேனுங்க! ஊர்ல எழவு காரியம் ஒன்னு ஆயிப்போச்சுங்க. பெரிய கவுண்டரு நாப்பது ரூவா குடுத்து தூரத்துல அவிங்க சொந்த பந்தத்துக்கெல்லாம் சேதியச் சொல்லிட்டு வரச்சொல்லி அனுப்பிச்சாருங்க. அதுல பாருங்க இன்னும் ஒரே ஊருதாம் பாக்கி. அங்கீம் சொல்லிப்போட்டு நானு ஊரு போயிச் சேர்ப்ப இருட்டுக்கட்டி நடுச்சாமமாட்ட ஆயிப் போயிருமாட்ட இருக்குதுங்க.

பெரிய கவுண்டிச்சி முந்தா நேத்து வரைக்கிம் வெறும் வாயில மண்ணை அள்ளிப் போட்டுட்டு மென்னுட்டு திரிஞ்சுதுங்க. இன்னிக்கு காலம்பரமே நெஞ்சு வலிக்குதுன்னுட்டு படுத்த கெடைய வுட்டே எந்திரிக்கவே இல்லியாமா. சின்னக் கவுண்டிச்சி பாலோ தென்னமோ கொண்டு போயிருக்குமாட்ட. கெழவி வாயப் பொழந்துட்டு கெடந்துச்சாமா. சாவு பாருங்க. பக்குன்னு வருது, பக்குன்னு கொண்டு போயிருது. மெட்ராஸ்கல அப்பிடித்தா ஆயிப் போச்சுங்களாமா? கடலு தண்ணி பூந்து எழுட்டுப் பேரோ செத்துப் போயிட்டதா போன மாசத்துல பேசிக்கிட்டாங்க.

இதுல பாருங்க, தியானம், ஞானம், அமைதிண்டு ஊருக்குள்ளார நம்மூர்ல ஒரு பய திரிஞ்சானுங்க. கண்ணுச் சூட்டுக்கு மேல புள்ளி மாதிரி ஆத்மா ஒக்காந்துட்டு இருக்குதுன் னெல்லாம் சொல்லிட்டு பொஸ்தவமும் கையுமா அலைஞ்சானுங்க. கெரவம் புடிச்ச தாயலி என்ன கருமமனே தெரியலைங்க, ரெயில்வே தண்ட வாளத்துல படுத்துக் கெடக்கானேன்னு நாலு தடக்கா இழுத்துக்கொண்டு போயி ஊட்டுல உட்டனுங்க. என்னேரமும் தாயலிக்கு காவலாங்க இருக்க முடியும்? அதே மாதிரிதான் செத்துத் தொலஞ்சான்.

அவன் எழவச் சொல்லத்தானுங்க இந்த ஊருக்கு மொத ஒரு தடக்கா வந்தது. இந்த இட்டேறியிலதானுங்க ரெண்டு கௌஸ் பட்ட சாராயம் சாப்டனுங்க. அதா கூட்டமா குந்தியிருக்காங்க பாருங்க. ஆங்... மொதல்ல சரக்கு ஒரு வா ஊத்திட்டு பேசலாமுங்க. டீக்கடையின்னா எனக்கு தனி கௌசு வெச்சிருப்பாங்க. இங்க அதெல்லா கெடயாதுங்க. யாரு வேணா வாய ஒட்டி ஒட்டி குடிச்சிக்கலாங்க.

படப்படன்னு ரெண்டு கௌசு ஊத்தீட்டு சோலிய முடிச்சுட்டு எழவு சொல்ற ஊட்டுக்கு வந்துட்டனுங்க. தோ வந்துடறோம்னு சொல்லிட்டு காபி தண்ணி கொண்டாந்து குடுத்தாங்க. வேண்டாங் சாமின்னுட்டனுங்க. பின்ன காபித் தண்ணி கிக்க கொறச்சுப் போடுங்கள்ல. கௌம்புறப்ப பழைய துணி குடுத்தாங்க மகராசி. வாங்கி எம்பட கிக்கத்துல வெச்சிட்டு கும்புடு போட்டுட்டு கௌம்பிட்டனுங்க.

நம்மூர்ல குளிரு தாங்க முடியல, எங்காச்சிம் திப்பிட்டு பழசு இருந்தா வாங்கியாரச் சொன்னாளுங்க. இவிக சேல ரெண்டு குடுத்திருக்காங்க. மாமியாகாரி வேற எம்பட

**டீக்கடையின்னா
எனக்கு தனி கௌசு
வெச்சிருப்பாங்க.
கீங்க அதெல்லா
கெடயாதுங்க. யாரு
வேணா வாய ஒட்டி
ஒட்டி குடிச்சிக்கலாங்க.**

**இங்கெதுக்கு இன்னாரத்துல
வந்தா இவ? தண்ணிக்கு
வார நேரம் பாருங்க சாமி.
முடியாத வேல
இவுளுக்கெதுக்கு?
ஊட்டுக்காரியப் போய் நாலு
மிதி உட்டு சொல்லோணும்.
உங்கோத்தா கூவீட்டான்னு.**

ஊட்டுலயே ஒரு வருசமா கெடக்க றாளுங்க. அவவேற நடுச்சாமம் ஆனாப் போதும் ஊஆன்னு அனத்த ஆரம்பிச்சுடறாளுங்க. அனத்தாமக் கெடன்னு இதுக ரெண்டையும் கொண்டுபோனதும் கொடுத்துரோணும். ஊட்டுக்காரிக்கு வேற தனியா குஷி பிச்சிக்கும். ஏன்னா அவ ஆத்தாகாரிக்கு செஸ்க போட்டன்ல. குஷி கெளம்பிட்டா கொளத்து மீனை முந்தானையிலவாவது புடிச்சாந்து வறுத்திருவா. ராவுல எங்குட ஒன்டி ஒன்டி படுத்துக்குவா. சரிசரி அதெல்லா எதுக்குங்க.

அதா லைட்டு தெரியுது பாருங்க, அதானுங்க நம்பட ஊரு. கவுண்டரு ஊட்டுகிட்ட எச்சா லைட்டுக கட்டியிருப்பாங்களாட்ட இருக்குதுங்க. நோம் பிக்கி கோயிலல லைட்டு கட்டுன மாதிரி. போனவனை வேற காணமேன்னு கவுண்டரு அடிச்சுட்டு கெடப்பாரு. அல்லாந்து ஊட்டுலயும் சொல்லீட்டனுங்க சாமீன்னு சொல்லிப்போடணும். சரி கொளத்து மேலயே போறதே போறம், ஏறங்கி மொகங்கை கால் கழுவிட்டுப் போயிரலாமுன்னு ஏரில ஏறிப்போயி கொஞ்சமா ஏறங்குற படியில ஏறங்கனனுங்க. இந்தக் கெட்டாப்பு மழை சாஸ்த்தியா பெஞ்சதால தண்ணி மேலயே கெடக்குதுங்க.

நெலா வெளிச்சத்து அலைஅலையா மின்னீட்டு தண்ணி சத்தமில்லாம கெடக்குதுங்க. அட ஆரது? அங்க? பொம்பளப்புள்ளயாட்டத் தெரியுதுங்களே...! அடக் கெரவத்த மூச்சில்லெ. யாருன்னு வேற இந்த நொல்லக் கண்ணுக்குத் தெரியமாட்டிங்குது. கொடம் வேற கெடக்குது. தீக்குச்சி ஒன்னு உரசிப் பாக்கங்காட்டித் தான் தெரியுது... எம்பட மாமியாகாரிங்க.

இங்கெதுக்கு இன்னாரத்துல வந்தா இவ? தண்ணிக்கு வார நேரம் பாருங்க சாமி. முடியாத வேல இவுளுக்கெதுக்கு? ஊட்டுக்காரியப் போய் நாலு மிதி உட்டு சொல்லோணும். உங்கோத்தா கூவீட்டான்னு.

கெதி கெட்ட நாயி அம்மாவாச கும்புட்ட மாதிரி, ஊட்டுப் பக்கமா நாம் போறப்பவே மீனு நாத்தம் தூக்குதுங்க. பொறிச்சுட்டு இருப்பாளாட்ட இருக்கு துங்க. ஊர்ல சாவு, ஊட்டுல சாவு. இவுளுக்கு எதுக்குங் சாமி பொறிச்ச மீனு? கவுண்டரு கீழ்சாதிப் பயலுன்னு தனியா அவரு காட்டுக்கு கிட்ட ஒதுக்கி குடிசை போட்டுத் தந்தது இவ கவுண்டரு எழுவப்ப மீனு திங்கவா? நாயத்த சொல்லுங் சாமி... இப்புடிகுட ஒருத்திக்கு புத்தி கெட்டுப் போவுமா? இருங் இருங் இருங்... உள்ளார பேச்சு சத்தம் கேக்குது...

“சீக்கிரம் கொண்டா புள்ள; காலைல இருந்து காபித் தண்ணியக் குடிச்ச குடிச்ச நாக்கே செத்துப் போச்சு”

“அரை வேக்காட்டோட எப்படிங்க கவுண்டரே திம்பீங்க? ஆமா... எம்பட ஊட்டுக்காரன் எப்ப வருவாப்லைங்க?”

“அக்கரையாம்பாளையங்கட்டி அஞ்சுரு சொல்லிட்டு வரச்சொல்லி இருக்கன். வெடியக் காத்தாலதான் வந்து சேருவான்னு நெனைக்கேன். கொண்டா கொண்டா... இப்புடி வெய்யி”

அடங்கோத்தாளோக்க, அங்க ஆயா செத்துக் கெடக்கா... இவுனுக்கு மீனு கேக்குதா வாயி!

நாட்டியத் தொழில்

I
பிரபஞ்சம் தனக்கான ஒழுங்கமைவில்
தினமும்
தன் நாட்டியத்தை அரங்கேற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

II
இன்று
என் மூதாதையர்கள் சுவாசித்து வாழ்ந்திருந்த
கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தேன்.
மண்டிப் படர்ந்த அகன்ற பூவரச இலைகளும் பூக்களும்
பேருந்தின் வேகத்தை உள்வர்ங்கிக் கொண்டு
நர்த்தனம் செய்தன
அந்த வெகுவான பசிய இலைகளின் லாவகம்
என் உடலைத் தொற்றிக் கொண்டது.

III
அரிதுயில் - இடநாசி மூச்சு நீள்வயமானது.
வலங்கையின் லாவகம் மட்டும் அபரிமிதம்.
மனம் இசைய
அனைத்துச் செயல்களும் அதிலாவகம்!

IV
மன வேகத்தைக் தடம்பிடிக்கும்
சிந்தனையினின்று கழற்ற முடியாதது -
நான் கட்டியிருப்பது
உயிருள்ள சலங்கை!

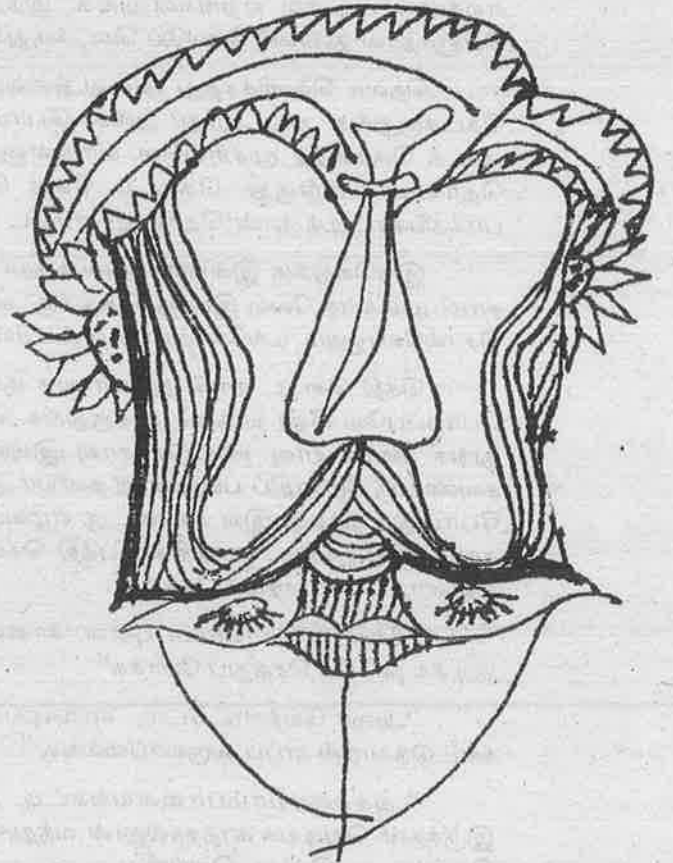
V
கால்கள் காற்றினால் ஆனது
மனம் லயிக்கையில்

VI
ஒழுங்கும் கட்டுத்திட்டமும் உள்ளது
எப்படி நடனமாக முடியும்?
இசைபோன்ற பேரருவியல்லவா நடனம்!

VII
எனக்கும் இந்த உலகிற்குமான
உறவும் தொடர்பும் என்ன?
இவ்வுலகில் என் உயிர்முடிச்சுத்
தொடுபுள்ளி நடனம்
நடனம் பிரபஞ்சம்

VIII
லயிப்பில் கால்வரப்பெறும் நடனம்
பயில்வதால் அல்ல -
லயிப்பே உயிர்ப்பு!

ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்

புதிய கோடாங்கியின் ஆகஸ்ட் மாத டைர்

3.8.2005

**பெண்கள்
அரங்கு**

சென்னை லயோலா கல்லூரியில் பெண்கள் அரங்கு 1998-இல் நிறுவப்பட்டு மாணவிகள் பொறுப்பில் பல்வேறு செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றது. 2005-ஆம் கல்வியாண்டில் பெண்கள் அரங்கின் துவக்க விழாவிற்கு எழுத்தாளர் சிவகாமியை சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்ற அழைத்திருந்தனர்.

“காதல், திருமணம், குடும்பம், கருவுருதல், தாய்மை, குழந்தைப்பேறு இவை யாவும் பொதுவில் விவாதிக்கக்கூடிய அரசியலே அன்றி, நபர் சார்ந்த அந்தரங்க விஷயங்கள் அன்று. இப்படி விவாதிப்பதின் மூலம்தான் அதன் பின்னணியில் உள்ள அரசியல் செயல்பாட்டில் பெண்கள் பங்குபெற முடியும்” என்று இவை எல்லாவற்றின் பின்னணியிலும் சாதியின் நுணுக்கமான ஊடுருவலை எடுத்துரைத்தார்.

இவ்விழாவை கல்லூரியைச் சேர்ந்த மாணவிகள் ஒருங்கிணைப்பாளர் முனைவர் கலையரசியும், மாணவியர் தலைவி சுகந்தியும் நடத்தினார்கள். விழாவில் மாணவிகளும், ஆசிரியர்களும் திரளாகக் கலந்து கொண்டனர். கல்லூரி முதல்வர் ஆல்பர்ட் முத்துமாலை, ரெக்டர் ஜெயராஜ் ஆகியோர் தலைமையேற்று வாழ்த்துரை வழங்கினர்.

4.8.2005

**தலித்
நிலவுரிமை
பிரச்சாரம்**

போளூர் தாலுக்காவைச் சேர்ந்த கண்ணமங்கலம் அருகே உள்ள சந்தவாசல் கிராமத்தில், தலித் பெண்கள் குழுக்களை பிரபுவும், எலிசபெத் மேரியும் ஒருங்கிணைத்து தலித் நிலவுரிமை கருத்தரங்கிற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். சுற்று வட்டாரத்திலிருந்து சுமார் இருபது கிராமங்களிலிருந்து நூறு பெண்களுக்கு மேலாக திரண்டிருந்தனர்.

எழுத்தாளர் சோபகன் தலித் மக்களுக்கு இயற்கையாகவே நிலத்தின் மீது பற்றும் ஈடுபாடும் உள்ளது என்றும், இது தொன்மம் சார்ந்த விஷயமாக தான் கருதுவதாகவும் கூறினார்.

எழுத்தாளர் சிவகாமி நிலவுரிமை வரலாற்றையும், அதில் பெண்களின் பங்கு என்னவாக இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றியும் எடுத்துரைத்தார். பஞ்சமி நிலத்தை மீட்க, இந்த நிலத்தின்மீது யாரையும்போல தலித் உரிமை நிலைநாட்டப்பட வேண்டும் என்றார்.

6.8.2005

**கிராமங்களில்
தலித்
நிலவுரிமை
பிரச்சாரம்**

கிராமங்களில் தலித் நிலவுரிமை பிரச்சாரத்தை புதிய கோடாங்கிக் குழுவினர் தீவிரமாக மேற்கொண்டு வருவதால், அவ்வப்பகுதியிலுள்ள தலித் இயக்கங்கள் தாங்களே முன்வந்து தாங்கள் களப்பணி செய்யும் கிராமங்களில் பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்ளுமாறு புதிய கோடாங்கிக் குழுவினரைக் கேட்டு வருகின்றனர்.

மதுராந்தகத்தை மய்யமாகக்கொண்டு துவக்கப்பட்ட அம்பேத்கர் மக்கள் முன்னணி இயக்கத்தின் தலைவர் வைரப்பாண்டியனின் ஒருங்கிணைப்பில் அவருடன் புதிய கோடாங்கிக் குழுவினரும் இணைந்து 30 கிராமங்களுக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டு முதற்கட்டமாக ஆகஸ்ட் 6-ஆம் தேதி கடப்பாக்கம், முனியந்தாங்கல், சிந்தாமணி, எல்ப்பாக்கம் ஆகிய நான்கு கிராமங்களில் தலித் நிலவுரிமை பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டார்கள்.

கடப்பாக்கம் கிராமத்தில் அருட்தந்தை ஜான் சுரேஷ் அவர்களுடன் இணைந்து பிரச்சாரத்தைத் துவக்கினர். கடப்பாக்கம் கிராமம் இன்னும் கொத்தடிமை எச்சங்களைத்

தாங்கி உள்ளது. நிலம் தங்களுக்குச் சொந்தமாக முடியும் என்று நினைத்துப் பார்ப்பதற்கே அஞ்சுகின்றார்கள். அம்மக்களின் உடனடித் தேவை அடிப்படை வசதிகள், அரசின் நலத்திட்டப் பயன்கள் என்றும், அதுவே தங்களுக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை என்றும் முறையிட்டார்கள்.

முனியந்தாங்கல் கிராமமோ நடுக்காட்டில் பஸ் வசதியின்றி உள்ளது. சேரி மக்கள் காட்டுக்குள் நுழைய தடை. குடிநீர் பிரச்சினை. இத்தனை பிரச்சினைகளிடையேயும் நீண்டகால நிலப் போராட்டத்திற்குத் தயாராக இருப்பதாகத் தெரிவித்தனர்.

சிந்தாமணி கிராமத்தில் பெண்கள் சுய உதவிக் குழுக்கள் கூட்டத்திற்கு பெரும்ளவில் திரண்டார்கள். தலித் கிறித்தவர்கள் என்பதால் சலுகைகள் கிடைக்காமல் வறுமையில் வாடுகிறார்கள். குளை, கட்டுமானத் தொழில், மழைக் காலங்களில் கழனி வேலை என்று செய்கிறார்கள். மத மாற்றத்தால் எந்தப் பயனும் இல்லை. படித்த தலித் கிறித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லை என்று கிளம்புமட்டும் புலம்பிக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

எல்பாக்கம் வந்தபோது மாலை ஐந்தாகி விட்டிருந்தது. எல்லோர் முகத்திலும் தண்ணீர் பிடிக்கப் போக வேண்டும் என்ற அவசரம். சுமார் இருபது பெண்கள் திரண்டிருந்தனர். ஆரம்பத்தில் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி என்றதும் ஆர்வம் காட்டிய கத்தோலிக்க கன்னியாஸ்திரி, நிலவுரிமை என்றும் சிறப்புக் கூறுத் திட்டம் என்றும் விவரித்து தலித்துகள் பல வகையிலும் சுரண்டப்படுகிறார்கள் என்று கூறியதும் “சரி, சரி, விரைவில் இடத்தைக் காவி செய்யுங்கள்” என்று விரட்டாத குறையாக கூட்டத்தைக் கலைத்தார்.

மீண்டும் செப்டம்பர் மாதம் சில கிராமங்களுக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டிருக்கிறார் வைரப்பாண்டியன். பயணத்தில், வழிநெடுக தலித் இயக்கங்களின் செயல்பாடுகளையும், பகுதி தலைவர்களின் சுரண்டல் கொள்கையையும் விவரித்துக்கொண்டு வந்தார்.

7.8.2005

“Cosmosity” நூல் வெளியீடு

தலித் தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனத்தை தும்சூரில் நிறுவி கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக தலித் மக்களின் வாழ்வுரிமைகளுக்காக பணியாற்றி வரும் ஜோதி - ராஜ் தம்பதியினர் இணைந்து எழுதிய Cosmosity என்னும் நூலின் வெளியீட்டு விழா பெங்களூரில் ஆகஸ்டு 7 அன்று குருநானக் பவனில் நடைபெற்றது. தமிழகத்திலிருந்து கிறித்துதாக காந்தி, சிவகாமி மற்றும் மீனா கந்தசாமி ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர். இவ்வருடத்தின் தலைசிறந்த நான்கு தலித் போராளிகளுக்கு விருதுகள் வழங்கப்பட்டன. அந்த நால்வரில் இருவர் கிறித்துதாக காந்தியும், ரூத் மனோரமா அவர்களும். சிறப்பான இவ்விழாவை ஒருங்கிணைத்தார் சுர்நாடக் மாநிலத்தின் சுகாதார நலத்துறைச் செயலர் திரு. தங்கராஜ் ஐ.ஏ.எஸ். அவர்கள். பல ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். அதிகாரிகளும், மத்திய அரசு-மாநில அரசைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளும், அவர்களது குடும்பத்தினரும் திரளாகக் கலந்துகொண்டனர். அமைச்சர்களும், தலித் இயக்கத் தலைவர்களும் கலந்து கொண்ட இவ்விழாவின் அரங்கு பல்வேறு மாநிலங்களிலிருந்து வந்திருந்த தலித் இயக்கப் பிரதிநிதிகளால் நிரம்பியிருந்தது. மீனா கந்தசாமி நூல் பற்றிய அறிமுக உரையைச் செய்தார்.

13.8.2005

தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு தலித் நிலவுரிமை மற்றும் செயல் திட்டம்

சென்னை ஆஷா நிவாஸில் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்து சுமார் ஐம்பது தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களின் இயக்குநர்களும், அவர்களின் பிரதிநிதிகளும் குழுமியிருந்தனர். அவர்களுக்கு தலித் நிலவுரிமை போராட்டக்கு குழு சார்பாக அழைப்பு அனுப்பியவர் லீட் நிறுவனத்தின் அமைப்பாளர் ராதா. ஒருங்கிணைத்தவர் அதேகாம் பின்னகம் லலிதா. எப்படி தலித் நிலவுரிமைப் பிரச்சினையை தொண்டு நிறுவனங்கள் கையாள்வது என்பதுதான் விவாதம்.

காலையில் தலித் நிலவுரிமைப் போராட்டக் குழுவின் ஒருங்கிணைப்பாளர் சன்னா, நிலமும் சட்டமும் என்ற தலைப்பில் கருத்துக்கள் வழங்கி நிலம் மீது சட்டப்பூர்வமான உரிமை தலித்துகளுக்கு வழங்கப்படவில்லை என்றும் அந்த உரிமையைப் பெறுவதை

நோக்கி நமது செயல்திட்டங்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறினார்.

எழுத்தாளர் சோபகன், தலித் மக்களின் நில உரிமைக்கான வரலாற்றுப் பின்னணிகளை எடுத்துரைத்தார். அம்பேத்கரின் துணைகொண்டு 'பூர்வக்குடிகள்' பற்றிய கருத்தாக்கத்தை வரைந்தார்.

அனிட்ரா அறக்கட்டளை பொறுப்பாளர் மற்றும் மாநில நிலவுரிமைக் குழுவின் உறுப்பினர் இன்பகுமார் அவர்கள் 'தன்னார்வத்தொண்டு நிறுவனங்களின் நில உரிமைச் செயல்பாடுகள்' குறித்து உரையாற்றினார்.

எழுத்தாளர் சிவகாமி எதிர்காலத் திட்டங்கள் பற்றிய அட்டவணையை முன்வைத்து, அதில் தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்கள் அதிக அளவில் பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்ள வேண்டியதும், துண்டு பிரசுரங்கள் வெளியிடுவதும், அவ்வப்பகுதியிலுள்ள தலித் மக்கள் இயக்கங்களோடு இணைந்து செயல்படுவதும் குறித்து உரையாற்றினார்.

அதேகாம் பின்னகம் லலிதா, லீட் ராதா ஆகியோர் கருத்தரங்கு நிகழ்வுகளைத் தொகுத்தனர்.

மதிய அமர்வில், கருப்பன், பாஸ்கரன், லலிதா, இன்பகுமார், ராதா ஆகியோர் தலைமையில் நான்கு குழுக்களாகப் பிரிந்து விழிப்புணர்வு, தலித் மக்களை நில உரிமைக்காக ஒருங்கிணைத்தல், தலித் மகளிரை அணி திரட்டுதல், தலித் இயக்கங்களோடு இணைந்து செயல்படுதல் என்று நான்கு தலைப்புகளில் குழு விவாதம் மேற்கொண்டனர். முடிவில் அவ்வக்குழுக்கள் தங்கள் செயல் திட்டங்களை அறிவிக்க, ஏனையோர் பங்கேற்று செழுமைப்படுத்தினர். அதற்கு கருப்பன் தலைமையேற்றார்.

பாஸ்கரனும், சிவகாமியும் விவாதங்களைத் தொகுத்து எதிர்காலத் திட்டங்களை அறிவித்தனர். அய்யங்கானை, வெரோனிக்கா, ஜான்சி, ஜாய்ஸ் ரோஸ்லின், பிரபு, முருகன், லீட் வேலுச்சாமி ஆகிய சிறந்த களப் பணியாளர்கள் விவாதத்தில் பங்கேற்றார்கள்.

14.8.2005

மத்திய மாநில எஸ்சி/எஸ்டி அரசு உழழியர்கள் கூட்டமைப்பின் கருத்தாய்வுக் கூட்டம்

சென்னை வாலாஜா சாலையில் உள்ள அறிவுமணி அரங்கத்தில் ஆகஸ்ட் 14 அன்று காலை 10 முதல் 5 வரை கருத்தாய்வுக் கூட்டம் ஒன்றை மத்திய மாநில எஸ்சி/எஸ்டி அரசு உழழியர்கள் கூட்டமைப்பு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. 19 கோரிக்கைகளை உள்ளடக்கிய பட்டியலைத் தாங்கியிருந்தது அழைப்பிதழ்.

நில உரிமை தொடங்கி அரசு உத்தியோகங்களில் பதவி உயர்வு தொடர்பான பல்வேறு கோரிக்கைகளில் பிரதிநிதிகள் பேசினார்கள். காலை கூட்டத்தின் துவக்க உரையை சிறித்துதாசு காந்தியும், நிறைவு உரையை சிவகாமியும் செய்தனர். சிவகாமி கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டோரை கேள்வி கேட்கும்படி தூண்டி அக்கேள்விகளுக்கு பதிலுரையாக தனது சொற்பொழிவை ஆற்றினார்.

இக்கூட்டத்தின் தலைவராக சங்கத்தின் தலைவர் எஸ். கருப்பையா பொறுப்பேற்று நடத்தினார். இக்கோரிக்கைகள் தமிழக முதல்வருக்கு அனுப்பப்படும் என்றார்.

17.8.2005

தணிக்கைத் துறை அதிகாரிகளுக்கு பயிற்சி

இந்திய கணக்கு மற்றும் தணிக்கைத் துறை அதன் அதிகாரிகளுக்கு பால்-அதிகாரம், பெண்கள் நிர்வாகத் துறையில் வகிக்கும் பங்கு குறித்த பயிற்சியை ஆகஸ்டு 16 முதல் 20 வரை நடத்தியது. அந்தப் பயிற்சியில் எழுத்தாளர் சிவகாமி கலந்துகொண்டு, வெவ்வேறு பெண்ணிய வாதங்கள், பெண்ணியக் கருத்தியல், இந்தியச் சூழலில் தலித் பெண்ணியம் குறித்து அன்று பயிற்சி அளித்தார்.

17.8.2005

**தலித்
நிலவுரிமை
கருத்தரங்கம்**

அம்பேத்கர் விழிப்புணர்வு பாசறை, பன்னாட்டு தலித் ஆய்வு மய்யம் மற்றும் LIC எஸ்சி/எஸ்டி ஊழியர் சங்கம் ஆகியவை இணைந்து நில உரிமை கருத்தரங்கை 17-8-2005 அன்று சென்னையில் நடத்தியது. இது ஊழியர் சங்கக் கட்டிடத்தில் நடந்தது. கோ. நீலமேகம் தலைமை ஏற்றார். தலித் மக்கள் முன்னணி, புரட்சி பாரதம், பறையர் பேரவை, பஞ்சமி நில உரிமை பாதுகாப்பு இயக்கம், அனிட்ரா ட்ரஸ்ட், பி.எஸ்.பி. துரும்பர் விடுதலை இயக்கம், அகில இந்திய மனித உரிமை இயக்கம், தலித் பெண்கள் இயக்கம் போன்ற இன்னும் பல்வேறு இயக்கங்கள் கலந்து கொண்டன.

திபன் சக்ரவர்த்தி காரணை போராட்டத்தை விளக்கினார். உருக்கமாகவும். தெளிவாகவும் இருந்தது அது. வெள்ளையன், கஜேந்திரன் (தலித் இயக்கங்களின் ஒருங்கிணைப்புக் குழு) போன்றோர் வீறுமிக்க உரையாற்றினர். ஆனாலும் இவர்கள் மூவரும் இதுவரை நடந்து வந்து போராட்டங்களையும், நபர்களையும் கடுமையாக விமரிசித்தனர். ஆனால் பிரபா. கல்வி மணி தனது உரையில் குற்றஞ்சாட்டுவது நமது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாகாது, அரசியல் இயக்கங்களுடன் இணைந்து செயல்படவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார்.

இன்பகுமார் நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டி வரும் சவால்களை ஒருங்கிணைந்து செயல்பட்டாலே எதிர்கொள்வது சாத்தியம் என்றார். சன்னா வரலாற்றில் புதைந்துள்ள நில உரிமை குறித்த நுணுக்கங்களை சுட்டிக் காட்டினார். சோபகன் வாழ்த்துரை செய்தார்.

சிவகாமி எல்லா இயக்கங்களும் ஒரே சமயத்தில் ஒரே விசயத்தை, மிகவும் அடிப்படையான நிலப் பிரச்சினையை மய்யப்படுத்தி வருவது குறித்து மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார். கடின உழைப்பும், ஒன்றுபடுதலுமே தீர்வுகள் என்றார்.

21.8.2005

**புதிய கோடாங்கி
வாசகர்
வட்டமும்,
தலித்
நிலவுரிமை
கருத்தரங்கமும்**

ஆகஸ்டு 21 அன்று புதிய கோடாங்கி எழுத்தாளர்கள் சன்னாவும், சிவகாமியும் அரக்கோணம் சென்று, புதிய கோடாங்கிக்காக பெர்னாட்டு பாத்திமா அவர்களைப் பேட்டி கண்டு, வழக்குரைஞர் வீரராகவனுடன் அரக்கோணத்திலிருந்து 13 கல் தொலைவிலுள்ள பிச்சிவாக்கம் கிராமத்துக்குச் சென்றார்கள்.

செ. புவையரசன் இளைஞர்களை திரட்டிச் சேர்த்திருந்தார். பதினைந்திலிருந்து முப்பது வயதுக்குள்ளான இளைஞர்கள் நூறு பேர் தக்கோலம், பிச்சிவாக்கம் கிராமத்திலிருந்து கூடியிருந்தனர்.

கல்வி முறையில் தேவைப்படும் மாற்றங்கள், சிறப்புக் கூறுத் திட்டமும் - தலித்துகளின் பொருளாதார முன்னேற்றமும், தலித்துகளுக்கு தனி பஞ்சாயத்து, தலித் நிலவுரிமை என்ற நான்கு முக்கியமான கோரிக்கைகளைச் சுற்றி வீரராகவன், புவையரசன், சன்னா, சிவகாமி ஆகியோர் உரையாற்றினர். ரஜினிகாந்த், குமார், மோகன் ராஜ், ரகு என்று வழக்கறிஞர்கள் பட்டாளமும், சட்ட மாணவர் குழாமும் கூடியிருந்து சரமாரியாகக் கேள்விக் கணைகள் தொகுக்க, சிறப்பாக நடைபெற்றது கருத்தரங்கம்.

அடுத்ததாக செய்யாறு தாலுகாவிலுள்ள நெமலியில் புதிய கோடாங்கி வாசகர் வட்டம் துவக்கி கருத்தரங்கிற்கு ஏற்பாடு செய்வதாக ரகுவும், வீரராகவனும் வாக்குறுதி அளித்தனர்.

மாலை ரயில் நிலையத்தில் அருந்ததியர் முன்னணியின் தலைவர் தயாளன், சின்னையன் மற்றும் இளைஞர்கள் எழுத்தாளர்களை சந்தித்து நெமலியில் கருத்தரங்கில் இணைந்து கொள்வோம், இன்று வர முடியவில்லை, தகவல் இல்லை என்றார்கள்.

24.8.2005

**இலக்கியத்தில்
பெண்கள்**

திருமுதுகுன்றம் இலக்கிய வட்டம் நிகழ்த்திய இலக்கியத்தில் பெண்கள் என்ற கருத்தரங்கு 24-8-2005 அன்று விருத்தாசலம் தமிழ் நூல் காப்பகத்தில் நடந்தது. எழுத்தாளர் சிவகாமி சிறப்புரை ஆற்ற, எழுத்தாளர் இமயம் ஒருங்கிணைத்தார்.

26.8.2005

இட ஒதுக்கீடு - அர்த்தங்களுமும் அனர்த்தங்களுமும்

திருத்தணி புஷ்பம்மாள் திருமண மண்டபத்தில் அன்று தலித் மக்கள் முன்னணி ஒருங்கிணைத்து நடத்திய "இட ஒதுக்கீடு - அர்த்தங்களுமும் அனர்த்தங்களுமும்" நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. வழக்கறிஞர் திருநாவுக்கரசு தலைமையேற்ற இவ்விழாவில் பால் வில்சன், C.P. ஈஸ்வரன், இன்பகுமார், திருவள்ளூர் சுப்ரமணியன், புதிய கோடாங்கியின் ஆசிரிய குழுவினர் ஆகியோர் வலந்து கொண்டனர்.

30.8.2005

பெண்பா பேரிகை நூல் வெளியீட்டு விழா

சீலையிதழும், வேலம்மாள் கல்வி நிறுவனமும் இணைந்து பெண் கவிஞர்களுக்கான கவிதைப் போட்டியை நடத்தியது. தேர்வு பெற்ற கவிதைகளை பெண்பா பேரிகை என்ற பெயரில் ச. மணிமுடி நூலாகத் தொகுத்திருக்கிறார். இதன் வெளியீட்டு விழா 30-8-2005 அன்று பாவாணர் நூலக கட்டிடத்தில் நடந்தது. முனைவர் பத்மாவதி விவேகானந்தன் தலைமையேற்க எழுத்தாளர் சிவகாமி நூலை வெளியிட்டார். சுமதி மணிமுடி அவர்கள் நூலை பெற்றுக்கொண்டார். (நூல் கிடைக்குமிடம்: வேலம்மாள் தோட்டம். விலை: ரூ.60)

விம்கோ நகர், எர்ணாவூர்

அம்பேத்கர் சமூக அறக்கட்டளை துவக்கம்

சிறுத்தைகளின் சமூக போராளி அண்ணல் அம்பேத்கர் சமூக மேம்பாட்டு அறக் கட்டளையின் துவக்க விழா சென்னை புறநகர் எர்ணாவூரிலுள்ள விம்கோ நகரில் நடைபெற்றது. போக்குவரத்துச் சாலையில் விழா மேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. போகும் வரும் வண்டிகளின் ஹாரன் ஒலி தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. இவ்வறக் கட்டளையைத் துவக்கி வைத்து உரை நிகழ்த்தினார் எழுத்தாளர் சிவகாமி. தலித் மக்கள் கல்வி மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக அப்பகுதியைச் சேர்ந்த அரசு ஊழியர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்கள் இணைந்து இவ்வறக்கட்டளையை உருவாக்கியுள்ளனர். விழாவுக்கு அம்பேத்கர் சிறுத்தைகள் அமைப்பாளர் தெய்வநாயகம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

கனகம்மா சத்திரம்

தலித் மக்கள் நிலவுரிமை கருத்தரங்கு

திருவள்ளூர் மாவட்டம் திருத்தணியைத் தாண்டி உள்ளது கனகம்மா சத்திரம். ஜாய்ஸ் ரோஸ்லீன் என்பவர் பத்தாண்டுக்கு மேலாக தலித் மக்களிடம் களப் பணியாற்றி வருகிறார். அவர் உழைப்பின் விளைவாக பல பெண்கள் குழுக்கள் இயங்கி வருகின்றன. அவர் தலித் நில உரிமை கருத்தரங்குக்கு ஏற்பாடு செய்ய, பெண்கள் மறுமலர்ச்சி இயக்கம், இழிதொழில் ஒழிப்பு இயக்க உறுப்பினர்கள் பெருமளவில் கலந்து கொண்டனர். பெண்கள் மறுமலர்ச்சி இயக்கத் தலைவி பங்கஜம்மாள், சண்டிராணி, மணியம்மாள், சுமதி, இழிதொழில் ஒழிப்பு இயக்கத் தலைவர் துரை ஆகியோர் உரையாற்றினர்.

துரை முதன்முதலாக மேடையேறுகிறேன் என்று கூறி இயக்கம் சார்பாக மூன்று கோரிக்கைகள் வைத்தார். 1. இழிதொழிலில் உள்ளவர்கள் அரசாங்கப் (வெட்டியான்) பணியாளராக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். 2. அவர்களுக்கான வேலை நியதிகள் வகுக்கப்பட்டு ஒழுங்குபடுத்தப்பட வேண்டும். 3. அவர்களை கட்டாயப்படுத்தி வேலை வாங்குபவர்களை வன்கொடுமை சட்டத்தில் முறையாக வழக்குப் பதிவு செய்து நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும்.

ஜாய்ஸ் ரோஸ்லீன் பேசுகையில் நில உரிமை, பஞ்சமி நில மீட்பு விஷயங்களில் பெண்கள் குழுக்கள் சவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றார்.

சிவகாமி பேசுகையில், இழிதொழில் ஒழிப்பு இயக்கத்தினர் இத்தொழிலை தொழில் முறை நுணுக்கங்களுடன் மதிப்பு மிக்கதாகச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறி தான் தென்னாப்பிரிக்கா சென்றிருந்தபோது undertaker ஒருவர் வீட்டில் தங்கியபோது, அதை அவர்கள் நவீனமாகவும், கலைத் தன்மையோடும் கையாள்வதை கவனித்ததாகவும் கூறினார். தலித் நிலவுரிமை குறித்த அவரது நீண்ட உரைக்குப் பின்னர் மக்கள் தலித் நிலவுரிமையை நிலைநாட்டுவோம் என உறுதிமொழி எடுத்துக் கொண்டனர். ■

பின்புலம்

■ பாரதி நிவேதன்

நீண்டு விரிகிறது சாலைகள். குழிக்குள் விழு வதைப்போல நடையற்று முன்னேறுகிறது பயணம். மேடும் பள்ளமுமாய் அண்ணனோடு போய்க் கொண்டிருக்கையில் கூட வருபவர் அண்ணனின் நண் பனா சுவே இருக்க வேண்டும். அடர் சுருமையைக்கொண்டு சம்பீரமாக எழுந்து நிற்கும் மலைகளைத் தரையிலிருந்து எம்பி வானத்திலிருந்துப் பார்த்தபடி பயணப் படுவது சுகம்தான். மலைகளை நெருங்கும் உடலில் இனம்புரியாத பயத்தின் படபடப்பு. அப்படி ஈரம் சிந்தும் பலகாத தூரம்வரை தன் இருளை விசிறிப் போட்டுப் புசைகிறது, சற்று தூரத்தில் படுத்தபடி நெளிந்து கொண்டிருக்கிறது சாம்பல் வண்ணம். இல்லையில்லை அது மலைப் பாறைகளிலிருந்து வடியும் நீரால் அமையப் பெற்ற குளம். சூரியன் சுதிரர்கள் மந்தப்பட்டே விழுகிற இப்பூமியில் குளம் மின்னாமல் சாம்பலின் திட வண்ணத்தைத்தான் மெழுகிக் கிடக்கிறது. சற்று கலங்கும்படி மீண்டும் விழியைக் கசக்கிவிட்டு பார்க்கும்படி தூளம் கடலைப்போல் விரிந்து திடுக்கிடச் செய்கிறது. விழிக்க வேண்டும் போலிருந்தாலும் விழிக்க முடிய வில்லை. யிரை உறையப் பண்ணுகிறது குளிர். உடல் வெடவெடக்க பாறை முகடுகள் வழிக்கும் அருவியி லிருந்து எழும் நீர்ப்புகை பிடித்து விளையாட அழைக் கிறது. ராஜாவும் உதயனும் மகேந்திரனுடன் சேர்ந்து தூண்டிலை ஆட்டிக்காட்டி பழித்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். தனிமையில் அருவிச் சத்தம் நிரம்பித் தளக் கிறது. குளக்கரையின் சுருப்புக் கல்லில் விழுந்த செம் பருத்திப் பூக்கள் மெல்ல உருளுகின்றன. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் காசங்கள் சுரைந்து கொண்டிருக்கின்றன. எங்கோ மூலையில் ஒரு மின்னல் மிதப்பு. துல்லியப் படுகிறது சாம்பல் வண்ணம். ஒரு வித வாசம். இந்த இடத்தை முன்பொரு கனவில் பார்த்த ஞாபகம் வருகிறது. இப்படி நின்று அப்போதும் இதைத்தான் யோசித்துக்கொண்டு நிற்கிற மாதிரி இருந்தது. அப்புறம் அட்டா அங்கே பார்க்க வேண்டும். ஆற்றின்மேல் நடப்பது மாதிரி நீரில் முகங்காட்டும் பாறைக்கற்களில் காலை வைத்தபடி அவர்கள் எவ்வளவு அழகாகப் போய்க்கொண்டிருக் கிறார்கள். அண்ணன் அவ்விடத்தை வேறு பெயரிட்டுத் தான் சொல்கிறான். நான் இதை அதே பெயரிட்டுத்தான் அழைக்கிறேன். பெயர்தான் மறந்துவிட்டது. சாலை யோர குத்து பலகையில் மஞ்சள் நிறம் செல்லரித்திருக்க சுருப்பு வண்ணத்தில் இவ்வூர் பெயர் மட்டும் மிச்சப் பட்டிருக்கும். சாலை முழுக்க இலை தழை வாசம் நெடி கிளப்பும். ஆட்டுக் குட்டிகளின் குலவையும் சுழத்து மணிச் சத்தமும் அட்டா, தரையிலிருந்த கோணம் இப்போது நழுவுகிறது. மலைப்பாறை முகடுகளை முட்டுவது கணக்காக மிக அருகாமையில் படக்கென திரை மாறி கோட்டைச் சுவர்கள் போலான நுழைவுகளில் முன்னேறி பயணமாகிறேன். இந்த அருவியையும் அதற்குள் நடக்கும் மனிதர்களையும் வெளியுலகில் பார்த்திருந்ததற்கான

தடயமேதும் இல்லை. மிக முக்கியமாக இங்கு சூரியனில்லாத மந்த வெளிச்சம். உறையும் குளிர். இந்த நேரம் பார்த்து சிறுநீர் முட்டுகிறது. திரும்பும் போது அந்த மேட்டு நிலத்துச் சந்தில் சிறுநீர் சுழித்துவிட வேண்டும். அதற்குள் படக்கென்று இந்த ஊர் கண்ணி லிருந்து போய் விட்டால் என்ன செய்வது. இப்போது விட்டுவிட்டால் எப்போது பார்ப்பது. இப்படி பார்க்கிற பக்கமெல்லாம் குளத்திலிருந்து எழுகிற ஆவி ஊரை முழுவதும் பீடித்திருப்பதை எங்கு பார்க்க முடியும். பாறைகள் முழுதும் ஈரம் வழிந்து வழக்கி விடுகின்றன. சிறுநீர் சுழிப்பது மாதிரி இண்டு இடுக்கிலிருந்து நேராக குளத்தில் விழுந்து கொண்டிருக்கிறது பாறை நீர். முட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது சிறுநீர் சுழித்தல் சுகம்தான். இதைச் செய்துவிடலாம்தான். அதற்குள்ளாக யாரோ ஒருத்தி என்னிடமிருந்த கடிதத்தை பிடுங்கிக்கொண்டு திரைமறைவில் நின்று கொண்டிருக்கிறாள். அதில் அவளைப்பற்றி ஏதும் வரிகள் எழுதவில்லை.

பணியைக் கிழித்துப்போட்டு நிலாவை நெருங்கும் லாரியின் சுரும்புகைத் துகளாக படிந்து படிந்து ஒரு பாதையைப்போல் வளர்கிறதை யாரும் பார்க்காமலிருப் பது உபத்திரமான ஒன்று. அடக்கிவைக்கப்பட்ட சிறு நீரைப்போல். எதற்காக அதே கல்யாணம் புவனாவிற்கு இரண்டாம் முறையாக செய்யப்படுகிறது என்றாலும் இந்த முறை நிம்மி வந்திருக்க வேண்டும். முன்னர் நடந்த திருமணத்தின்போது நான் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்ட வேலையை இப்போதும் தொடர்ந்துவிட வேண்டும் ஆனால் அந்த சாப்பாட்டுப் பிரச்சினை வரும் போது நான் எங்காவது வெளியில் சென்றிருக்க வேண் டும். அப்படிப்பட்ட அவமானங்களை நிாம்ப சந்தித்து விட்டாலும் இப்போதிப்போது அதைத் தாங்கும் சத்தி வாய்ப்பதில்லை. ராஜா தொலைபேசியில் எதற்காக விரைவாக வர வேண்டும் என்று சொன்னான் என்பதை இப்போதாவது சரியாகக் கணித்துக் கொண்டபடியால் கையில் பணம் இருக்கிறது. லாரியின் சீட்டுகள் சரி யில்லை. லாரிகள் இப்படி இருக்கக்கூடாது. அம்மா மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அம்மாவிடம் பண்ட பாத்திரங்கள் இருந்தன. அக்கா பாப்பாவை கூட்டிக் கொண்டு வந்ததா என்று கேட்க வேண்டும். பாப்பா ஆமாம். பாப்பா. பாப்பா. பாப்பா, சின்ன கண்ணு. வாய் நிறைய பெயர் சொல்லி வந்து எறும்பு கடித்த மாதிரி கிள்ளி வைக்கும். நான் சமையலறையிலிருந்து திருமணப் பெண்ணை அலங்காரம் செய்யும் இடம் வரை தேடி விட்டேன். எங்கேயும் பாப்பா இல்லை. அக்கா ஏன் இப் படிச் செய்து விட்டாள். அக்கா அழகானவள் பாப்பா அவள் அப்பா மாதிரி. முகம் முழுக்க குறும்பு. அக்கா விடம் கேட்க வேண்டும். முதலில் அம்மாவிடம் கேட்க வேண்டும். அக்கா வந்ததா? இந்த முறை இப்படி சீர் செனத்தி பேசும்போது தாய்மாமன் கணக்கிற்கு போஸ்

கொடுக்கும்போது பாக்கெட்டின் பண வாசம் வெளியே வீசாமடிக்க வேண்டும். நமத்துப்போன முன் திருமணம் போல் இப்போது இருக்கக்கூடாது. அக்கா கல்யாணத்திற்குள் நுழையும்போதே புவனா திருமணத்திற்குள் வந்து விட்டேன். திருமணம். கல்யாணம். போயும் போயும் பத்துப் பேருக்குச் சாப்பாடு இல்லாமல் போய்விட்டது. நீலா அதை நெடுஞ்சாலையில் நின்று ராஜா வண்டி வருகிறதா என்று பார்த்து சலித்து இரு கரத்தையும் கூப்பிக் கொண்டு பந்தலின் நடுவு வரை தாரை தாரையாய் கண்ணீரை ஊற்றிக்கொண்டு வந்து மாப்பிள்ளையின் அண்ணன் காலில் விழுந்ததாக இருக்கக்கூடாது. அம்மா அப்போது சொன்னாள். உன் தாய்மாமன் ஆவியைப் பார் என்று. அனலில் மாமாவின் ஆவியைப் பார்க்க முடியாவிட்டாலும் மாமாவின் முகம் தோளில் அழுந்தி ஈரம் கசித்ததாக உணர்ந்ததை அம்மாவிடம் சொல்லாமல் அம்மா சங்கிலி தயாரா என்றேன். வயலெட் நிற பேப்பரைப் பிரித்து சங்கிலியைக் காட்டினாள். அம்மா கடனைக் கூட்டித்தான் சங்கிலியைத் தயார் செய்திருக்கிறாள். நான் சங்கிலியை வாங்கிப் பார்க்கிறேன். ஆனந்த் சேட். முகம் காவி பற்களுடன் தெரிகிறது. அம்மாவிடம் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்போது புரிந்துகொள்ள முடியாமல் அவன் போடும் வட்டிவிதிமம் பதட்டத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. எனது கை நடுக்கத்தை அம்மா வினால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தாலும் அவளால் என்ன செய்ய முடியும். ஏற்கனவே தன் மகள் கல்யாணத்திற்கு வாங்கின கடன் மயிலுக்கு மான் கொம்பு முளைத்த கதையாகி இருக்கிறது. அம்மா இப்போது அண்ணன் பெண்ணுக்கும் வளர்த்தெடுக்கிறாள். அம்மா வை நம்பி கடன் தருவது சேட்டினால் முடிகிறது. அவளது கடின உழைப்பு அர்த்தமற்றுப் போவதை சொல்லவும் தேவையில்லை. கூடப் பிறந்தவர்களுக்கு இது ஒரு பொருட்டில்லை. இதுவெல்லாம் சேர்ந்ததுதான் குடும்பம். மசேந்திரான் ஆர் டோவை மட்டும் சேட்டிடம் வைத்திருந்தான். சிலிங்கில் போனபோது அவன்மீது மௌனமான சாபங்களை ஏவியபொழுது அபத்தமான புன்னகையில் அதை வரவேற்பவனாகவே சேட் இருந்தான்.

இரவு விளக்கில் சுவர்கள் அலையைப்போல் நெளிகின்றன. கிடக்கும் உடம்பின்மேல் யாரோ ஏறி உட்கார்ந்து சவுக்குகிறார்கள். முடிந்த மட்டும் எதிர்ப்புச் சக்தியை கூட்டிப் பார்த்தும் இமை விழிக்க முடியாது மூடிக்கொள்கிறது. இமை உண்மையில் இமையாயும் இல்லை. நானே என்னை பிரிந்து கொண்டால் இந்த உறக்கத்திலிருந்து விடுபடலாம். நம்பிக்கைக்குரியவர்கள் இல்லாதபோது இந்த உறக்கம் சாத்தியம் என்று அலோபதி மருத்துவர் அச்சுதன் குறிப்பிடுகிறார். வடிந்து கொண்டிருக்கும் கனவுக்குள் விழுந்து விடுவதே தற்போதைய அவஸ்தையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான ஒரே வழி. அந்த கரும் பாறைகள்தான் எப்பேர்ப்பட்ட மலைகளாய் இருக்கிறது. நிசத்தில் அப்படி எங்கேனும் பார்க்க முடியுமோ என்னவோ. ஆனால் நேற்றுப் பார்த்த மஞ்சக் கொம்பை கோயிலின் பாதைகளும் மலையாறும் அந்தப் பாறைகளும் தான் ஏற்கனவே கனவில் கண்ட மாதிரி இருந்திருக்கின்றது. ஏற்கனவே அங்கு வந்ததைப்போல் கிறுகிறுக்கச் செய்துவிட்டது. இதைவிட குரு இப்போது காபி சாப்பிட அழைப்பான் என்று நினைத்த சற்றை நேரத்திற்கெல்லாம் அவனும் கேட்டுவிட்டான். இதுவெல்லாம் பிரமாதமில்லை. சைக்கிளில் காபி விற்றுக் கொண்டிருப்பவனின் அருகில் வரும்போது

கேட்பது இயல்புதான். அதுவும் நான் கேட்காமலிருந்த நேரத்தில் அவன் கேட்பது பிரமாதமில்லை. இதை யெல்லாம் குழப்பிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. ஆனால் அதையும் தாண்டி இந்த கரும்பாறை மலைகளையே நான் நினைத்துக்கொண்டால்தான் கனவில் நுழைய முடியும். குறைந்தபட்சம் இந்த கண்களைக்கூட விழிக்க முடியாமல் இப்படி கிடப்பதற்கு மீண்டும் கனவோட்டத்திலேயே கலந்து விடுவதுதான் உத்தமம்.

தலை கிரீரென்று சுற்றி உடம்பு சுழன்றபடி ஒரு சுழியில் சிக்குவது மாதிரி இருக்கிறது. சுதாரித்துக் கொண்டாலும் இப்போது எழ முடியாது என்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டால் கனவில் கலபமாக கலந்து விடலாம். இப்போது பெரிய மலையிலிருந்து குதிப்பது மாதிரி இல்லையில்லை குதிக்கிறேன். வயிறு கூச்சமெடுக்கிறது. கால் வெட்டிக்கொள்கிறது. சட்டென்று முழிக்கிறேன். வாயோர எச்சில் தலையணையில் படிக்கிறது. அநேகமாக தூங்கி எழும்போது காய்ந்திருக்கும் வாயோரம் லேசான வெள்ளை வடு மட்டும் இருக்கும். நல்ல வேளையாக கிளையில் விழ சம்மதித்திருக்கிறேன். கீழே விழும்போதே அந்த கிளையில் விழுந்து தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்து விட்டேன். கனவு பிசகிப்போகாதவாறு நழுவுகின்ற மரக்கிளையை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு தலைகீழாக மரத்திலிருந்து இறங்கி தரையைத் தொட்டு எழுந்து நின்று போது அருவிக் குளத்தில் அம்மா பாத்திரம் சுழுவிக் கொண்டிருப்பது உயிர்வதையிலிருந்து தப்பிப் பிழைப்பது போலாகிறது. பக்கத்திலேயே மாமா ஆர்மோனியம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். இந்த மாமாவின் புகைப்படத்தையும் அதனோடான விளம்பரத்தையும் அம்மா சீராக வெட்டி ஒரு டயரியில் ஒட்டி வைத்திருந்தார். அதில் T. சக்திதாசன் T.T.M.L.R. கை ரேகை நிபுணர் என்றிருந்தது. தொடர்ந்து ஒவ்வொரு கிழமைகளிலும் அவர் செல்லக்கூடிய ஊரும் தங்கும் லாட்ஜும் மக்களை சந்திக்கின்ற பொழுதும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. நான் தொடர் மாமா என்றுதான் கூப்பிடுவேன். அரையில் வேட்டியும் தோளில் அரக்குத் துண்டும் பொருத்தமாக இருக்கும் அவர் கருப்புக்கு. சக்திதாசன் கோட்டும் குட்டுமாக இருக்கிறார். அதன் பக்கத்திலேயே அப்பா பெயருள்ள ஒரு நாளிதழ் கட்டிங்கும் இருந்தது. அதில் அப்பா தொடக்கப்பள்ளி செயலராக ஒருமனதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தார். நான்தான் அப்பா பெயருக்குக் கீழ் ஒரு அடிக்கோடு போட்டிருந்தேன். அதைப் பார்த்த அக்கா என் தலையில் ஒரு குட்டு குட்டி கோடின் ஓரத்தே ஒரு பெருக்கல் குறி போட்டு அதன் நான்கு மூலையிலும் புள்ளி வைத்தாள். இதற்கு மேல் வேறு எதையாவது சாதிக்க வேண்டுமென்று அந்த பெருக்கல் குறியை ஒரு வட்டமிட்டேன். அக்கா நகத்தைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தாள். அதற்கு பின்னான இரண்டு மாதத்தில் அக்கா ஒரு சுவர் மூலையில் சுத்தியும் பழங்களுடனும் இதேபோல் நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஐயோ மாமா வின் முகத்தைப் பக்கத்தில் பார்த்து வெகு நாளாயிற்று. கிடைத்த முகத்தையும் நழுவவிட்டு விட்டேன். அந்த குண்டு கருப்பு முகத்தில் எப்போதும் இழைந்திருக்கும் குறுகுறுப்பில் சின்ன வெளிச்சத்தை அனுபவிக்கலாம். அந்த வெளிச்சம் மாமா இறப்பதற்கு முன்பே கொஞ்ச கொஞ்சமாக கருகி விட்டிருந்தது. ஊர் ஊராகச் சென்ற ஒரு பொழுதில் அனார்சலி அதையைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்ததிலிருந்து அது நிறைவேற்றப்பட்டதாக.

ஊரிலுள்ளவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். அப்போது அவர் உருவம் தேய்ந்து வருவதை அம்மாவும் சித்தியும் சந்திக்கும்போதெல்லாம் அழுது தீர்த்தார்கள். நீலா அத்தையின் குடும்ப வகிடு போதாது என்றார்கள். பார்சு கப்போனால் அம்மா இல்லாத சமயம் சித்தி என்னிடமும் இதைத்தான் சொன்னாள். உன் அம்மாவிற்கு குடும்ப வகிடு பத்தாது. அப்பாவின் ஒரு வார்த்தைக்கு அம்மா குறைந்த பட்ச வார்த்தைகளால் கால் மணி நேரம் கொட்டித் தீர்ப்பாள். அதை வாங்கிக்கொண்டு அடுத்தடுத்த நாட்களில் அம்மாவை நிராயுதபாணி யாக்கி விடுவார் அப்பா. விடிகாலை வரை போர்க்களம் நடந்ததுண்டு. இன்றும் அப்பாவின் கெட்ட வார்த்தைகள் நிம்மதியற்ற சூழ்நிலையின் பாதரசமாய் மனசுக்குள் மணல் துகளாய் நகர்ந்து கீறுகிறது. குடித்து வருகிற அம்மாவை இந்தக் கனவில் ஏறெடுத்தும் பார்த்துவிடக் கூடாது. சந்தேகம் சீரழித்த எங்கள் குடும்பம் போலில்லா விட்டாலும் மாமாவின் குடும்பப் பிள்ளைகள் ஏறத்தாழ எங்களைப் போலத்தான் மழுங்கியிருந்தார்கள்.

முதலில் மாமாதான் போய்ச் சேர்ந்தார். அனார் கலி வேறு திருமணம் செய்து கொண்டாள். நீலா அத்தை பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு நகரத்தின் ஒரு மூலையில் ஒளிந்து கொண்டாள். இங்கே அடுத்தாற் போல அப்பா விழுந்தபோது நான் பதினொன்றாம் வகுப்பு. ஏறத்தாழ ஒரு வருடம் சித்தி கரையேற்றினாள். சித்தி எல்லாப் பக்கமும் தலைகொடுத்து இதைச் செய்திருந்தாள். அப்பா பணம் செட்டில் ஆனதும் அவளுக்கு பைசல் செய்தாள் அம்மா. நான் தோசையை சுட்டுக்கொண்டே சுட்டுகட்டுப் பணத்தை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு வருடம் படிப்புத் திராணியற்று சுற்றிக் கொண்டிருந்தபோது சித்தி சொன்னாள் உன் அப்பாவின் பீயைத்தான் தின்றுகொண்டிருக்கிறாய்.

செத்துப்போனால் சித்தியை பழிதீர்க்க முடியும். சித்தியோ நம்பகமான எதார்த்தம். சல்லிக்காசு பெயர்வும் காரண காரியம். கொஞ்சம் கௌரவத்தின் சாயல். எல்லாம் வேதனையில் பூத்த மலர்கள் தான். மூன்று பிள்ளைகள் பெண்கள் என்பதால் மட்டுமல்ல. இரவு வேளையில் நெல்லரைத்து கைப்புண்ணாகி சித்தப்பா கொண்டுவரும் உமி அரிசி. மற்றும் சத்துணவு டீச்சரில் சித்தி கொண்ட சாயங்கள் உட்பட.

வேர்கள் வரிசையாக பழுப்பேறி உதிர்கின்றன. மகனை மருமகனை வழியனுப்பிய கையுடன் தாத்தாவும் சேர்ந்துவிட்டார். சாவதற்கு முன்னால் தாத்தா சொன்னார், கேப்பை உடம்பிது. பாலிஷ் போட்ட மலட்ட சாப்பிட்டு நீங்கல்லொ எப்படி தூங்குவீங்களோ. தாத்தாவையும் கனவில் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாது. முழுக்க முழுக்க உழைத்த உடம்பது. சட்டென்று சில நிமிடம் சாய்ந்து பார்த்ததில்லை. தப்படித்து சோற்றையும் கூறு போட்ட கறியையும் மூட்டை சுட்டிக்கொண்டு வரும் அவருக்காக மாமாவும் அப்பாவும் காத்திருந்து களித்திருக்கிறார்கள். தாத்தாவின் சொத்து மகன் மருமகன் தண்ணியில்தான் கரைந்தது. சித்தப்பா விதிவிலக்கு. சித்தியின் வாளிப்பு அப்படி. சித்தப்பா வந்தால் தாத்தாவை சத்தம்பத்தம் பண்ணி வைத்துவிட்டுப் போவார். பாட்டியும் செத்துப்போனபோது உக்கரம் கிராமத்தில் தாத்தாவின் நாற்காலி ஒரு கிராமத்தின் காலத்தையே விண்டு விழுங்கியிருந்தது. கடைசியில் நாற்காலியின் புட்டப்பகுதியில் பெரிய துவாரம் மட்டுமே

மீச்சம் தாத்தா மலங்கழிக்க, கிராமத்தை உண்டு பண்ணிய தாத்தாவின் கம்பீரம் ஒருவேளை சோற்றுக்காக பாட்டியிடம் வசவு வாங்கியதுதான். அதுக்குள்ள செமிச்சிருச்சா? இதற்கு தாத்தா அழுததுதான் அவரின் பிணக்குழியும் சேறாகியிருந்தது. அதற்கு முன் ஓடுகள் நெகிழ்ந்து விட்டிருந்தன. ஓட்டு வீட்டில் புழுதி இறங்க ஆரம்பித்தது. எங்கிருந்ததுதான் இந்தப் புழுதி வருகிறதோ. தெருவைச் சுடக்கும் வாசனங்கள் இந்த வாசலில் மட்டும் சத்தம் போடாமல் போகும் அப்படி ஆலகாலத்துள் தவமிருந்தார் தாத்தா.

முட்டுக் குச்சிகளிலும் பரணியிலும் கொத்து கொத்து பூச்சிக் கூடுகள். கதவு முழுக்க மண்கூடு. குதிர்களுக்குள் எலிப் புளுக்கை நெடியை சிலந்தி வலைகள் மூடின. உளிகளில் ஓட்டைப் பாளைகள். ஆதிகாலம் பரணில் முடங்கியது. அதில் விதவிதமான குடை கைப் பிடிக்கள். சுருப்புத் துணிகள். பூட்டுகள் சாவிகள். தாத்தாவின் பூட்டு ரிப்பேர் ஊர் முழுக்க பிரசித்தம். தூக்க முடியாத அளவுக்கு சாவிகளை ஒரு கம்பியில் பிணைத்து வைத்திருப்பார். ஒரு காலத்தில் அதுதான் என் லாரியாக இருந்தது. அந்த காலமும் அந்த பரணில்தான் இருக்க வேண்டும். சாகும்போது தாத்தா அதைப் பார்த்தபடி தான் படுத்திருந்தார். அவரின் கடைசி உலக பயண இருக்கையாக திண்ணையின் உறுப்பு வெறும் கண்களாகவே இருந்திருக்கலாம் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு. பிடித்து எழ கூரையிலிருந்து தொங்கிய கயிறு ஏழு உலகங்களாக பகுக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஏழு கண்ணிகளை மலைகளாகவே அவர் தாண்டி வந்திருக்கலாம். ஒவ்வொரு உலகத்தின் பதியன்களாக அவர் பெற்றுப் போட்டவை அவைகளுக்குண்டான கிளையுடன் திணையின் கிளையுடன் மின்னலைப்போல் தூர்விட்டுப்போகிறது. தொங்கிய கயிறில் தாத்தாவின் கடைசி மாறொலி இருப்பதாக இன்னும் நினைக்கிறாள் அம்மா. உதிர்ந்து திண்ணை பெயர்ந்து சிதிலமான வீட்டுக்குள் அளாதையாகக் கிடக்கலாம் தாத்தாவின் மாறொலியும் அகப்பையில் பாட்டியின் காணாத உணர்ச்சிகளும். பெருங்குழிகள் சராயத்திற்காக விற்கப்பட்டபோது மகனை அடிக்கப்போன தந்தைக்கு உதைதான் மிஞ்சியது. நான் அப்போது பார்த்தேன். தாத்தா முருகன் படம் போட்ட டாலரை கழுத்திலும் தாயத்தாகவும் சுட்டிக் கொண்டார். பெருங்குழிக்கு சொந்தக்காரியாக மாமனுக்கு இன்னொரு பொண்டாட்டி. முதல் தாரத்தின் இளைய மகன் இன்று பைத்தியம். மூத்த மகன் நேற்றுவரை திருடன். இன்று டிரைவர். இளைய மாமன்தான் அம்மாவை சத்தேகப்பட்டதற்காக அப்பாவை அடித்தது. அதுவும் காலையில் பொங்காமல் மதியத்தில் பொங்கிய சாப்பாட்டை சாப்பிடும்பொழுது அப்பாவின் சாப்பாட்டுத் தட்டில் இரத்தக் குழம்பு. என்னுடலில் உஷ்ணம் மட்டும் மிஞ்சியது. மாலையில் கள் குடிக்க வம்பிழுப்பாக மாமன் இழுத்துப் போனாலும் சாகும் வரை அப்பா இளைய மாமனை ஏறெடுக்கவில்லை. குடிக்கும்போதெல்லாம் அப்பா கேட்பார். என்னையடிக்க அவனுக்கு என்ன வசு! உரிமை. அம்மா பாத்திரங்களை உருட்டுவாள். உரையாடலற்ற இத்தருணங்கள் இரவை இரண்டாக்கும். முழுங்கும். அக்காவின் விரல் போதும் பற்றிக்கொண்டு தூங்க. இது கனவா நினைவா. செத்துப்போனவர்கள் வேண்டாம். இதை நினைக்கக் கூடாது. நினைக்கக்கூடாது என்று நினைத்தபடியே அதை நினைக்கக்கூடாது. கூடாது.

கூடாது நினைக்க. வெளியே மரக்கிளையில் அணி லாடும் சத்தமும் இல்லை. தண்ணீரேற்றும் மோட்டார் சத்தமும் இல்லை. தொலை தூரத்தில் தொலைபேசி அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வாட்ச்மேன் இருக்கிறாரா இல்லையா. எழுந்து விடலாமா. ஒருவேளை அம்மா வாக இருக்கலாம். வாட்ச்மேன் என் பெயரைச் சொல்லி கூப்பிடுகிறமாதிரியும் இருக்கிறது. எழுத்தான் முடிய வில்லை. இந்தப் பெரிய மலைதான் குறுக்காக நிற்கிறது. எப்படியாவது குப்புறக் கவிழ்த்திவிட்டால் வாட்ச்மேன் குரலைச் சரியாகப் பிடித்து எழுந்து விடலாம். ஐய்யோ இந்த ஈரப்பாறை வழக்குகிறதே. அந்த சாம்பல் குளத்தில் குளித்து வந்தால் இந்த மலையைப் பிறட்ட முடியும் என்கிறார்கள். இங்கே அம்மா பாத்திரம் துலக்கிக் கொண்டிருந்தாளே. எங்கே.

இப்போது சட்டென்று கடப்பது அணில்தானே. பாப்பா இங்கே வந்திருக்குமா. ஏன் இந்த அணில் குட்டி பாப்பாவாக மாறுகிறது. பாப்பாவைத் தவழும்போது தத்தி நடக்கும்போது பார்த்தது. இப்போது ஓட ஆரம்பித்து விட்டாளா என்ன? இப்போது பாப்பாவைத் தேட வேண்டும். என் பாப்பா. என் மடியில் வளர்ந்த பாப்பா. நான் சொல்லிக் கொடுத்த கதைகளைச் சொல்லும் பாப்பா. சுவர்ப் பட குழந்தை அவளின் அண்ணனாகிவிட்டபொழுது அதற்கும் ஊட்டிவிடச் சொல்லும் பாப்பா. அவளின் அப்பா வந்து கூட்டிக்கொண்டு போனபோது அந்த போஸ்டரையும் கொடுக்க மறந்தேனே பாவி. பாப்பா சாப்பிடும்பொழுது கேட்பாளே. இருக்கிற கோபத்தில் அக்காணங்கணங்கென்று வைத்து விடுவாளே. பாப்பா. பாப்பா. அந்த சாம்பல் குளத்தில் யாரோ மீன் பிடித்துக் கூப்பாடு போடுகிறார்கள். வண்டியை குலுங்காமல் ஓட்டுங்கள். வயிற்றுக்குள் இருக்கும் சிறுநீர் சிந்திவிடும்போல. இவள் எப்போது வந்தாள். இவ்வளவு நேரம் இவள் பக்கத்திலா இருந்தேன். இவ்வளவு நேரம் என்னிடம் என்னவோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறாளே. இனிமேலாவது கவனமாகக் கேட்க வேண்டும். இல்லையென்றால் மீண்டும் என் நண்பனை கல்யாணம் செய்து கொள்வாள். மூடிவைக்கப் பட்டுள்ள அவளிடம் எதுவும் கேட்கக் கூடாது. அவளும் அதைத்தான் விரும்புகிறாள். வந்த வழியைவிட இனி போகிற வழிதான் முக்கியம். அவள் வழியின் பாதச் சுவடுகள் இப்போது என் கால்களை தடுக்கிறதை இந்த கனவுக்குள்ளாகவே புதைத்துவிட வேண்டும். அதன் முதற்கட்டமாக பாப்பாவைத் தேடலாம். புதிய நண்பர் களிடம் அரட்டை அடிக்கலாம். பழைய நண்பர்களின் முகவரியைத் தேடிப்பிடித்து கடிதம் எழுதலாம். நண்பர்களிடம் சின்ன பிரச்சினைகளை பெரிது படுத்தலாம். ஊர் ஊராகப்போய் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைத் தொகுக்கும் பணியில் சேரலாம். நேற்று வெட்டிவிட்டு ஜெயிலுக்குப் போய்விட நினைத்தவர்களை தேடிப்பிடித்து பின்னால் நின்று சொளக்கியமா என்று கேட்கலாம். எதுவும் எங்கேயும் என்ன வேண்டுமானாலும் நடந்து விடலாம். அதனால் பெரிதாக நம்பிக்கை மூட்டையைச் சுமப்பதைவிட அதை சீழே வைத்துவிட்டு விலாப்பக்கமாக உள்ள ஜிப்பை பிரித்து உள்ளே இருக்கிற சிறகு களை வெளியே எடுத்து மலர்த்தி கொஞ்சம் கோதி விட்டு கொஞ்சமாய் உந்தி மெல்லமாய் ஏறி அந்தரமாகி அப்படியே அப்படியே. இதைச் செய்ய பூதங்கள் அசந்திருக்கும் வேளையில் தூங்கி எழுந்து குளித்து வெளியே பிதுங்கி வந்துவிட வேண்டும். ஆனால் கல்யாண

வீட்டில் இந்த வித்தையை காட்டிக்கொள்ள முடியுமா என்ன. இது புவனா கல்யாணமா என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. தாத்தா இங்கே ஏன் சந்து பொந்துக்குள் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்.

ஏற்கனவே தாத்தா பட்ட அவமானங்கள் போதாதா. கார்ப்படி மாமன் வீட்டில் பேத்தி கல்யாணத்தில் கண்ணேறு கழிப்பதற்காக அவர் உடைத்த தேங்காய் முழுதாக ஒரு குழந்தை மண்டைக்கு எகிறி புடைக்க வைத்துவிட்டது. சுருப்பனுக்கு வயசாகி ஏன் இந்த வீண் வேலை. ஊர் சிரித்தது. எனக்கு கூச்சமெடுத்தது. தாத்தா வைப் பிடித்து இழுத்தேன். அவர் முன்னுக்கு நிற்பதி லேயே குறியாக இருந்தார். எந்த தலைகளும் அவரை கண்டு கொண்டதாக தெரியவில்லை. என் இருப்பை முரட்டுப் பார்வையோடு பிரித்துவிட்டு முன்னுக்கு முயன்று ஒரே அக்கப்போர். கடைசியில் மாமாவும் அப்பா வும் நெஞ்சத் துணி கிழிய நின்றதுதான் மிச்சம். திரும்பும்போது சாலையின் இருபக்கமும் சனங்களின் வாய்க்குள் சிரிப்பு. அந்த பொம்பளையின் சிரிப்பைத் தான் சகிக்க முடியவில்லை. என்னைப் பார்த்தே குறியாய் சிரித்தாள். தாத்தாவை இழுத்து இழுத்து பிடிக்கும் போது பார்த்திருக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்ல. சிதறு தேங்காயை யாருக்கும் தெரியாமல் பொறுக்க முயற்சித் ததையும். அதிலும் ஒரு அரை மூடி என் காலுக்கும் பக்கமாகவே கிடந்தது. நாலு பேர் நிற்கிற கூச்சத்தில் அதை எடுக்கவில்லை. அவள்தான் எடுத்தாள். எடுத்ததும் ஒரு சிரிப்பு. கூச்ச நாச்சம் பாக்குறியே என்பதைப்போல். மார் புக்கு நடுவில் சுருட்டையாய் கிடக்கிறது அவள் மாராப்பு. தொப்புளின் சீழ் கோடிமுக்கும் மயிர்க் கால்கள். என் பார்வைக்கும் சிரித்தாள். முன்னே நடக் கையில் சேலைக்குள் அவள் தொடைகள் தெரிந்தது. இந்தத் தாத்தாவால் வந்தது. புவனா கல்யாணத்திற்கு என் குழியைப் பிளந்து வந்து நிற்கிறார். அவர் இல்லை யென்று நினைத்துக் கொள்ளலாம். கல்யாணத்தில் என் மாமாவின் முதுகெலும்பு வளைந்திருந்ததை நிமிர்த்த முடியவில்லை என்றும் உக்கிரம் கிராமத்தில் வேர் பிடித்த எலும்புக் கூட்டை இப்படி கரையான் ஏறிவிட்டிருக்கக்கூடாது என்றும் பந்தியில் சாப்பிடுபவர்கள் சொன்னார்கள். ஒருவர் முருங்கைக்காயை அதிகமாக வைக்கச் சொன்னார். நான் சிறுநீர் கழிக்காமல் வேலை செய்கிறேன். வியர்வையைத் துடைத்துக்கொள், சாப் பாட்டில் விழுந்துவிடும் என்கிறாள் அம்மா. லாரியில் பக்கத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தவளை எங்கே தொலைத் தேன். அவளின் முகத்தையாவது பார்க்க வேண்டி நினைத்தது மறந்துவிட்டது. இந்த சிறுநீர் பிரச்சினை தான் முகத்திற்கு போன கண்களைத் திருப்பியது. அதுவும் அவளுக்குத் தொலைபேசி வராவிட்டால் என்னு டன்தான் இருந்திருப்பாள். ஒருவேளை அவள் இல்லையோ இவள். பக்கவாட்டில் அவள் மாதிரிதான் இருக்கிறாள். என்ன முகம்தான் மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு வருடனும் அவள் முகம் இப்படியாகும் போல். அவள் உறுப்புகள் எல்லாருக்கும் இப்படியே பலவா ஒன்றா. இத்தனை காலம் எங்கு போனாய் என்று கேட்க வேண் டும். கார்த்தி உன்னைப்பற்றி பேசுகிறபொழுது இனி ஒண்ணும் இல்லை என்று சிரிப்புடன் சொன்னதை கேட் கிற உரிமை எனக்கு இருக்காது. நம்பிக்கைக்கு அது தேவையற்றது. அழகையையும் சிறுநீரையும் ஒரே சமயத்தில் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டபோது மீண்டும் அவளை நழுவிட்டிருந்தேன். அவளைத் தேடுவதற்

கான் காலம் துவங்குகிறதை நினைத்தால் இனி படவேண்டிய பாடெல்லாம் நகர்த்த முடியாத பாறையாய் கனக்கிறது.

ஊளையெடுத்த அழுகை வருவதற்குள் பெருமேகத்தை புயல் ஊதிவிட்டதைப் போல் ஈஸ்வரமூர்த்தி இரண்டு புத்தகங்களை தூரத்திலிருந்தே பார்த்து எடுத்துக் கொண்டான். அதிலுள்ள மூன்று குறிப்புகளை நான் அடிக்கோடு போடாததைச் சொல்ல வேண்டும் என்றுருந்தபோது அவன் பூனைகளுடன் வண்டியில் ஏறிப் போய்விட்டான். நான் நூலகத்தில் எடுத்த இன்னொரு புத்தகத்தை பார்த்துக் கொண்டேன். திருமணத்திற்கு வந்தவர்களெல்லாம் எங்கே போய்விட்டார்கள் என்று நினைத்தபோது வாசலுக்கு வந்துவிட்டிருந்தேன். நூலகர் எதற்காக என் பின்னால் வருகிறார் என்பதை அறியாமல் வாசலில் செந்தில் கோலிகுண்டு விளையாடுகிறான். பிடிவாதமாக ஒரு கோலியை கேட்டால் குண்டுங் குழியானதைத் தந்தான். கொடுத்தவாக்கில் பைக்கில் ஏறிப் போய்விட்டான். பாக்கெட்டில் கோலியை பத்திரப் படுத்துகிறேன். அது திராட்சைப் பழமாய் நகநகக்கிறது. இருந்தாலும் திருமணம் என்னைத் தொலைத்திருக்கக் கூடாது. தனிமையாக இருக்கிறது. மீண்டும் நடக்க வேண்டிய திசையை ஒலத்தால் நிரப்புவதைப்போல பார்த்தேன்.

அவர்கள் இப்போது வீட்டில்தான் இருக்க வேண்டும். கனவில் எங்கள் பழைய வீட்டை நோக்கி நடப்பது அப்போது தெரியவில்லை. மலையின் மேல் முகட்டைப் பார்த்தால் நடந்தால் ஆகிற காரியமில்லை. காச இல்லை என்பதால் திரையரங்கு டிக்கெட் கவுண்ட் டருக்குள் நடக்கத் துவங்கினேன். அங்கே சிறுநீர் சுழிப் பதற்கான தடயங்கள் வரவேற்றாலும் அந்தத் திண்டை ஏறிக்குதித்து மறைவாகக் கழிக்கத்தான் என்னால் முடியும். யாரேனும் வந்துவிடுவார்களோ என்ற பயத்தில் உள்மூச்சை அடிவயிற்றில் அமுத்தி நிரை பீய்ச்ச வேண்டும். அப்படி எண்ணி குதிக்கும்போதே பத்திரிகை ரிப்போர்ட்டராக வேலை செய்யும் ஷண்முகம் அண்ணாவின் வீட்டிற்குள் குதித்துவிட்டேன். அது கொல்லைப் புறமாக இருக்க வேண்டும். தோட்டத்தில் சின்ன சின்ன செடிகள் இலைகளை பெரிதாக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மண் ஈரமாக கால் புதையும்படி சளக்கிறது. பின்னங்காலில் பலத்த சக்தி. ஷண்முகம் அண்ணாவின் அம்மா வெளியே வந்து பாதம் பதிந்த இடத்தில் செடிகள் பத்திரமாக இருக்கிறதா என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்தி திரும்பப் போய்விட்டான். இனி இங்கே வரக்கூடாது என்பதை ஏற்கனவே பதியவைத்தும் இப்படி இங்கேயே வந்திருக்கக் கூடாது. அவமானம் சுடும்போது வலுக்கடாயமாக இதுதான் முதன்முறை வந்ததாக பாவிக்க முயல் சிறேன். பின்னங்காலை உதறி மண்ணில் தேய்த்து அந்த மரத்தினடி வந்தபோது சீழே சுற்களின் மேல் பூவை வைத்து தூபம் காண்பித்தபடி ஷண்முகம். செடிகளைப் பற்றி கேட்டேன். மரத்தில் உள்ள கனிகளில் பூச்சியும் சுருப்பும் ஏறி அரித்துவிடாமல் இருக்க மருந்தைத் தெளிக்க வேண்டாம் என்றும் இந்த இலைகளைப் பறித்து ஒவ்வொரு கனி மீதும் ஒட்டிவிட வேண்டும் என்றார். அருமையான கண்டுபிடிப்பு. இயற்கைக்குத் திரும்புவோம் என்றேன். குலுக்கிய கையை உதறி ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரம் விடுபட்டுவிட்டார்? தனிமை திடுதிப்பென்று உடலைச் சுற்றிப் படர்ந்து மூளையை நாய் தூக்கிப் போடும் எனும்புக் கணக்காக விசிறுகிறது. என்னுடன்

வந்தவர்கள் எதற்காக தொலைந்து விடுகிறார்கள். எரிச்சலாக இருக்கிறது. எப்போதாவது தூரத்தில் அவர்கள் பிடிபடும்போது பார்க்காத பாவணையில் பாவதை நிச்சயமாக சகிக்க முடியாது. என்னுடைய புத்தகங்களை திருப்பிக் கேட்பதற்குள் போய்விட்டார். அங்கேயே ஒரு ஓரத்தில் சிறுநீர் சுழிக்கலாமா என்று யோசிப்பதற்குள் திருமணத்திற்கு வந்தவர்களை பிரிந்துவிட்டோம் என்ற உணர்வே சிறுநீரை பீய்ச்சிவிடக்கூடிய அபாயத்தில் சுட்டுப்படுத்தினேன். சுழித்திருந்தால் அவமானம். பட்ட அவமானம் போதாதா. இதுவேறு. சின்னி கிழிந்துவிடுமோ. நீர் தேங்கி கல் எழும்புமோ. அதை கரைக்க காசுக்கு எங்கே போவது. அம்மாவிற்கு மருத்துவச் செலவிற்குக்கிறது. அதற்கே வழியைக் காணோம். தூரத்தில் அவள் அந்த நிலா வழிசல்காரிதான். இப்போது செந்தில் பைக்கில் போய்க்கொண்டிருக்கிறார். இவ்வளவு நாள் நாய் கணக்காகத் துரத்தியது போதும். அந்த மலை முடிவில் அந்த அருவி விழுவதற்கு முன்னாக திரும்பிப் பார்த்தால் கையசைத்து காலக்கருப்பு நீங்க சற்றே கண்ணயரலாம். இங்கே உட்கார்ந்தவர்கள் நிலத்திற்குள் காணாமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஊதுவத்தி குச்சிகள் மட்டுமே மண்ணிற்கு மேல் கிடக்கிறது. இங்கே உட்காரக்கூடாது.

திருமணம் முடிந்து எல்லோரும் திரும்பியிருப்பார்கள். வீடு பூட்டிக் கிடக்கிறது. சாவியைப் பக்கத்து விட்டு அக்கா கொடுத்தாள். இப்போது அவள் வீடு ஏன் தொலைவுக்கு போய்விட்டது. பழையபடி வீட்டை நெருக்கிக்கொள்ள முயன்றேன். நெருக்குகையில் ஒரு நாய் தெறித்து ஓடியது. இந்த நாய்தான் சுழுத்துப் பட்டையுடன் வீட்டில் கவுச் கவுச் என்று சத்தம் போட்டிருந்தது. மகேந்திரன் பிடித்து வந்திருக்க வேண்டும். அம்மா பாலை ஆற்றுகையில் அதே கவுச் கவுச் கொடுக்கும். கட்டிலின் விளிம்புக்கு வந்து சீழே விழுந்து விடாமல் பின்னுக்கு இழுத்து நிற்கும். அப்போது அது மகாப் பொடி. அத்தனை குறும்பு. ஊசி போடவில்லை யென்று கண் முன்னே கொன்றார்கள். நாய் மூக்கின் மீதே முகத்தை வைத்துக் கொஞ்சுவான் மகேந்திரன் வீடு அனாதை. தனிமை கல்வி குப்புறத் தள்ளுகிறது. பாப்பா வந்திருப்பாளோ. தனிமையும் அமைதியும் சுயிறாய் முறுங்கி மூளையைக் கடைகிறது. கடிக்காரச் சத்தங்கள் வளர்ந்து வளர்ந்து சிறுநீர் முட்டி யாருமே இல்லை. யாருமே இல்லை. உளறுகிறேனோ. யாரிடம் கேட்பது. இப்படியே செத்துவிட்டால் என்னைப் பற்றி இப்போதைய என் மூளையைப் பற்றி வேகவைத்த இட்லியின் ஆவிபோன்ற என் உணர்வுகளைப் பற்றி யாருக்குத் தெரியும்.

முடிந்தது கதை என்றால் ஆக்கி அரித்து எப்பம் விட்டு அவரவர் சோலி புணர்ச்சி இச்சை காமம் உன்னோடு யார் என்னோடு யார். ஏன் இப்படியாகி விட்டது. சாவியை வாங்கி பூட்டைத் திறந்து கட்டிலில் வந்து இப்படி குப்புறப் படுத்திருக்கக்கூடாதோ. முடிந்தால் நாளை தலைக்கு பிரமிடு வைத்துக்கொள்ளலாம். என்னும்பூட்டை இன்று திறந்திருக்கக்கூடாது என்று யோசித்த போது தடையாக இருந்த மலை நகர்ந்து அருவி முழுதும் கொட்டி தரைத் துடைத்துக் கிடக்க கிடக்க பூட்டும் நானும் கடிக்கார ஒலியும் ஒன்றாகியிருந்தோம்.

சில கவிதைகள்

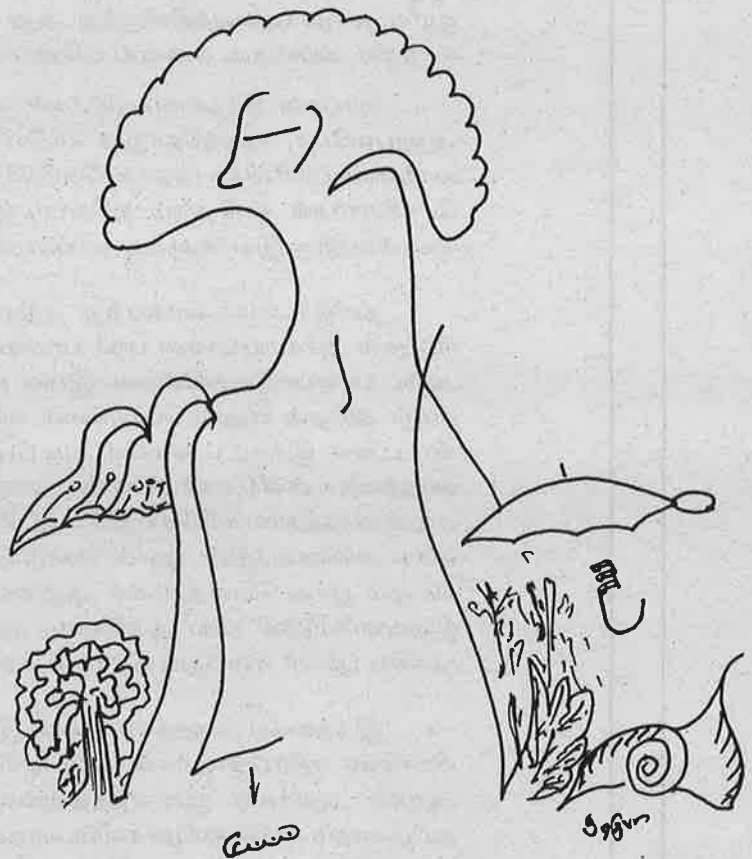
■
சொற்களைச் சேகரிப்பவன்
சொற்களை வீணாக்குவதில்லை
சொற்கள் சொற்பமாகச் சேர்ந்தன
கவிதையாக.

■ ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்

■ ■
புவரச இலைகளை உங்களுக்குத் தெரியுமா
அதன் மென்மையை உணர்ந்திருக்கிறீர்களா
கமலை மேட்டின் கீழ்க்கரையில்
ஏன் வைத்து வளர்க்கப்படுகிறது தெரியுமா?
அதன் பிஞ்சிப் பூ மொக்குகளைப் பறித்து
பம்பரம் விட்டிருக்கிறீர்களா?
விளையாடி முடித்தபின் உங்கள் கைகளில்
ஒரு கன்னிப் பெண்ணின் வாசனை வருவது தெரியுமா?
அதன் துளிர் மஞ்சள் பூக்களை
உங்கள் காற்றாடிகளை அலங்கரிக்க
காக்காய் முள்ளில் செருகியிருக்கிறீர்களா?
பனங்குருத்தோலையின் நிறத்தையும்
மணத்தையும் அனுபவித்திருக்கிறீர்களா?
பனங்குருத்தின் அடியில் அப்பிக்கிடக்கும்
பனம் பஞ்சு தெரியுமா?
பனையேறிக் கொண்டை பிடிக்கையில்
மட்டைக் கருக்கு கிழித்த காயத்தைப்
பனம்பஞ்சு சரியாக்கும் தெரியுமா?
பனங்குருத்தில் நாதஸ்வரம் செய்து
அளவெடுத்து ஓட்டையிட்டு
ஓய்ந்துபோன சினிமாப் பாடல்களும்
எனது பீப்பியில்
புத்தவதாரம் எடுக்கையில் கிடைத்த
மகிழ்ச்சி தெரியுமா?
மச்சிற்சிதான் கவிதை தெரியுமா?

■ ■ ■

இச்சை சுகம்தான்
மென்மையாக உணரப்பட வேண்டும்
ப்ளடி மேரியை மடக்கென விழுங்க முடியாது
மன அசைவுகளின் லாவகத்தின் லயிப்புடன்
மெல்லிய நளினத்துடன் விழுங்க
வாய்ப்புக் கிடைக்கப்பெற்ற பெண்கள்
பாக்கியசாலிகள்!

2

வரலாற்றை மொழிதல்

வரலாற்றை எழுதுவதிலும், அதனை விளக்குவதிலும் பல்வேறு வேளைகளில் பிராமணர்களுக்கும், அவர்களை எதிர்ப்பதாக கூறிக்கொள்ளும் பிராமணரல்லாதோர்களுக்கும் பெரிதும் வேறுபாடு இருப்பதில்லை சாதி எதிர்ப்பை உள்ளீடாகக் கொள்ளாத முற்போக்குவாதம் அப்படியான வரலாறுகளை உருவாக்குவதில் பொதுப்புத்தியையே பிரதிபலிக்கிறது. அன்றாட வாழ்வில் நுட்பமாக புகுந்துவிட்ட சாதியத்தை மறுப்பதற்கு, மறுத்தலுக்கான சரியான போர்முறையை அறிவதற்கு ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் அனுபவமும், அரசியல் ஆற்றலும் தேவைப்படுகிறது. முற்போக்குவாதிகள் எனப்படுவோர் பொய்யான வரலாற்றை அப்படியே ஏற்பதோடு, அதனை அடிப்படையாகக்கொண்டே சமூக அமைப்பை விளக்குகிறார்கள். நிலவும் வரலாற்று அடையாளங்கள் அவர்களுக்கு தவறாக தெரிவதில்லை. அவர்கள் மாற்றான வரலாற்று அடிப்படையை உருவாக்குவதில்லை. மன்னர்களின் வரலாற்றை மைய நீரேரட்ட வரலாற்று மொழிகிற தென்றால், உழவர்களின் வரலாற்றைக் கூறுவது மாற்றான வரலாறு என்று நம்பப்படுகிறது. ஆனால் இது ஒரு பகுதி மட்டுமே பொருந்தும். பொதுவான வரலாறு அவர்களுக்கு உறுத்துவதில்லை. சாதியின் பெரால் ஒடுக்கப்பட்ட ஒருவரால் உணரக்கூடிய அளவிற்கு ஒடுக்குகிற சமூகத்தினைச் சேர்ந்த முற்போக்காளர்கள் இதனை உணர முடியாது. ஒருவேளை குறிப்பிட்ட கோட்பாட்டு அடிப்படையில் வரலாற்றை அணுகுகிறவராக இருந்தாலும் தொடர்ந்து கோட்பாடு தந்த ஒற்றைப் பார்வையிலேயே அணுகுகிறவராக இருக்க முடியுமே ஒழிய, வாழ்வனுபவத்திலிருந்து அது தரும் இழிவு சார்ந்த அடையாளத்தைக் கண்டு வரலாற்றை அய்யப்படக் கூடிய மனோபாவம் உருவாக வாய்ப்பில்லை.

மரபான சிந்தனையாளர்கள் ஒருபுறம் இருக்க, மாற்றான சிந்தனையாளர்களோ அனுபவமோ, கணந்தோறும் சாதியின் மர்மத்தை கடக்கும் நுட்பமோ இல்லாமல் வரலாற்றை பரிசீலிக்காததால் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ பொதுப்புத்தியிலேயே மூழ்கிப்போகிறார்கள். சாதி தரும் அதிகாரம் இப்படியான வரலாறு தரும் கட்டமைவுகளை புரிந்து கொள்வதற்கு இவர்களுக்கு வாய்ப்பளிப்பதில்லை.

தமிழ்ச் சமூக வரலாற்று ஏடுகளில் பௌத்த சமயம், சமண சமயம் பற்றிய சித்தரிப்புகள் அச்சமயங்களை புறச் சமயங்களாக, தமிழ் மரபைக் கெடுக்க வந்த சமயங்களாகவே அடையாளப்படுத்துகின்றன. இவை பரவலாக ஏற்கப்பட்ட கருத்துகளாக மாறிவிட்டன. தமிழ், தமிழன் எனும் பெயர்களை வைத்து இவைகளை புறச் சமயங்களாக கருத வைத்து விட்டனர். இக்கட்டமைப்பு அடிப்படையில் சைவ நலன் சார்ந்தது. சனாதன பழமைவாதத்தை உள்ளீடாகக் கொண்ட சைவ-வைணவ மதங்களின் எழுச்சியை வரலாறு 'தமிழ்' எனும் வாதத்தால் சரி செய்துள்ளது. பௌத்த-சமண நூல்களும், மக்களும் மத துவேசத்தால் சைவ-வைணவத்தின் மூலம் கொடும் வன்முறையோடு அழிக்கப்பட்டனர். தமிழ் பேசி வாழும் பூர்வ பௌத்தர்கள் அழிக்கப்பட்டது தமிழ் மறுமலர்ச்சி என்பதும், சாதியை நிறுவனப்படுத்தி சமய அங்கீகாரம் தந்த மதங்கள் எழுச்சி பெற்றதை தமிழ்த் தேசியத்தின் முக்கிய புள்ளி என்பதும் நிச்சயம் ஏமாற்று வேலையாகும்.

இத்தகைய கருத்தாக்கத்தை இன்றைய புகுத்தறிவாளர்கள்/முற்போக்காளர்கள்/பிராமண எதிர்ப்பாளர்கள் அப்படியே ஏற்கின்றனர். இது சரியா, தவறா என்பதைப்பற்றி ஆராய அவர்கள் முனைந்ததில்லை. அடிப்படையில் சைவ-வைணவ சமயங்களின் தமிழ்வாதம் சாதித் தமிழர்களின் வாதத்திற்கு நெருக்கமானது என்பதால் இதனை பரிசீலிக்க, அவர்கள் முனைவதில்லை. இப்புனைவிலிருந்து தொடங்கும் வரலாறு பின்னாலான எல்லா வரலாற்றையும் தவறானதாகி விடுகிறது. பிறகு எதைப்பற்றி விளக்கினாலும் எல்லாமே தவறானதாகி விடுகிறது. மாற்றத்திற்கான எழுத்துக்களை முழுமையாக படித்துணரும்போது இந்த கோணலை கண்டுணர முடிகிறது. எல்லாவற்றையும் நுட்பமாக புகுந்து படித்து சிர்

செய்யும் படிப்பாளிகள் இந்த கோணலை சரி செய்ய யாதது ஏன்? வைதீக புனைவுகளை எக்கேள்வியும் இல்லாமல் நம் 'பகுத்தறிவு' எப்படி நம்புகிறது?

இரு சான்றுகளைக் காட்ட விரும்புகிறேன். தமிழிசை பற்றிய ஆழமான, அறியப்படாத செய்திகளை எழுதிவரும் நாமம்மது அவர்கள் தமிழிசையை மங்க வைத்த புறச் சமயத்தவர்களாக சமண-பௌத்தர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். பெரியாரின் தமிழ்த் தேசிய பார்வையை கவனப்படுத்த அண்மையில் சுபவீரபாண்டியன் அவர்கள் எழுதிய "பெரியாரின் இடதுசாரித் தேசியம்" என்னும் நூலிலும் இக்கருத்தே பதிந்து கிடக்கிறது.

"சமண பௌத்தர்களை எதிர்ப்பதற்குத் தமிழ் மொழியை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளமையைக் காண்கிறோம். உருவாகிக் கொண்டிருந்த தமிழ்த் தேசியத்தின் ஒரு கூறாகவே இது அமைந்துள்ளது" (பக்.16) எனக் கூறும் அவர் "..... நாயன்மார்களின் திருமுறைகளும், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களும் பக்தி, இசை, தமிழ் என மூன்று துறைகளிலும் மக்களிடம் உணர்ச்சியோங்கப் பெரும் பங்காற்றின" (பக்.17) என்கிறார். இதுபற்றிய மாற்றான கருத்து எதையும் கூறாமல் அவர் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கிறார். இந்நூலின் முதல் இயல் முழுவதும் மரபான பார்வையிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இசுலாமியர் பற்றி, பழம் பண்பாடுகள் சிதைந்தது பற்றி பொதுப்புத்தி சார்ந்த கணிப்புகளையே தருகிறார். அதற்கு மேலும் அவர் தரும் சொற்கள் பழைமைப்பட்ட கண்ணோட்டத்தையே வெளிப்படுத்துகிறது. அதாவது "மிக வியப்பாகவும், விதிவிலக்காகவும் பறையர் சமூகத்தைச் சார்ந்த அயோத்திதாசப் பண்டிதரிடம் அந்த உணர்வை (தமிழ்) பார்க்க முடிகிறது" (பக்.28) என்கிறார். பறையர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரிடம் தமிழ் முணர்வோ, தமிழ்த் தேசிய உணர்வோ வெளிப்படுவதில் என்ன வியப்பு? தமிழ் அடையாளம் சாதி இந்துத் தமிழர்களின் உடைமையா? இந்தக் கூற்றில் அடங்கியிருக்கும் வன்மத்தை இனங்காண வேண்டும். 'பறைய நொழிந்தவர்'களை தமிழன் என்று அசுராதி எழுதியதற்கும், இம்மனோபாவத்திற்கும் வித்தியாசம் அதிக மில்லை என்று சொன்னால் யாரும் கோபப்பட முடியாது. தமிழின் முதல் சமய நூல் மணிமேகலை என்று இன்றும் எழுதி வருவது சமயம் சார்ந்த நூல்களை உருவாக்கி வைத்ததே பௌத்தம்தான் என்று அர்த்தத்தை தருவதாகிறது. சுபவீ. அவர்கள் மேலே குறிப்பிடும் தமிழ்த் தேசிய உணர்வாளர்கள் யாவரும் சாதி இந்து தமிழ்த் தேசியர்களே ஆவர். சாதியத்தை மறுத்த, பிராமணிய தாக்கத்தை ஏற்காத, சமூக ஏற்றத் தாழ்வை விலக்கிய பௌத்த-சமண சமயங்கள் மீது சாதி உணர்வாளர்கள்

"மிக வியப்பாகவும், விதிவிலக்காகவும் பறையர் சமூகத்தைச் சார்ந்த அயோத்திதாசப் பண்டிதரிடம் அந்த உணர்வை (தமிழ்) பார்க்க முடிகிறது" (பக்.28) என்கிறார். பறையர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரிடம் தமிழ் முணர்வோ, தமிழ்த் தேசிய உணர்வோ வெளிப்படுவதில் என்ன வியப்பு? தமிழ் அடையாளம் சாதி இந்துத் தமிழர்களின் உடைமையா? இந்தக் கூற்றில் அடங்கியிருக்கும் வன்மத்தை இனங்காண வேண்டும்.

நடத்திய வன்முறையே பக்தி இயக்கமாகும். அதனையே வரலாற்றில் தமிழ் இயக்கமாக பதிவு செய்துவிட்டனர். இத்தகு பார்வைக்கு ஏராளமான வரலாற்று நியாயங்கள் உண்டு.

சமண-பௌத்த சமயங்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்புகள் ஏராளம். பின்னாளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக ஆக்கப்பட்ட பூர்வ பௌத்தர்களே இத்தகைய பங்களிப்புக்கு சொந்தக்காரர்கள். மொழிக்கு புனைவுகளை கடந்து அறிவியல் அடிப்படையில் விளக்கம் சொன்னவர்கள் சமணர்களும் பௌத்தர்களும். 'மொழி முதற் காரணமாம் அணுத்திரள் ஒலி எழுத்து என்பது சமணர் தேற்றம்' என்பது நூற்பா. (இன்குலாப் தலித் முாக, ஆகஸ்ட் 2005) கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தினைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்துள்ள மகாதேவன் தமிழ் மொழிக்கு வரிவடிவம் கொடுத்தவர்கள் சமணர்களே என்றும், சங்க இலக்கியங்கள் உருவாகவும், மக்களிடம் கல்வி அறிவு பரவவும் அதுவே காரணமாயிற்று என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். (ரவிக்குமார், தீண்டப்படாத தியாகம் நூல்) ஏறத்தாழ 100 ஆண்டுகளுக்கு முன், தமிழுக்கான வரிவடிவத்தை உருவாக்கியவர்கள் பௌத்த-சமணர்களேயென்று அயோத்திதாசப் பண்டிதர் கூறியதையும் இங்கு பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

காப்பியப் பண்பினைப் பொறுத்தவரை கம்பருக்கே விருத்தப்பா மூலம் வழியமைத்தவர்கள் சமணர்கள். தமிழ் இசைக்கு ஆதாரமான நூல்களாக அமைந்திருப்பது சிலப்பதிகாரம், சீவக சிந்தாமணி போன்ற இன்ன பிற பௌத்த சமண நூல்களே. பாட்டுக்களை அமைப்பதற்கு சீர் பிரிக்கும் வழியைக் காட்டியவர் யாப்பருங்கலகாரரே ஆவார். நன்னூல், வெண்பா பட்டியல், வீரசோழியம் இன்னும் பல இலக்கண நூல்களுக்கு வித்திட்டவர்கள் என்பதோடு அசாரதிக்கு வழிகாட்டிய நிகண்டுக்கு மூலகர்த்தா பௌத்த-சமணர்களே. தொல்காப்பியத்தையும் பௌத்த, சமண நூலாகக்

சுருதும் அறிஞர்களும் உள். தமிழிலக்கிய மரபுக்கு அவர்கள் வழங்கிய சொற்கொடைகள் முக்கியமான வையாகும். தமிழ்ச் சமூகத்தில் பொது எனும் பண்பினை திசைரி வாழ்வில் இயல்பானதாக மாற்றியவர்கள் அவர்கள்.

தமிழகத்தில் பௌத்தம் பரவலாக செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. உலகளவிலான பௌத்தத்திற்கு தமிழ் பௌத்தர்கள் அளித்த நன்கொடைகள் ஏராளம்.

தமிழர்கள் எழுதிய பௌத்த நூல்கள்தான் உலகத்திலேயே அதிகம். புத்தரின் திரிபீடகத்திற்கு விளக்க உரை எழுதியவர்கள் எல்லோருமே தமிழ் பௌத்தத் துறவிகள்தான். கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சோழ நாட்டில், பாண்டிய நாட்டில் வாழ்ந்த துறவிகள் எழுதிய நூலைத்தான் இன்றைக்கும் லாவோஸ், கம்போடியா, பர்மா, இலங்கை இப்படியான எல்லா நாடுகளிலும் படித்துக் கொண்டுள்ளார்கள். தமிழர்கள் எழுதிய திரிபீடக விளக்க உரைகள் மட்டுமே நாற்பதுக்கும் மேல் உள்ளன. (பிக்கு போதிபால - நேர்காணல். போதி இதழ் 2) தமிழகத்தில் செல்வாக்கோடு இருந்த தேராவாத பௌத்தத்தை திராவிட பௌத்தம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு பௌத்தம் இங்கு செல்வாக்கு எய்தியிருந்தது. அதோடு தமிழ் பௌத்த மரபை அயோத்திதாசர் விளக்குவதை இங்கு நினைத்துப் பார்க்கலாம். கிடைத்துள்ள மிகக் குறைவான ஆதாரங்கள் காட்டும் உண்மைகளே இவையென்றால், முழுமையான ஆய்வுக்குப் பின் வெளியாகும் முடிவுகள் வரலாறு பற்றிய புதிய முடிவினையே தரும். சாதி காப்பாற்றாத இச்சமயங்களை அழித்துவிட்டு, அதன் செழுமையான கூறுகளை உள்ளிழுத்துக் கொண்ட சாதித்தன்மை பூண்ட சைவ-வைணவ சமயங்களின் சூழ்ச்சியான வரலாறே பக்தி மறுமலர்ச்சி என்பது. இத்தகவல்களை மறுப்பேதுமின்றி ஏற்கிறார்கள் நம் கால அறிஞர்கள்.

தமிழ் வரலாறு முழுவதும் சண்டறியப்பட வில்லை, எனவே தமிழ் வரலாறு எழுதுதலில் தவறு எழுவுது இயல்புதானே என்கிற வினா இங்கெழ வாய்ப்புண்டு. சாதியை உள்ளீடாகக்கொண்டு எழுந்த சமயங்கள் பற்றி சிறிய அய்யம்கூட எழாமல் போவதெப்படி? இச்சிக்கல் வரலாற்று முரணுடையதாய் தோன்றவில்லையே, ஏன்? என்பதே நம் கேள்விகள். உண்மையான சமூக மாற்றத்தை விரும்பும் யாரும் அச்சிக்கலைப்பற்றி யோசித்தாக வேண்டும்.

ஆனால் இத்தகைய வரலாற்றுப் பரிசீலனையை நிகழ்த்த அயோத்திதாசப் பண்டிதரால் முடிந்திருக்கிறது. இத்தகைய சுட்டிக்காட்டலை 1900-களிலேயே நடத்திய பிறகும் இதுபற்றி கவலை கொள்ளாத நிலையை என்னென்று சொல்வது. அயோத்திதாசப் பண்டிதர் சிந்தனைகள் தொகுக்கப்பட்ட பிறகும் வாசிக்கப்படவில்லை. இத்தகைய வரலாற்றுப் பரிசீலனையை மேற்கொள்ள அயோத்திதாசர் தாழ்த்தப்பட்டவராக இருந்து சமூகத்தை அணுகியதே காரணம் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

**அயோத்திதாசப் பண்டிதர்
சிந்தனைகள் தொகுக்கப்பட்ட பிறகும்
வாசிக்கப்படவில்லை.
இத்தகைய வரலாற்றுப்
பரிசீலனையை மேற்கொள்ள
அயோத்திதாசர் தாழ்த்தப்பட்டவராக
இருந்து சமூகத்தை அணுகியதே
காரணம் என்பது சொல்லாமலே
விளங்கும்.**

பண்டைக்கால இந்தியாவில் பிராமணியத்திற்கும், பௌத்தத்திற்கும் நடந்த போரை அம்பேத்கர் குறிப்பிடுகிறார். அதையே அயோத்திதாசர் பிராமணர்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்டோருக்குமான பூர்வ பகையை வரலாறாக முன் கூட்டியே வைத்தார். தமிழ் மறுமலர்ச்சியென குறிப்பிடப்படும் பக்தி இயக்கத்தை, சைவ சார்பு தமிழ்ச் சங்கப் புனைவை முதன்முதலில் துணிச்சலாக கட்டுடைக்கிறார் அவர். பூர்வ பௌத்தர்கள் வேஷ பிராமணர்களால் வீழ்த்தப்பட்டதை பேசி வரும் அவர், அவர்களால் அழிக்கப்பட்ட மக்களை, ஏடுகளை சொல்லுகிறார். சாதிய மேலாண்மையை ஏற்க மறுத்த பூர்வ பௌத்தர்கள்மீது தீண்டாமை தண்டனையாக திணிக்கப்பட்டு தாழ்த்தப்பட்டவர் ஆக்கப்பட்டார்கள் என்றும் விளக்கி விடுகிறார். பூர்வ பௌத்தர்கள் கழுவில் ஏற்றிக் கொல்லப்பட்டதை பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இந்த பின்னணியிலிருந்தே இந்தியாவில் முதன்முதலாக ஒடுக்கப்பட்டோர் நோக்கிலான வரலாற்றை 'இந்திரர் தேச சரிதம்' எனும் பெயரில் அவர் எழுதினார். சைவ எழுச்சி பின்னணியில் உருவாகி எல்லோரும் பரவலாக நம்பும் 'நந்தன் கதை'யை உண்மை வரலாறாக மாற்றி எழுதுகிறார். அயோத்திதாசப் பண்டிதரின் கூற்றை இன்றைய இலக்கிய, தொல்லியல், வரலாற்றியல் சான்றுகள் நிரூபிக்கின்றன. தமிழ் புலமையாளர்களும் இக்கருத்தை ஒப்புக்கொள்ளத் துவங்கியுள்ளனர்.

இத்தகு மாபின் மீதான தீவிர பரிசீலனைகளற்ற முற்போக்கு மற்றும் பகுத்தறிவுவாதம் அடிப்படையில் ஏதோவொரு புள்ளியில் சாதிய சுட்டுமானத்திற்கு உதவிசெய்துவிடக்கூடியவை. பிராமணர்களிடமிருந்து அதிகாரத்தை பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பும் பிரமணரல்லாதோர் வரலாற்றுத் தவறுகளை சரி செய்யாமல், தாழ்மை அதையே காப்பாற்றித் தருவது எதற்காக?

தாம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சமூகக் குழு அதனால் பாதிக்கவில்லை என்பதாலா? அல்லது ஏதாவது ஒரு தருணத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை கை தூக்கி விட்டவர்களாக தங்களை நிறுவிக்கொள்ள அக்கட்டமைப்பு பயன்படும் என்பதாலா?

- தொடரும்

இமயத்தின் நாவல்களை இப்பொழுது வாசித்தபோது

அ. ராமசாமி

இமயத்தின் முதல் நாவல் கோவேறு கழுதைகள் அச்சில் வந்து பத்து ஆண்டுகளுக்கும் மேல் ஆகி இரண்டாவது பதிப்பும் வந்துவிட்டது. இரண்டாவது நாவல் ஆறு முகம் அச்சாகி ஆறு ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டன. இரண்டு நாவல்களையும் வெளியிட்டது சென்னை க்ரியா பதிப்பகம் (கோவேறு கழுதைகள் ஜூலை 1994, அக்டோபர் 2003; ஆறுமுகம் ஆகஸ்டு 1999). இந்த இரண்டு நாவல்களையும் திரும்பவும் வாசித்துவிட்டு தமிழ் இலக்கியம் அவற்றை எதிர்கொண்ட விதத்தை நினைவுபடுத்திக் கொண்ட விதமாக இக்கட்டுரை எழுதப்படுகிறது.

இமயத்தின் முதல் நாவல் கோவேறு கழுதைகள் பெற்ற வரவேற்பை இரண்டாவது நாவல் ஆறுமுகம் பெறவில்லை என்பது நினைவில் இருக்கிறது. ஆறுமுகம் நாவலுக்கு எழுதப்பட்ட முதல் மதிப்புரை மனுஷ்ய புத்திரனுடையது. இந்தியா டுடேயில் அவர் எழுதிய மதிப்புரை ஏறத்தாழ நாவலை நிராகரிக்கும் தன்மையில் இருந்தது. நடப்பியல் பாணி எழுத்துக்களின் போதாமையைக் கூறி, ஆறுமுகமும் அந்த பாணியில் எழுதப்பட்ட நாவல் என்று நிராகரித்தது. மதிப்புரை. நாவல் எழுதப்பட்ட முறையோ, அந்நாவலின் இயங்குவெளியோ, அவ் வெளியில் இயங்கும் மனிதர்களின் வாழ்நிலை சார்ந்த நிலைமைகளையோ, மதிப்பீடுகளையோ விவாதிக்காமல், நிராகரித்தலுக்கான காரணங்களை மட்டுமே அடுக்கியிருந்தது. அந்த மதிப்புரையைத் தவிர ராஜ் கௌதமன் காலச்சுவடுவில் எழுதிய 'புனித ஆறுமுகம்' என்ற விமரிசனக் கட்டுரையும் கூட நாவலை தலித் இலக்கியப் பார்வையிலிருந்து நிராகரிக்கும் தொனியிலேயே இருந்தது.

கோவேறு கழுதைகள் வந்தபோது எழுத்துலகம் அறியாத பெயர் இமயம். ஆனால் அந்த நாவல் அச்சான ஓராண்டிற்குள் எழுப்பிய சலசலப்புகள் ஏராளம். அப்போது இமயத்திற்குக் கிடைத்தவை பரபரப்பான அங்கீகாரங்கள் அல்லது நிராகரிப்புகள். இரண்டாவது நாவலுக்குக் கிடைத்தவையோ வெறும் மௌனங்கள். பரபரப்புக்கும் மௌனங்களுக்கும் இடையில் இருந்தவை அனைத்தும் இலக்கியம் சார்ந்த, சொல்லாடல் சார்ந்த சங்கதிகள் தானா...? தமிழ் அறிவுச் சூழலின் முன் வைக்கப்படுகிறது இந்தக் கேள்வி - பதில்களை எதிர்பார்த்தும் எதிர்பார்க்காமலும்.

தலித் இலக்கியம், தலித் பண்பாடு, தலித் அரசியல் என்பன விவாதப்பொருளாக முழுவீச்சில் இருந்த காலகட்டத்தில் கோவேறு கழுதைகள் நாவலை வெளியிட்டது க்ரியா. இமயத்தின் வாழ்க்கைத் தரிசனம், யதார்த்தச் சித்தரிப்பின் நுட்பங்கள், கலையழகு சார்ந்து பாராட்டி,

தட்டிக்கொடுத்து முதன் முதலில் முன்மொழிந்தவர் சுந்தரராமசாமி. அவர், "மனித மேன்மையை முன்வைத்து நாவல் எனும் கலைவடிவம் கொண்டவற்றைக் கைவிரல்களில் எண்ணிவிடலாம். இந்தக் குறைவான எண்ணிக்கையில் தன்னையும் இணைத்துக்கொண்டு விடுகிறது இந்த நாவல்" என்று எழுதினார் (காலச்சுவடு, அக்டோபர் 1994). அத்தோடு அந்த நாவலை வாசிக்க வேண்டிய விதத்தை "ஆற்றும் பணிகள் சார்ந்து இறுகிப் போயுள்ள ஜாதி அமைப்பும் அதன் படித்தரம் சார்ந்த அதிகாரங்களும் சுரண்டல்களும் சுட்டுப்பாடுகளும் மனித உறவுகளை முற்றாகச் சிதிலமடையச் செய்து சுயநலங்கள் ஊடுருவி இயற்கையாகி விட்ட நிலையை நாவல் தன் பின்னணியாகக் கொண்டிருக்கிறது" என்று சுட்டிக்காட்டியிருந்தார் (முழுவதும் வாசிக்க, காண்க ஆழமும் விரிவும் தேடி, பக். 172-175). சுந்தரராமசாமியின் வழிகாட்டுதலை அப்படியே பின்பற்றி வேதசகாயகுமாரும் (இந்தியா டுடே), வெங்கட் சாமிநாதனும் (புதிய பார்வை) நகலெடுத்தனர். அவர்களது மதிப்புரைகளோடு கணையாழி, சுபமங்களா, இந்தியா டுடே இலக்கிய மலர் எனப் பிரபலங்களின் கவனிப்பினால் இமயத்திற்குக் கிடைத்தது நட்சத்திர அந்தஸ்து. அந்தப் பத்தாண்டுகளில் (1990-2000) கவனிக்கப்பட வேண்டிய எழுத்தாளராக அறியப்பட்டார் இமயம்.

இதன் மறுதலையாக தலித் விமரிசகர்களிடமிருந்து வந்தவையெல்லாம் கண்டனங்களும் குற்றப் பத்திரிகைகளும் தான். "தலித் குரலை அசிங்கப்படுத்தி மௌனப்படுத்த ஒரு தலித்தைக்கொண்டே மேற்படி ஆவிகள் (ghosts) கோவேறு கழுதைகளை எழுதியிருக்கின்றன என்று சொல்ல முடியும்" என்று உள்நோக்கத்தை சுட்டிக்காட்டிய ராஜ் கௌதமன் (ஊடகம், செப்டம்பர் 1995), "இமயம், மேதைகள் புளகாங்கிதம் பெறுவதற்காக தலித்துகளின் உள்முரண்பாடுகளைப் பற்றிய வரலாற்று அறிவின்றி, கலையழகு மிக்க நாவல் இலக்கியம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கட்டும், தலித்துகள் இப்படிப்பட்ட உன்னத நாவலோடு இதன் ஏகபோகிகளான மேதைகளின் சித்தாந்தங்களைப் போட்டு உடைக்கட்டும்!" என்று எழுதினார் (முழுவதும் வாசிக்க, காண்க, பொய் + உண்மை, பக்.98-106). இக்கட்டுரை கோவேறு கழுதைகள் நாவலை தலித் விரோத நாவலெனக் கட்டமைக்க, இமயமும் தலித் துரோசி/விரோதி என அறியப்பட்டார்.

சாதியொழிப்பை முன்வைத்துப் போராடும் இயக்கங்களுக்கும் நபர்களுக்கும் தேவைப்படும் முதல் நிபந்தனை 'சுயசாதிக்கு எதிரான மனநிலை.' சாதி அமைப்பு தரும் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்திக்

கொண்டே, அதன் வேரை வெட்டி வீழ்த்தி விட முடியும் என்று நம்புவது ஒருவிதக் கற்பனைதான். சலுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டே அதற்கு எதிராகப் போராட முடியாமல் போகும் ஆபத்துக்களை தவித் இயக்கங்கள் சந்தித்துக்கொண்டு வருவது நம் காலத்தின் யதார்த்தம். இந்நிலையில் அதிகாரங்களை அனுபவிக்கும் இடைநிலைச் சாதியினரும், உயர்சாதிகள் எனத் தங்களைக் கருதித் கொள்பவர்களும் சாதி அமைப்புக்கு எதிராக நிற்பதற்கு முதலில் கைக்கொள்ள வேண்டியது சுயசாதி எதிர்ப்பு மனநிலைதான். சுயசாதி விமரிசனத்தை தன் மையமாக வைத்த இமயத்தின் கோவேறு கழுதைகள் தவித் விரோத நாவலாக முன்மொழியப்பட்டது ஒருவித இடமாறு தோற்றப் பிழைதான். இத்தகைய பிழைகள் வரலாற்றில் நிகழ்வதைத் தடுத்துவிடவும் முடியாது.

ராஜ் கௌதமன் தொடங்க, கோவேறு கழுதைகளை தவித் விரோத நாவல் எனச் சுட்டிய விமரிசனங்கள்/வாசிப்புகள் தமிழில் இதுவரையிருந்த மரபான வாசிப்பு முறையை மாற்றியுள்ளன என்பதைக் கவனித்திருக்க வேண்டும். சுந்தரராமசாமி, வெங்கட் சாமிநாதன், வேதசகாயகுமார் தொடங்கி பலரும் செய்தது மையக் கதாபாத்திரம் சார்ந்து வாசிக்கும் மரபான வாசிப்பு. இதற்கு மாறாக புதிய வாசிப்பு முறை மற்றவர்களின் கோணத்திலிருந்து வாசித்து தவித் விரோத நாவல் எனக் கூறுகிறது.

கோவேறு கழுதைகளின் மையக் கதாபாத்திரமான ஆரோக்கியத்தின் துயரங்களும், நசிவும், அவள்மீது செலுத்தப்பட்ட அதிகாரம் சார்ந்த வன்முறைகளும் முக்கியமானவை என்பது மரபான வாசிப்பின் நம்பிக்கை. ஆனால் மாற்று வாசிப்போ இவையனைத்தும் நாவலுக்குள் சுட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன; நாவல் வெளிக்குள் இவை மிதச் சரியாக, துல்லியமாகச் சித்தரிக்கப்படலாம்; ஆனால் அது ஒரு வகைமாதிரி. அதுவும் உள்நோக்கம் கொண்ட வகைமாதிரி என்கிறது. இது ஒரு வகையில் குற்றச்சாட்டுதான். இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்குப் பின்னால் நியாயமான வரலாறு சார்ந்த அச்சம் ஒன்று உள்ளது.

இமயம் நாவலுக்குள் சுட்டமைக்கப்பட்டுள்ள சிறப்புநிலை வகை மாதிரி, நாவலுக்கு வெளியே சமுதாய வெளியில் பொதுமைப்படுத்தும் ஆபத்துக்கள் நிறைந்தது. அந்த ஆபத்து, திரும்பவும் தவித்துக்களை குற்றவாளிகள் எனக் கூண்டிலேற்றும் நோக்கத்திற்குப் பயன்படக்கூடியது. தவித்துக்கள் நசுக்கப்படுகிறார்கள்; ஒடுக்கப்படுகிறார்கள் என்று உரத்துப் பேசும் குரல்களிடம், "இருக்கலாம், அதே நேரத்தில் தவித்துக்களும் நசுக்குகிறார்கள்; ஒடுக்குகிறார்கள் என்று சொல்ல இந்த நாவல் ஆதாரமாக நிற்கிறது" என்பதுதான் குற்றம் சாட்டியவர்களின் வாதம். தவித்துக்கள் ஒடுக்கப்படுகிறார்கள் எனக் கூப்பாடு போடுகிற நீங்கள், உங்களுக்குக் கீழே உள்ள பறவண்ணார்களைப் படுத்துகிற பாட்டை - அதில் ஒருத்தியான ஆரோக்கியம் அனுபவித்த கொடுமைகளைப் பாருங்கள் என எடுத்துக் காட்டத்தக்க வகை மாதிரியாக இமயத்தின் நாவல் பயன்படும் என்பது மாற்று வாசிப்பின் ஆதங்கம். அந்த ஆதங்கத்தின் - கோபத்தின் - வெப்பம் உள்ளடங்கிய வாசிப்பு அப்படித்தான் சொல்லும். எல்லா வாசிப்புக்களும் உள்நோக்கங்கள் கொண்டவைகள்தானே."

தமிழின் வாசகத்தளத்தில் தோன்றிய எதிர்நிலை வாசிப்பை முதலில் வேண்டியதும், காரணமாக இருந்ததும் இமயத்தின் கோவேறு கழுதைகள்தான் என்ற அளவிலும் அந்த நாவலுக்கு முக்கியமான இடமுண்டு. அதற்கு முன் தமிழ்க் கிராமங்கள் சார்ந்த வாழ்க்கையைச் சித்தரித்துள்ள வட்டார நாவலாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் அவரவர் சாதிகளின்- சாதி மனிதர்களின் - குடும்ப முன்னோர்களின் கடந்தகாலப் பெருமித வாழ்வையும், நிகழ்காலத்திய சரிவினையும், நசிந்துபோய் இடம்பெயரும் குடும்பங்களின் சுவலைகளையும், அவற்றினூடாக வெளிப்படும் மனித நேயங்களையுமே எழுதிக்கொண்டிருக்க, இமயம்தான் முற்றமுழுதாகத் தன் சொந்த சாதியின் மீதான விமரிசனத்தைத் தன் நாவலின் விசாரணைப் பொருளாக்கினார் என்பது குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய ஒன்று. தவித் எழுச்சி அல்லது சாதி அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை என்பதை முன்னிறுத்தி இயக்கம் சுட்டுபவர்களின் பார்வையிலிருந்து வாசிக்கும் பொழுது கோவேறு கழுதைகள் அவற்றிற்கு எதிரான நாவல் என்று வாசிக்கப்பட வாய்ப்புண்டு. அந்த வாசிப்பு முற்றிலும் தவறான வாசிப்பு என்று சொல்லிவிடவும் முடியாது.

இதற்கு மாறாக, சாதியொழிப்பை முன்வைத்து இயங்குதல் என்ற கோணத்திலிருந்து வாசிக்கும்பொழுது இமயத்தின் கோவேறு கழுதைகள் மிக முக்கியமான நாவல் என்பதை யாரும் மறுத்துவிட முடியாது. தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் பெரும்பாலானோரிடம் - ஆதிக்க, இடைநிலை, குத்திர சாதி எழுத்தாளர்களிடம் - சொந்த சாதிகளுக்கெதிரான மனநிலை அழுத்தமாக வெளிப்பட்டதில்லை. அதற்கு மாறாக சுயசாதி அபிமானமும் மோகமும் அழுத்தமான பதிவுகளாகியுள்ளன என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். படைப்பிலக்கியத்தின் உயர்ந்த வெளிப்பாட்டு நிலையான சுய எள்ளலை, தன்குழு மீதான விமரிசனத்தை, அக்குழுக்கள் செலுத்தும் அதிகாரத்தை கேள்விக்குள்ளாக்கும் நிலைப்பாட்டை - தமிழின் புனைகதை வரலாற்றில் தவித் எழுத்தாளர்களே வசப்படுத்தியுள்ளனர் என்பது ஆச்சரியமான ஓர் உண்மை.

தன் சொந்த சாதி மனிதர்களின் அறியாமையை யும், சாதிசார்ந்த அதிகாரப் பகிர்வில் கிடைக்கும் சலுகைகளையும் கொண்டு தன் வாழ்க்கையை மனம்போன போக்கில் நடத்திடும் தன் சமூகத்துப் பெரியவரை - காத்தமுத்துவை - சிவகாமியின் முதல் நாவலான பழையன கழிதலும் விமரிசனம் செய்துள்ளது என்பது நினைவில் கொண்டு வரவேண்டிய ஒன்று. அழிச்சப்பட வேண்டிய பழையனவற்றின் குறியீடாகக் காத்தமுத்து அந்நாவலில் நிறுத்தப்பட்டுள்ளார். அதன் தொடர்ச்சியாக இமயத்தின் கோவேறு கழுதைகள் மிகக் கச்சிதமாக, கவனத்துடன் அந்த விமரிசனத்தைத் தொடர்ந்துள்ளது. ராஜ் கௌதமனின் சிலுவைராஜ் சரித்திரத்தில் கூட குடும்பப் பெருமை பேசாமல், சொந்த சாதி மனிதர்களின் மீது விமரிசனத்தையும், தன் தகப்பன்மீது கோபத்தையுமே சிலுவை வெளிப்படுத்தியுள்ளான் என்பதும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒன்று.

கோவேறு கழுதைகள் எழுதப்பட்டுள்ள பாணி நடப்பியல் பாணி. நடப்பியல் பாணி எழுத்துக்கு உள்ள சுட்டுப்பாடுகளையும் எல்லைகளையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நடப்பியல் எழுத்து ஆலோசனைகள் அல்லது கோஷங்களை முன் வைப்பதற்கு

எற்ற வெளிப்பாட்டு வடிவம் அல்ல. நுட்பமாக நடப்புச் சித்திரங்களை வரையும் அவ்வெழுத்து முறை எழுப்ப முயலும் உணர்வுகள் பெரும்பாலும் இரக்கத்தையும் வேண்டதலையும் மாற்றம் வேண்டும் என்று புலப்படுத்தும் கோணங்களையும்தான். இதனால் இவற்றின் மறு தலைகளான ஆர்ப்பாட்டங்களும் குதூகலங்களும் கொண்டாட்டங்களும் நடப்பியல் எழுத்துக்கள் நுழைந்து விடாமல் வெளியேறிக்கொள்ளும். உலக இலக்கியத்தில் இதற்கு நிறைய எடுத்துக்காட்டுக்களும் வரலாறும் உண்டு.

கோவேறு கழுதைகளின் மையக் கதாபாத்திரமான ஆரோக்கியம் முழுமையாக இரக்க உணர்வை யாசிப்பவளாகவே விரிந்துள்ளாள். நாவல் முழுவதும் அவள் அந்தக் கிராமத்தில் அலையும் மனுசியாகவே வெளிப்பட்டுள்ளாள். அவளது உலகம் அந்த கிராமம் மட்டுமே. ஒரு விதத்தில் ஆரோக்கியம் கோவேறு கழுதைகளின் குறியீடு. துவைக்கும் இடமான வண்ணான் துறைக்கும் வண்ணானின் வீட்டிற்குமான இடைப்பட்ட தூரத்தைத் துணிப்பொதிகளுடன் மட்டுமே நடந்து பழகியுள்ள கோவேறு கழுதைகள்போல, அந்த ஊரைத் தவிர, அழகுக்குத் துணிகளைத் தவிர, ஆண்டைகளைத் தவிர வேறெதையுமே அறியாதவள் அவள். அவளது கணவனும் கூட அப்படித்தான். ஆனால் அவளது குடும்பத்தின் பிற உறுப்பினர்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்ல. அவளது பிள்ளைகளான பீட்டர், மேரி, ஜோசப் ஆகியோருக்கு அந்த ஊர் உவப்பான வெளி அல்ல. அந்த வாழ்க்கை - அந்த ஏற்பாடு - சாதி சார்ந்து செய்யும் தொழில் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ள நிலை - அவர்களுக்கு உடன்பாடானது அல்ல. இங்குதான் என்றில்லாமல் எங்கும் போய்ப் பிழைத்துக் கொள்ளும் விருப்பம் அவர்களுக்கு உண்டு. அந்த ஊரை விட்டுப்போக அவர்களை நிர்ப்பந்திப்பது வெறும் பொருளாதாரக் காரணிகள் மட்டுமல்ல; சாதி சார்ந்த அவமானங்களும்தான். மொத்தத்தில் அவர்கள் வெளிப்பட்டுள்ளது இரக்கத்தை வேண்டும் பாத்திரங்களாக அல்ல; மாற்றத்தைப் புலப்படுத்தும் பாத்திரங்களாக என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட வெளி சார்ந்து நடைமுறைப்படும் மெதுவான மாற்றங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு நடப்பியல் பாணி எழுத்தைப்போல வேறெதுவும் பயன்படாது என்றுகூடக் கூறலாம். நடப்பியல் பாணியைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தும் நுட்பமும் லாவகமும் கைவாப்பெற்ற இமயம், தனது இரண்டாவது நாவலான ஆறுமுகத்தில் அதன் அடுத்த கட்டத்திற்குள் நுழைந்துள்ளார். மிக நுட்பமான விவரணைகளும், சில வகையான எதிர்பாராத திருப்பங்களும் கொண்டதாகச் செய்யப்பட்டுள்ள ஆறுமுகம் ஒருவிதத்தில் தனக்கென ஒரு பார்வையை உருவாக்கிக் கொண்ட விவரணப்படத்தின் இயல்புகளை (Documentary realism) கொண்டுள்ளது.

தலித் இலக்கியம் அதன் இயல்பில் எவ்வாறெல்லாம் இயங்க வேண்டும் எனச் சில முன்நிபந்தனைகள் உருவாக்கப்பட்டன. தன் வெளிப்பாட்டுக் கதையாடல் முறையே தலித் இலக்கியத்திற்கேற்ற வெளிப்பாட்டு முறை எனச் சொல்லப்பட்டது. அதன் வழி அதிகாரத்தைக் குறி வைத்தல், அத்துமீறல், எதிர்நிலை மனோபாவம், கவிழ்த்துப் போடல், கலகம் என்பன அதன் சாராம்சங்கள் எனப் பேசப்பட்டன. கோவேறு கழுதை

கள் போலவே இமயத்தின் ஆறுமுகமும் இம்முன்நிபந்தனைகள் எதனையும் தனதாக்கிக் கொள்ளவில்லை. இதற்காக இந்த நாவலை தலித் நாவல் என்ற சொல்லாடலிலிருந்து விலக்கி வைத்திட வேண்டும் என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை. அப்படி விலக்கி வைத்திடவும் இயலாது. ஏனெனில் இந்நாவலின் பின்புலங்களும், அவற்றில் உலவும் கதாபாத்திரங்களும், அவை எழுப்பும் வாழ்க்கை மதிப்பீடுகள் குறித்த விசாரணைகளும் தலித் இலக்கியச் சொல்லாடல்களுக்குள், விளிம்பு நிலை மனிதர்கள் பற்றிய சொல்லாடல்களுக்குள் கலப்பமாக நுழையக் கூடியன.

எந்தவொரு படைப்பும் அதனை வாசித்து முடிக்கும் வாசகனிடம், பல்வேறு விதமான கேள்விகளை எழுப்புகின்றன. இந்தப் படைப்பு யாரைப் பற்றியது? என்கிற கேள்வி முதலில் வந்து நின்று விடை தேடச் சொல்கிறது. இமயத்தின் இரண்டாவது ஆறுமுகம் யாரைப் பற்றிய நாவல்? எதனைப் பற்றிய நாவல்? என்ற கேள்விகளை அவற்றிற்கான விடைகளையும் அதற்கான காரணங்களையும் காணலாம்.

ஓர் ஆணுடலும் பெண்ணுடலும் இணைவதின் தேவைகள் குறித்தோ, அதில் எழும் சமூக மதிப்பீடுகள் குறித்தோ அறியாத வயதில், தன் தாயுடன் படுத்திருந்த முற்றிலும் அந்நியனான ஜெர்ரி ஆல்பர்ட்டைக் கண்டு, தன் அம்மாவை (தனபாக்கியம்) பிரிந்து ஓடி-ஓடி-ஒரு நவீன நகரத்தின் (பாண்டிச்சேரி) வீதிகளில் வாழத் தொடங்கியவன் ஆறுமுகம். அவனுக்கு அந்த நவீன நகரத்தின் வீதிகளும், சந்துகளும், இருட்டும், வெளிச்சமும், சாராயக் கடைகளும், செக்குமேடும் - பணத்திற்கு உடலைத் தரும் பெண்கள் தங்கியுள்ள நவீனச் சேரி - வாழ்க்கையைச் சொல்லித் தந்து, அவனது தாயை மன்னிக்கும் பக்குவத்திற்குத் தயார்படுத்துகிறது. சிறுவன் ஆறுமுகம், ஒரு யுவனாக மாறும் காலத்தைத் தனது காலமாகக் கொண்டுள்ள நாவல், ஆறுமுகம் பற்றிய நாவலா?

'இனிமே என்னை யாரு அரிவிண்ணு அள்ளிப் பாக்கப் போறாங்க, உமின்னு ஊதிப் பாக்க. போறாங்க? பணைமரத்தில போயி நெயலுக்கு ஒதுங்கின சுதயா ஆயிப் போச்சே எங்கதே...' எனக் சுதறி அழுது, தேடி ஓடி. தன் மகன் ஆறுமுகத்திடமே தன் உடலைத் தரநேரும் தருணத்தில் தன் விதியை நொந்து, அந்தக் குற்றவுணர்வு தரும் உந்துதலில் தூக்குப்போட்டுச் செத்துப்போகும் தனபாக்கியத்தின் சுதையா இந்த நாவல்...?

இல்லையென்றால், பாக்கியம், சின்னப்பொண்ணு, பொற்கொடி, வள்ளி, பிரேமமா, தங்கம், அபிதா, தங்கமணி, லட்சுமி, மலரு, வசந்தா எனப் பலவிதமான பெயர்களில் - உண்மைப் பெயர்களோடும் மாறும் பெயர்களோடும் - வாழ நேர்ந்த செக்குமேட்டின் சுதையா...?

ஒரு நாவல் கட்டியெழுப்பும் உலகம் அதன் காலத்தின் நகர்வாக அமையும். அல்லது அதன் கதா மாந்தர்களின் மன மோதல்களாக விரியும். அல்லது கதா மாந்தர்களுக்கும் அவை வாழும் காலத்திற்குமான இயங்கு பரப்பாக உள்ள வெளியாக அமையும். இந்தக் காலம், கதை மாந்தர், வெளி என்ற மூன்றின் ஊடாகவே படைப்பு தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறது. இம்மூன்றும் சரிவிகித சமத்தில் அமையும்பொழுது வாசகனிடத்தில் கேள்விகள் குறைந்து போய், படைப்பு

எழுப்பும் விசாரணைகள் மேலெழும்பி விடும். மூன்றில் ஒன்று தன்னை முன்னிறுத்திக் கொள்ள முயலும் பொழுது வாசகனும் அதுசார்ந்து அப்படைப்பை வாசித்து அர்த்தப்படுத்திக் கொள்வது நடந்துவிடும்.

ஆறுமுகம் நாவலை இப்பொழுது திரும்பவும் வாசிக்கும்பொழுது செக்குமேடு தன்னை முன்னிறுத்தி வாசிக்கும்படி வேண்டுகிறது. தனபாக்கியம் இளம் வயதிலேயே கணவனையும், செல்லமாக வளர்த்த தகப்பனையும் இழந்து மகன் ஆறுமுகத்துடன் அனாதையாக்கப்பட்ட துயரமும் நாவலில் விரிவாகவே சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதேபோல் ஆறுமுகத்தின் இளம் பருவ ஓட்டம், பார்த்த வேலைகள், பழகிய மனிதர்கள், திருப்பிப் போட்ட வாழ்க்கை என அதுவும் விரிவாகவே எழுதப்பட்டுள்ளது. என்றாலும் இரண்டாவது வாசிப்பில் செக்குமேடுதான் வாசிப்பை ஈர்க்கிறது.

செக்குமேடு - ஒரு நகரத்துச் சேரி. கிராமங்களில் தலித்துகள் வாழ்வதற்கென ஒதுக்கப்படும் சேரிகளை விடவும் அவலமானது. மனிதர்களின் நடமாட்டம் அற்றதாகப் பகல் வேளைகளையும், மனிதர்கள் நிரம்பியதாக இரவுகளையும் கொண்ட செக்குமேட்டில் வாழ நேர்வதும், அவர்களை வாழ வைப்பதும் - வாழ நிற்ப்பந்திப்பதும் நாகரீக சமுதாயமெனச் சொல்லிக் கொள்ளும் இதன் அவல முகங்கள். மறைக்கப்படும் அதன் அடையாளங்கள் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளும்படியானவை அல்ல. என்றாலும் அங்கே மனுஷிகளும் மனிதர்களும் வாழ நேர்ந்துள்ளது என்பதை இமயம் சித்தரித்துள்ள விதம் வலியோடு கூடிய வாசிப்பை வேண்டும் தன்மையுடையது.

ஆறுமுகம் என்ற நாவல் தனக்கான பின்புலமாகப் பூந்துறை, ஆரோவில் (சர்வதேசக் கிராமம்), பாண்டிச்சேரி என்ற வெளிகளைக் கொண்டிருக்கிறது என்றாலும் நாவல் முழுவதும் பாண்டிச்சேரி நகரத்துச் செக்குமேட்டில் நிகழ்கிறது என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்குகின்றன இமயத்தின் விவரிப்புக்கள். நாவலின் பரப்புக்குள் செக்குமேட்டுப் பெண்களின் வாசம் - அவர்கள் பருகும் நாட்டுச் சாராயமும், மேல்நாட்டுச் சரக்கும், மீன் கறியும், அவர்களின் மாமாக்கள் தரும் அடிசளும் உதைகளும் வசவுகளும், தேடிவரும் மனிதர்களின் பயமும் அலட்டலும் என செக்குமேடு நாவலில் வார்த்தைகளாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறுமுகம் என்ற இளைஞனை வைராக்கியம் நிரம்பிய வாலிபனாகிய செக்குமேடுதான் வாழ்க்கையை அதன் போக்கில் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கற்றுத் தருகிறது. தனபாக்கியம் செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனை மரணம்தான் என அவளை முடிவு எடுக்கும்படி தூண்டிய வெளியும் செக்குமேடுதான். இந்தச் செக்குமேட்டைக் குறித்த விவரங்களும், அதன் மனிதர்கள் குறித்த இயல்பு நிலைச் சித்தரிப்புகளும் இமயத்தை ஒரு சைதேர்ந்த வார்த்தைக் கலைஞனாகவே காட்டுகின்றன. செக்குமேடு பற்றிய சித்திரங்கள் சிலவற்றைக் காணலாம்.

“பெண்கள் எல்லாரும் பார்ட்டி பிடிப்பதில் அக் கறையாக இருந்ததால் இந்தச் சத்தத்தை ஒருவரும் பொருட்படுத்தவில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் பணம் பார்ப்பதில்தான் எண்ணமிருந்தது. அதோடு இதுபோன்ற பேச்சுக்கள், கத்தல்கள், சண்டைகள் எல்லாம் தினமும் சாதாரணமாக நடக்கக்கூடியதுதான். சண்டையிலாத

நாளே அந்த இடத்திலோ செக்குமேட்டிலோ இருக்காது காலையில் வெளிக்குப் போக ஒதுங்கிய சிறுபிள்ளைகள் தான் பிணத்தைக் கண்டனர்.” (ப.130)

“கடைகடையாக ஐந்தாறு பையன்கள் பார்ட்டி பிடிக்க அலைந்து கொண்டிருந்தனர். பிரேமாவும் கடைகடையாகச் சென்று மூன்று நான்கு ஆட்களைத் தொடர்ந்து நச்சரித்து கெஞ்சிக் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டுப் பாக்கியத்திடம் வந்து ‘ரெண்டு தோச கொடு, பார்ட்டி மடங்கு எனும் துட்டு தாரன்’ என்று கேட்டாள். அவள் வந்த சிறிது நேரத்திலேயே அவளைத்தேடிக்கொண்டு ஒரு சிறு பெண் ஓடி வந்தாள். ‘வாக்கா, பார்ட்டி போயிடப் போவது. நைட்டு முயிக்க கேக்குறான். நீயே பேசிக்க அந்த ஆளுகிட்ட. ஓடியா...’ என்று இழுத்ததும் பிரேமா தோசையைக் கூடத் தின்னாமல் அந்தப் பெண்ணுடன் குடிசைப் பக்கம் ஓடினாள்.”

“முதல் ஆட்டம் சினிமா விட்டதும் கூட்டம் சற்றுப் பெருக்தது. அந்த நேரத்துக்காகவே காத்திருப்பதுபோல செக்குமேடு எப்போதையும் விடச் சுறுசுறுப்படைந்து ஆவிகளின் உலகமாக மாறி இயங்கியது. ஒவ்வொருவரும் விலங்காய் மாறிச் செயல்பட்டனர். அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் கூட்டம் சரியத் தொடங்கியது.” (பக்.155-156)

இந்த நாவலின் கதாமாந்தர்கள் எதிர்பாராத முடிவுகளை எடுத்துவிடுகிறார்கள். கிராமத்தில் வாழ்ந்தபோது ஆண்டையின் மகளாக அறியப்பட்டவள் வசந்தா. நாயுடு சாதிப் பெண். ஆறுமுகத்தின் மீது தயக்கமின்றிப் பரிவு காட்டுகிறாள். ஆனால் ஆறுமுகமோ விலகி விலகிச் செல்கிறான். சாதிப்படிநிலை சார்ந்து பழிவாங்கும் வாய்ப்புகள் இருந்தும் அவளைத் தொடுவதில்லை. செக்குமேட்டில் பெண்ணுடல்களின் அருகாமையும் உடல் உறவுக்கு மறுப்பின்மையும் இருந்தபோதும் ஆறுமுகம் ஒரு பெண்ணையும் தொடுவதில்லை. ஆச்சரியம்தான். இறுதியில் அவன் நெருங்கிய பெண் அவனது தாய். அதுவும் ஒற்றைத் தீக்குச்சி வெளிச்சத்தில் சோகம் கப்பிய முகத்துடன். இதுவும் திடீர்த் திருப்பம்தான். அவள் தூக்கில் தொங்கித் தற்கொலை செய்துகொண்டு விடுவதும் கூடத் திடீர்த் திருப்பம்தான்.

இத்தகைய திடீர்த் திருப்பங்களின் வழியும், பாத்திர வார்ப்புகளின் வழியும் இமயம் தனது ‘ஆறுமுகத்தைப் புனிதனாக முன்னிறுத்தியுள்ளார்’ என்ற விமரிசனங்கள் வந்ததுண்டு. (ராஜ் கௌதமன், காலச்சுவடு) என்றாலும் படைப்பாளியின் செய்நேர்த்தி சார்ந்த முன்முடிவுகள் தவிர்க்க முடியாதவை என்பதும் படைப்பு சார்ந்த உண்மைகளுள் ஒன்று. பொது வெளியில் காரணகாரியங்களற்ற தங்கள் முடிவுகளை நிறைவேற்ற முடியாமல் திணறும் மனிதர்கள், படைப்பு வெளிக்குள் கதைமாந்தர்களின் முடிவுகளுக்குத் தர்க்க நியாயங்கள் எதிர்பார்ப்பது ஆச்சரியமான ஒன்றுதான். தமிழில் பல நாவலாசிரியர்கள் முன்முடிவுகளுடன்தான் தங்கள் படைப்புகளை உருவாக்கிக் கதைமாந்தர்களை உலவவிடுகின்றனர் என்பதற்கு உதாரணங்கள் காட்ட வேண்டியதே இல்லை. ஆறுமுகம் எழுப்பும் ‘தாயைத் தண்டிக்கும் மகன்’ அல்லது ‘குற்றவுணர்வுகளால் அல்லாடும் அன்னையர்கள்’ என்ற நவீனத் தொன்மத்தை எழுதிய இரு நாவலாசிரியர்களை நினைவில் கொண்டு வருவோம். ஒருவர் ‘அம்மா வந்தாள்’ நாவலை எழுதிய தி. ஜானகிராமன். இன்னொருவர் ‘உண்ணைப்போல் ஒருவன்’ நாவலை எழுதிய ஜெயசாந்தன்.

தி. ஜானகிராமன் உருவாக்கிய அம்மாவுக்கு - அலங்காரத்துக்கு அவன் மகன் தருவது நிராகரிப்பு. தனது தவறுக்கு - கணவன் இருக்க இன்னொருவனுடன் உறவு வைத்துக்கொண்ட தவறுக்கு தண்டனை தேவையில்லை. பரிகாரமே போதும் என நம்பும் அலங்காரத்தின் மனம். மதம் சார்ந்த நம்பிக்கையில் பிடிமானம் கொண்ட மனம். அக்னிக்கும் நீருக்கும் எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கும் வல்லமை உண்டு என்று நம்புகிற மனம் அவளுடையது. வேதங்கற்ற தன் மகன் அப்பு, அக்னியைப் போல; அவன் தன் அருகில் இருந்தால் தான் செய்கிற பாவம் - குற்றம் நீங்கி விடும் என நம்பும் மனம். அந்த மனத்தின் நினைப்பு இப்படி இருக்கிறது:

“வேதம் படிக்கணும். அத்யயனம் பண்ணி அதைக் கரைச்சுக் குடிச்சு தேஜஸ்வியா ஜொலிக்கணும் அவன். அவன் நெருப்பு மாதிரி வந்து நிற்கிறபோது, யார் வந்து அவன் முன்னால நின்றாலும் அவர் மனதில் இருக்கிற கரி சுசண்டெல்லாம் பொசங்கிப் போகணும். அவன் ஸ்வாமி மாதிரி. பிரணகஸ்பதி பிள்ளை மாதிரி.” (அம்மா வந்தாளில் அலங்காரம் தண்டபாணியிடம் - பக்.88)

இதற்கு மாறாக ஜெயகாந்தனின் உன்னைப்போல் ஒருவனில் வரும் அம்மா தங்கம், தனது செயல்பாடுகளுக்குக் காரணங்களைக் கூறக் கூடியவள். தவறெனக் கருதும் தன் மகன் சிட்டியிடம், தனது வாதங்களை எடுத்து வைத்து நியாயங் கேட்பவள். அவளது வாதம்:

“எம்மேல கோவமில்லேன்னு சொல்லாதே! நீ எம்மேல கோவப்படறதுக்கும்... என்னைப் பார்த்து அவமானப்படறதுக்கும் நெசம்மா நானு ரொம்பப் பெருமைப் படுறேன். ஆமாண்டா கண்ணே, நானு, தட்டிக் கேக்கிறதுக்கு இல்லாம என்னைப் பாத்துக் கேர்வப்பட ஒரு அண்ணனோ, அப்பனோ இல்லாம வளர்ந்தவ. எங்கப்பன் ஒரு பயந்த ஆளு... தலையில தட்டி கையிலே குடுத்தா வாங்கி வாயில போட்டுக்கும். அதனாலேதான் என் நடத்தையைப் பாத்து அவமானப்பட யாருமில்லேன்னு இஷ்டப்படி நடந்து கெட்ட பேரெடுத்தேன். அந்த வயசிலேயே... ம... இன்னா பன்றது? அப்பிடி அவமானப்பட்டுத்தான் உன்னைப் போல ஒருத்தனை - ரோசக்காரனைப் பெத்தேன்...” (உன்னைப்போல் ஒருவனில் தங்கம் - பக்.188) என அமைந்திருக்கிறது.

இமயத்தின் அம்மா - ஆறுமுகம் நாவலில் வரும் அம்மா - தன்பாக்கியமோ பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என நம்புகிறவளாக இருக்கிறாள். தான் செய்ததற்குத்

தண்டனை தற்கொலைதான் என நம்பிய அவள், தன் மகனைக் கண்டு, எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டுச் சாக நினைத்துக் காத்திருந்தவள், அவள் சொல்கிறாள்:

“இந்தக் கண்ணால, ஒரு தடவையாச்சும் உன்னைப் பார்க்கணும்னுதான் உசிரோட இருந்தன். உங்கிட்டவே உம் பேரச் சொல்லிப் பார்க்கணும். உனக்கே உம் பேரச் சொல்லிக் காட்டணும். உன்னைப் பார்த்துக்கிட்டே சாவணும்னு எனக்கு மனசுல ஒரு ஆச. சட்டியில ஓட்டின கரியா உன் காலடியில் கெடக்கத்தான் தவம் பண்ணுனன். என்னை விட்டுட்டு நீ ஓடுன அன்னைக்குத்தான் பொம்மனாட்டியா நான் கடைசியா சோறு தின்னது. அதுக்கு மொத ராத்திரி உங்கூட தூங்குனதுதான் பொம்மனாட்டியா நான் கடைசியா தூங்கன் தூக்கம். இப்ப எங்கண்ணு முன்னால சாமியாட்டம் குந்தியிருக்கிற இன்னக்கி ராத்திரிக்குத்தான் நான் தூங்கப் போறேன். எங்கண்ணு தூங்கி எம்மானோ காலமாயிடிச்சி. உடம்ப நம்புனன். அதுதான் நானுன்னு இருந்தேன். அது என்னெ பீயப் பொறுக்க வச்சிடிச்சி. உடம்பில இருக்கிற காத்த வெளியத் தள்ளி நிறுத்தறது கஷ்டமில்லன்னு உங்கப்பன் செத்த அன்னிக்கே தெரிஞ்சு போச்சு...” (தனபாக்கியம், தன மகன் ஆறுமுகத்திடம் அவளது தற்கொலைக்கு முந்திய நாள் - ஆறுமுகம் - பக். 203-204)

இந்த மூன்று அம்மாக்களின் முடிவுகளும் ஓரோர் விதத்தில் முன் முடிவுகள்தான். அம்முன்முடிவுகள் படைப்பாளிகளின் சமூகப் பார்வை சார்ந்த முன்முடிவுகள். அம்முடிவுகளைத் தங்கள் கதைமாந்தர்களிடம் நிகழ்த்திக் காட்டியுள்ளனர். இம்மூவருக்குள்ளும் செயல்பட்டது இந்திய சமூக இயக்கத்தின் நகர்வுகள் சார்ந்த முன் முடிவுகள்தான் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

தி. ஜானகிராமனிடம் செயல்பட்டது பிராமணிய நம்பிக்கை சார்ந்த மனவினை. இமயத்திடம் செயல்படுவது குற்றத்திற்குத் தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ளும் - சாதிப்படி நிலையில் சீழே வைக்கப்பட்டவர்களின் உளவியல். ஜெயகாந்தனிடம் இருப்பது மாற்றிப் பார்த்து விடலாம் என்ற தர்க்க அறிவு சார்ந்த உளவியல். நடப்பியல் சார்ந்து எழுதும் படைப்பாளிகளிடம் இத்தகைய வேறுபாடுகள் காணப்படுவது, அவர்களின் சமூகம் மற்றும் படைப்பு நோக்கு சார்ந்தவைதான் எனக் கொள்ளலாம். இதன் மறுதலையாக அவர்கள் படைத்த படைப்புலகின் வாழ்க்கை விதிகளும் அப்படித்தான் இருந்தன என்றும் சொல்லலாம். ■

உதடுகளின் சுழிப்பில் வெளிப்பட்ட புன்னகைகள் ஒரு காகத்தின் சிறகடிப்பில் ஒரு கூழ்கின் சுழுத்தசைப்பில் ஒரு பட்டத்தின் துடிப்பில் மீண்டும் அதிர்ந்தன

பாலை நிழல் கடன் சுமைப்பட்டவன் வீட்டை ஒதுக்கி தெருவெங்கும் நீண்டது காலை தினசரியுடன் ஒரு நாள் கனவு விதைகளை ஒரு பிளாஸ்டிக் பையில் இலவச இணைப்பாய் பெற்ற ஒருவன் தன் கைப்பைக்குள் ஈரமண்ணில் அதை விதைத்து பணிக்குக் கிளம்பினான்

மறுசுழற்சி

சத்யானந்தன்

முதுகுப் புத்தகச் சுமையில் சீருடை நனைய துளிர்ந்த வியர்வை அலுவலகம் செல்லும் பேருந்து நெரிசலில் அமிலமாய் மறுசுழற்சி ஆகிச் சுட்டது.

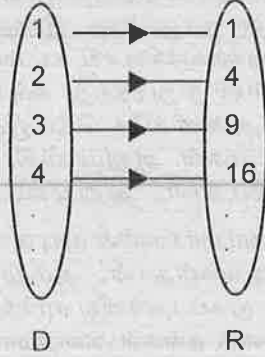
கணிதம் நம் உடைமை

■ சந்திரன்

nalanda1956@yahoo.co.in

12

எண்கள் என்பன எண்ணிக்கையில் இணைந்து செல்லும் உறுப்புகள் என்பது காலத்தின் செயல்பாடாக உள்ளது. மாடுகளின் எண்ணிக்கையை நிரப்புவதற்கு நம் கையில் உள்ள எண்களோடு நேரடித் தொடர்புகளை உறுதிசெய்யும் சார்பு உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த சார்புகளை நேரடியாக நிர்வகிக்கும்போது தொடர்ந்த வழி எண்கள் கிடைக்கின்றன. உதாரணமாக,

என்ற தொடர்பு எண்களையும், அங்கு நிகழும் சார்பையும் காண்போம். D என்றகணத்தின் உறுப்புகள் $D = \{1, 2, 3, 4, \dots\}$ என்ற வகையில் நீள்கிறது.

R என்ற கணத்தின் உறுப்புகள் $R = \{1, 4, 9, 16, \dots\}$ என்று நீள்கிறது.

கணிதம் D-ஐ மதிப்பகம் எனவும், R-ஐ வீச்சகம் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. மதிப்பகமும், வீச்சகமும் சேர்ந்து தங்களுக்குள் ஒரு தொடர்பை நிலைநிறுத்திக் கொண்டுள்ளது. இதை இவ்வாறாக ஒப்பிடலாம்.

$$D = \{1, 2, 3, 4, \dots\}$$

$$R = \{1, 4, 9, 16, \dots\}$$

அதாவது D-இன் ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் R-இல் இணை உறுப்பு ஒன்று உள்ளது. D-இன் ஒவ்வொரு உறுப்பும் அதன் வர்க்கத்தால் R-இன் கணம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. சாதாரண வழியில் குறிப்பிட வேண்டுமானால், D-இன் உறுப்புகள் தம்மைத் தாமே பெருக்கிக் கொள்வதன் மூலமாக R என்ற கணம் பெறப்படுகிறது.

$$\begin{aligned} 1 &\longrightarrow 1 \times 1 \longrightarrow 1 \\ 2 &\longrightarrow 2 \times 2 \longrightarrow 4 \\ 3 &\longrightarrow 3 \times 3 \longrightarrow 9 \\ 4 &\longrightarrow 4 \times 4 \longrightarrow 16 \\ \cdot &\longrightarrow \cdot \cdot \longrightarrow \cdot \end{aligned}$$

கணிதம் இதை கணம் மற்றும் வர்க்கங்களின் கணம் என்று அடையாளப்படுத்துகிறது. இவைகட்கு உள்ள தொடர்பை சார்பு என்று வரையறை செய்கிறது. இந்த வரையறையைத் தாண்டி நமக்கு சில வினாக்கள் எழுகின்றன.

1	→	1
2	→	4
3	→	9
4	→	16
5	→	25
6	→	36
7	→	49
...	→	...
...	→	...
...	→	...
D		R

D தன்னுடைய ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் உறுதியாக R-இல் ஒரு தொடர்பு எண் பெற்றுள்ளது. 7 என்ற எண்ணிற்கு 49 என்ற எண்ணைத் தவிர வேறு எந்த எண்ணையும் தொடர்பு எண்ணாக D-இல் இருந்து R-இல் பெற இயலாது. ஆக, D-இல் உள்ள ஒரு உறுப்பு R-இல் உள்ள ஒரே ஒரு உறுப்புடன் மட்டுமே தொடர்பு கொண்டுள்ளது.

இவ்விரு சொள்கைகளையும் பொதுமைப்படுத்தினால் (i) D தன்னுடைய ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் R-இல் தன்னுடைய பிம்பத்தைப் பெற்றுள்ளது. (ii) R-இன் ஒவ்வொரு பிம்பத்திற்கும் D-இல் ஒரு மூல உரு ஒன்று உள்ளது. மூலமும், உருவும் இவ்விதமாக சிதைவற்ற, குழப்பமற்ற, மிகத் தெளிவான உறவை தங்களுக்குள் தக்கவைத்துள்ளன. இதனை கணிதம் சார்பு என அடையாளப்படுத்துகிறது.

$f(x) = x^2$ என இச்சார்பு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

$$\begin{aligned} f(1) &= 1 \\ f(2) &= 4 \\ f(3) &= 9 \\ f(4) &= 16 \\ \cdot &\dots \cdot \\ \cdot &\dots \cdot \end{aligned}$$

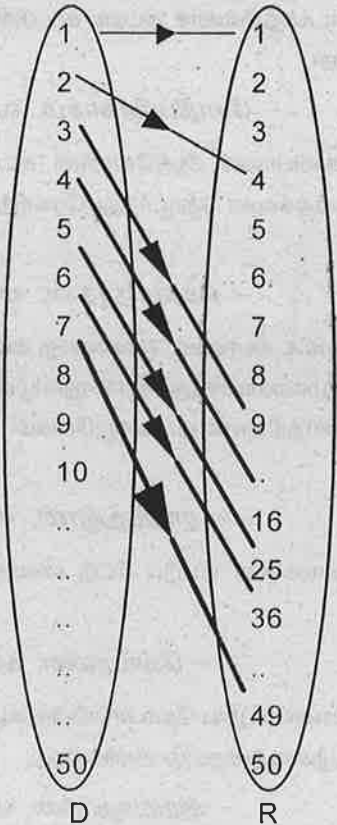
இதில் பவுத்தத்தின் செயல்பாடு என்னவென இங்கு காணலாம்.

R-இல் உள்ள எண்கள் முடிவுரு கணமாக அமைகிறது. அதாவது R-இன் மொத்த எண்கள் முடிவுறாமல், அதே நேரத்தில் வரையறைக்கு உட்பட்டு உள்ளன. D-இல் 17 என்ற எண் உள்ளபோது அதற்கு முன்பான 16 என்ற எண்ணும், அதற்கு பின்வரும் உறுப்பான 18 என்ற உறுப்பும் உள்ளன. இவைகளின் பிம்பங்களாக:

17	→	289
16	→	256
18	→	324

உள்ளன. வாதத்திற்காக D-இன் உறுப்பாக 784932157621 என்ற உறுப்பை நாம் எடுத்துக்கொண்டால் அதன் வர்கமாக $784932157621 \times 784932157621$ என்ற உறுப்பு R-இல் காணப்படும் தொகையை கணக்கிடுவதில் வேண்டுமானால் தாமதம் இருக்குமே தவிர, R தன்னுடைய பிம்பத்தை உறுதியாகக் கொண்டுள்ளதையாராலும் மறுக்கவியலாது.

D-இன் மொத்த உறுப்புகள் முடிவுரு கணத்தைக் கொண்டுள்ளபோது, R-உம் தன்னுடைய மொத்த உறுப்புகளை முடிவுரு கணமாகக் கொண்டுள்ளது. இங்கு முடிவுரு கணம் என்ற தத்துவம் மட்டுமே சார்பை நிலைநிறுத்தி வைத்துள்ளது. முடிவுரு கணம் என்ற தத்துவம் தவிர்க்கப்பட்டால், R தன்னுடைய பிம்பத்தை முழுமையாக பெறுதல் சாத்தியமில்லாமல் போய்விடும். உதாரணமாக மொத்த எண்ணிக்கை 50 மட்டுமே உள்ளதாக, அதாவது கணத்தின் எண்ணிக்கை தொடர் எண்கள் 50 வரை மட்டுமே இருப்பதாகக் கொண்டால்

D-இல் 7-இன் தொடர் பிம்பம் 49. 8-இன் பிம்பம் 64 R-இல் இல்லை. அதாவது மொத்த எண்கள் 50 என்ற முடிவுரு கணம், D-இன் 7 உறுப்புகளுக்கு மட்டுமே தங்களுடைய பிம்பங்களை R-இல் கொண்டுள்ளது. D-இன் 8, 9, 50 வரையிலான எண்களுக்கான பிம்பங்களை R தன்னுடைய வீச்சான D-இல் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்த உச்ச எண் 50 என்பதற்குப் பதில் மாபெரும் எண் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டால் கூட, D தன்னுடைய பல உறுப்புகளுக்குப் பிம்பம் இன்றிப் போகும்.

எண்கள் முடிவுரு கணமாக உள்ளதால் மட்டுமே சார்பைப் பொருத்த வரையில் பிம்பங்களின் தொடர்பு சாத்தியமாகிறது.

இந்த சார்பில் $1 \rightarrow 1$ துவக்க தொடர்பு மட்டுமே மூலத்திற்கும் பிம்பத்திற்கும் பொதுவாக உள்ளது.

மூலம்	பிம்பம்	வித்தியாசம்
2	→ 4	(4 - 2 = 2)
3	→ 9	(9 - 3 = 6)
.....		
.....		
100	→ 10,000	(10,000-100=9,900)

இவ்வகையான சார்பு துவக்கத்தில் மிகத் தெளிவாக பொருந்தி வந்தாலும், அதாவது $1 \rightarrow 1$ என்ற தொடர்பை நிலைப்படுத்தினாலும், அதன் அடுத்த அசைவானது $2 \rightarrow 4$ என பிம்பம் வேகம் கொண்டு எழுகிறது.

$2 \rightarrow 4$ என்ற தொடர்பின் வித்தியாசம் $4-2=2$ என்ற மீச்சிறு எண்ணிக்கையே உள்ளடக்கியதாக, தோற்றமளிப்பதால், அதன் அடுத்த நகர்வு பிம்பத்தின் சாத்தியம் மூலத்தால் அனுமதிக்கப்படுகிறது.

$3 \rightarrow 9$ என்ற தொடர்பின் வித்தியாசம் $9-3=6$ என்ற மீச்சிறு எண்ணிக்கையே உள்ளதாக இருப்பதால், அதன் தொடர் நகர்வு மூலத்தால் உணர்ந்து கொள்ள இயலுகிறது.

$100 \rightarrow 10,000$ என்ற தொடர்பில் வித்தியாசம் 9,900 என்பதாகப் புலப்படும்போது அங்கு அமையும் வித்தியாசம் பேதமாக அமைகிறது.

மூலத்தின் உறுப்புகள் தொடர்ச்சியாக பயணப் பட்டுக்கொண்டு செல்கையில் பிம்பத்தின் தோற்றம் மூலத்தோடு ஒப்பிடுகையில், மூலம் தன்னுடைய அடையாளத்தை அற்றதாகக் கொண்டுள்ளது. மூலம் தன்னுடைய மதிப்பை ஆயிரத்தில் கொண்டுள்ள போது,

$1000 \rightarrow 10,00,000$

பிம்பம் தன்னுடைய அளவை மில்லியனில் பொருத்திக்கொள்கிறது. இங்கு மூலத்திற்கும் பிம்பத்திற்கும் உள்ள பேதம்

1000 → 10,00,000 (10,00,000-1,000=9,99,000)

உயர்ந்தே உள்ளது. மூலம் தன்னுடைய அளவை 9,999 எனக் கொள்ளும்போது, அதன் பிம்பம் 9,999 → 9,99,80,001 என உள்ளது. இங்கு எழும் பேதம் 9,99,70,002 என உள்ளது. அதாவது பிம்பம் பில்லியனில் உள்ளபோது (பத்து கோடி), அது தனக்கும் தன் மூலத்திற்கும் உள்ள பேதம் மில்லியனில் கொண்டுள்ளது. அதாவது மூலத்தின் இடிப்பாய் பிம்பம் தன்னுடைய நிலையை சிறிதும் இழந்து விடுவதில்லை. இது பிம்பத்தின் விடுதலை நிலை. இந்நிலைக்கப்பால் பிம்பம் தன்னுடைய மூலத்தோடு எவ்வித இழப்பாலும் தன் நிலையை சிதைத்துக் கொள்வதில்லை. தன்னை பாதிப்பு சுளுக்கு அப்பால் கொண்டு சென்று அங்கு உயர்ந்து இயங்க வைத்துக்கொள்ள இயலுகிறது.

வீச்சங்களின் இவ்வித உயர்வு மூலத்தோடு தொடர்பு இருந்தாலும் மூலத்தின் தேவை பூர்த்தி செய்யப்பட்டாலும், பேதம் மிகுந்து எழுந்து காணப்படுவதால் மூலம் தன்னை இழந்து விடுகிறது. பிம்பமே வெளிப்புறத்தில் காட்சியாகி மூலத்தை மறைக்கிறது.

இந்த உறவை சித்தார்த்தன் தான் பொருந்தி வாழ்ந்த அவர் மனைவிக்கும் நேர்ந்த துவக்க உறவாக 1 → 1 என்பதிலிருந்து புத்தர் என்ற உச்ச எண்ணின் தொடர் அசைவுவரை பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

துவக்கம் ஒன்றாக இருப்பதால் இறுதியும் ஒன்றாகவே இருக்க வேண்டுவதில்லை, அங்கு நிலையான சார்பு தொடர்பாக அமைந்தாலும், ஆனால் மூலம் முடிவற்று இருப்பதால், தனக்கும் பிம்பத்திற்கும் உள்ள உறவை இணைத்து சார்பை பூர்த்தி செய்வதன் மூலமாக பிம்பத்தின் இருப்பிற்கு ஆதாரத்தை அமைக்கிறது. இவை $f(x) = x^2$ என்ற சார்பின் வெளிப்பாடுகள் மட்டுமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

சார்பு ஆங்கிலத்தில் function என அழைக்கப் படுவதன் காரணமாக f என்ற எழுத்து பயன்படுத்தப்பட்டு $f(x) = x^2$ என குறிப்பிடப்படுகிறது.

Function என்பதற்கு செயல்படுத்தல் என்பது விளக்கமாக உள்ளபோது வெறும் சார்பு என்ற சொல்லால் தமிழ் விளக்கம் முழுமை பெற இயலுவதில்லை.

புத்த மொழியானது “அனிகா” என்பதை மாறுதல் மற்றும் மிகுந்து கூடுதல் என்கிறது. எனவே அனிகா என்ற சொல் இந்த உதாரணத்தைப் பொருத்த வரையில் சார்பு + function ஆகிய இரு சொற்களின் பொருளையும் விஞ்சி, தேவைக்கு சரியாக பொருந்தி வருகிறது.

முகத்தில் முகம்

மிகவும் சிறப்பாக வந்து கொண்டு இருக்கிறது 'மாறு வேசம்.' குடியரசுக்கு வாழ்த்துக்கள்.

ஆதிக்குடிகள் பற்றிய சிவகாமியின் கட்டுரை அவரது ஆய்வின் தொடக்கத்தினைச் சுட்டிக் காட்டுகின்ற ஒரு முன்னுரையாகத் தெரிகிறது. ஆய்வின் தொடக்கத்தினை எதிர் நோக்குகிறேன்.

- சோதிப்பிரகாசம், சென்னை.

நுழைவுத்தேர்வு ரத்து பற்றிய சிவகாமி, இன்பகுமார் மற்றும் கல்யாணி ஆகியோரின் கட்டுரைகள் பிரச்சினையை மிக நுட்பமாக அலசியுள்ளன. இத்தகைய வளமான கட்டுரைகளை தொடர்ந்து பிரசுரித்து வரும் கோடாங்கிக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

- கௌரிநாதன், விழுப்புரம்.

புதிய கோடாங்கியின் ஆகஸ்டு இதழ் படித்தேன். Wrapper to wrapper மிக அருமை. ஒவ்வொரு கட்டுரையும் படித்து, படித்தபின் சிந்தனையைத் தூண்டும் விதமாக அமைந்துள்ளன. +2 மாணவர்களுக்கான நுழைவுத் தேர்வு பற்றிய ஆராச்ச்சிக் கட்டுரை பல உண்மைகளை வாசகர்களுக்கு உணர்த்தியுள்ளது. மாறுவேசம் சிறுகதை (தொடர்கதை?) நன்றாக வந்துள்ளது. பாராட்டுக்கள்.

- ராஜபுத்திரன், தென்காசி.

ரமணாசிரமத்திற்கு சில கேள்விகள் திருவண்ணாமலையின் அவலங்களை பிட்டுப் பிட்டு வைத்துள்ளன. பதில் சொல்லுவார்களா ஆசிரமவாதிகள்.

- கோபாலன், கல்பாக்கம்.

பஞ்சமி நிலப் போராட்டத்தின் அவசியத்தை நம் மக்கள் உணரும் வண்ணம் புதிய கோடாங்கியில் கட்டுரைகள் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருப்பது மனதுக்கு நிறைவையும், உள்ளத்திற்கு உற்சாகத்தையும் அளிக்கிறது.

- அராங்கநாதன், சென்னை.

அறிவுட்க்கள்

தலித் நில உரிமை கருத்தரங்கம்

நாள் : 8-9-2005

கூடம் : அறந்தாங்கி

தொடர்புக்கு : புதிய கோடாங்கி

அம்பேத்கர் படத்திறப்பு விழாவும் தலித் நிலவுரிமை கருத்தரங்கும்

நாள் : 9.9.2005 மாலை 3 மணி

கூடம் : திடக்குடி, கடலூர் மாவட்டம்

ஒருங்கிணைப்பு : அம்பேத்கர் SC/ST கூட்டமைப்பு விழிப்புணர்ச்சி கியக்கம்

தொடர்புக்கு : அசோக சுந்தரம் (04143-286496, 256496)

தாத்தா ரெட்டமலை சீனிவாசன் நினைவு நாள் “தலித் நிலவுரிமை கருத்தரங்கம்”

நாள்: 18.9.2005 ஞாயிற்றுக்கிழமை நேரம் : மாலை 3 மணி முதல்

கூடம் : கிருஷ்ணாம்பேட்டை, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை 600005

நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு : பீட்டர் பால்ராஜ்

தொடர்புக்கு : 28440119 (மாலை 6 மணிக்கு மேல்)

தலித் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களுக்கு தலித் நிலவுரிமை மற்றும் தலித் தனி உடராட்சி குறித்த ஒருநாள் பயிற்சிப் பட்டறை

நாள் : 22-9-2005

நேரம் : காலை 9 மணி முதல் மாலை 5 வரை

கூடம் : செய்யாறு

தொடர்புக்கு : முனைவர் அ. கலைநேசன் (மொபைல்: 93616-21270) (கூல்லம்: 95-4182-205140)

**புதிய கோடாங்கி வாசகர் வட்டமும்
தலித் நிலவுரிமை கருத்தரங்கமும்**

நாள் : 25-9-2005 நேரம் : காலை 9.30 முதல் மாலை 4.30 வரை

இடம் : நெயிலி கிராமம், வேலூர் மாவட்டம்

தொடர்புக்கு :

வழக்கறிஞர் மு. வீரராகவன் , (94431-06956) மற்றும்

அ. தயாளன், பொதுச் செயலாளர், (93826-87144) அருந்ததியர் விடுதலை முன்னணி

**வீட்டுப் பணிப்பெண்கள் தொண்டு கில்லம்
20-ஆவது ஆண்டு விழா**

நாள் : 1. 10.2005 நேரம் : மாலை 3 மணி முதல் 5 வரை

இடம் : திருவள்ளூர் பாடசாலை, 579, அண்ணா சாலை, சைதாப்பேட்டை, சென்னை 600015

பங்கேற்பு :

திருமிகு. சிவகாமி ஜி.ஏ.எஸ்.

திருமிகு. கருப்பன் ஜி.ஏ.எஸ். (ஓய்வு)

நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பு :

தென்னிந்திய ஆதிவாசிகள் நலச் சங்க செயலாளர், முனைவர் ரகுபதி (93810-11766)

மற்றும்

வீட்டுப் பணிப்பெண்கள் தொண்டு கில்ல செயலாளர் : செல்வி சித்ரா (98844-27203)

கௌதம சன்னா எழுதிவரும்

**தச்சூர் சாதித்
தேரோட்டம்**

என்ற தொடர் தவிர்க்க முடியாத
காரணங்களால் கீற்த இதழில்
வெளிவரவில்லை.
அதன் தொடர்ச்சி அடுத்த இதழில்
வெளிவரும்.

- ஆசிரியர்

சந்தா முடிவடைந்த வாசகர்கள்,

புதிய கோடாங்கி

கிதழுக்குரிய

ஆண்டுச் சந்தாவை

புதுப்பித்துக்கொள்ளும்படி
கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

கிதழை புதிய வாசகர்களுக்கு அறிமுகம்
செய்து, அவர்களையும் சந்தாதாரர்களாக்க
வாசகர்கள் முன்வரவேண்டும் என
கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

- ஆசிரியர்

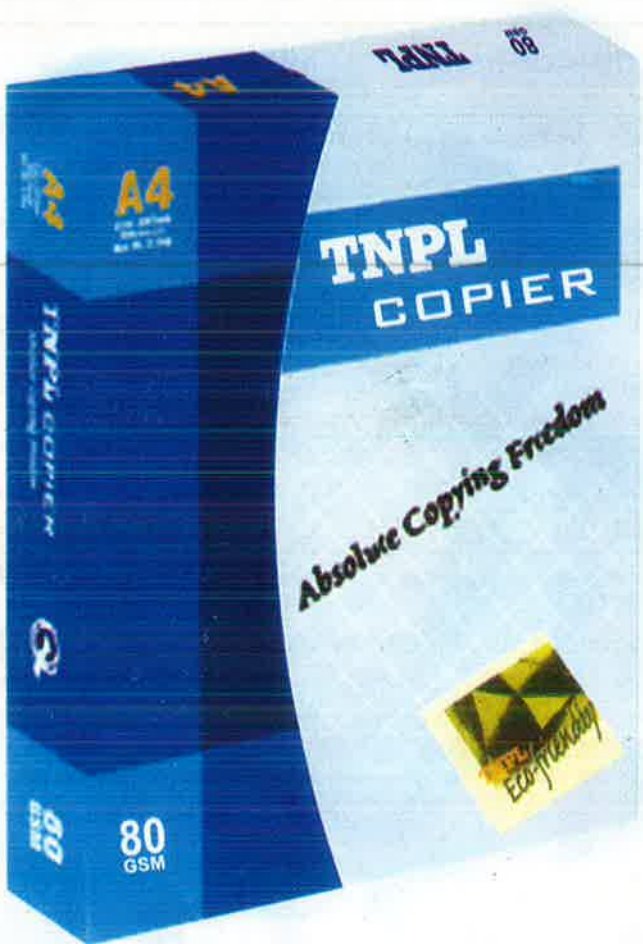
ஆண்களே சிந்தியுங்கள்! பாவம் ஓரிடம், பழி ஓரிடம்.

என் போன்ற தவறேதும்
செய்யாத பெண்களுக்கு
எச்.ஐ.வி. வருவது மிகவும்
வருந்ததக்க ஒன்று.
இவ்வாறு எச்.ஐ.வி.
வருவதற்கு காரணம்,
சமுதாயத்தில்
விழிப்புணர்வு
இல்லாமையே!

பெரும்பாலும் 80%
ஆண்கள் மூலமாகத்தான்
பெண்களுக்கு எச்.ஐ.வி.
பரவுகிறது.

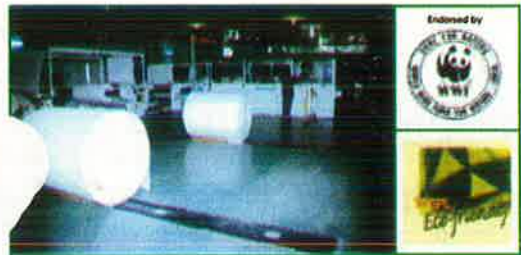
TNPL COPIER FOR HASSLE-FREE COPYING

TNPL VALUEPACK - OFFERS TRUE VALUE FOR MONEY

- High brightness and opacity
- Dimensional stability and stiffness
- Enhanced electrostatic properties
- Reel cut & packaged using world's best technology
- Indispensable for clear & fast copies
- Offers you absolute copying freedom

Now improved
in a new pack

**India's largest paper mill
providing the most viable
solution for the future generation**

Tamil Nadu Newsprint and Papers Limited

(A Govt. of Tamil Nadu Enterprise)

67, Mount Road, Guindy, Chennai- 600 032, India Off : 2230 1094 97, 2235 4415 16
Fax : 2235 4614, 2235 0834 Web: tnpl.co.in, E- mail : response@tnpl.co.in